

JOSEF SVÁTEK

ANNA Z KUNŠTÁTU

ROMÁN Z XV. STOLETÍ

W

NAKLADATELSTVÍ L. MAZÁČ V PRAZE

ÚVOD

Nejvýtečnější hrdina na českém královském trůně, Jiří z Poděbrad, byl veden zajisté nejkrásnější snahou po zvelebení české vlasti a zesílení moci svého národa, když, s opominutím statečných svých synů, doporučil českým pánům Vladislava Jagelovce, syna polského krále Kazimíra, aby on vstavil na svou hlavu korunu českou, čímž utužil nové svazky se spřízněným polským kmenem.

Teprve později věk seznal úplnou rozsáhlost záměrů krále Jiřího, jenž, chtěje spojití západní kmeny slovanské, těmto záměrům obětoval všechny vedlejší snahy o povznesení svého rodu. Mínilť on, že dosazením Vladislava na český trůn nejsnáze dosáhne vzájemnosti mezi Čechy a Poláky, a jeho záměr zajisté by se byl též během času téměř podařil, kdyby byl mohl zároveň s korunou českou postoupiti Vladislavovi i svého mohutného ducha. Toho však ve mladém králevici polském nebylo a za dlouhého jeho panování v Čechách sklesla česká říše s oné výsosti, na kterou ji povznesly právě Jiřího královský duch a rytířské ráme.

Bylt' to počátek stálého klesání Čech po stránce politické, a byt' i pozdější věk byl v jiných oborech českému duchu vykázal dosti čestnou dráhu, přece zašla s Jiřím hvězda české mohutnosti, a jeho nástupci Vladislavu náleží ona nečestná zásluha, že on první zavdával příčiny k tomuto úpadku.

Neustálé rozbroje mezi panstvem a měšťanstvem, vyvolané pouze materiálními ztrátami na jedné a prospěchy na druhé straně, trávily stále národní sílu, ničily občanský blahobyt a přiváděly v posměch zákony a řády obecní, takže ke konci patnáctého a na počátku šestnáctého věku — v kterouž dobu spadá panování Vladislavovo — byly zrušeny všechny svazky míru a pořádku a byl otevřen průchod všem vášním a zlovůli jednotlivců.

Ze následky toho byly smutné, patrně nám nasvědčují dějiny onoho věku, a každý pochopí, že kde nebylo úcty před zemskými zákony a důstojností královskou, tam že se nemohlo dařiti ani prospívání národního stavu.

Vladislav se osvědčil k ráznému vladaření úplně neschopným, což však panstvu v jeho okolí přicházelo velmi vhod, jelikož každý zneužíval královské moci podle vlastní své vůle, a tak udržoval neblahý stav země jen ve svůj prospěch.

Proti žádnému králi nebyla osnována tolikerá spiknutí a tolik úkladných pokusů o jeho bezživotí jako proti Vladislavovi, což jest dostatečným svědectvím, jaké stranicví tehdáž v Čechách panovalo a jak každá strana se starala jen o svůj zisk všemi, byt' i nedovolenými, prostředky.

Vladislav sám svou pohodlnou povolností a nestálou povahou podporoval toto kvašení mezi šlechtou a měšťanstvem a přezdívkou „král Dobře“, jakou ho lid (protože měl zvyk odpovídati na všechno, co mu bylo předneseno: „Dobře, dobře“) obmyslil hned na počátku jeho panování, naznačovala dobře jeho vrtkavost a slabého ducha.

Po krátké době ztratil u veškerého obecného lidu lásku i důvěru, a brzo toužil lid opět po vládě krále Jiříka, který roznášel slávu českého jména po všech zemích a držel na uzdě všechny zločinné choutky bezuzdných pánů.

Vzpomínáno častěji na zemřelého královského hrdinu, jehož místo nyní zaujímal slaboch, který neustále zavdával příčiny k úpadku zemskému.

Celá doba jeho panování jeví zrůzněný obraz bojů pobouřených vášní, jež trávily samy sebe a přiváděly vlast na kraj záhuby.

Následující vypravování vzalo si za předmět vyličení části těchto občanských rozbrojů a piklů proti vládě i osobě Vladislavově, kteréžto pikle, bohužel, ještě častěji se opakovaly a jako každé nevykořeněné zlo ve svém zničení chovaly v sobě vždy opět nový zárodek k příštím vzpourám.

Na Šmerhově.

Nastává krutá zima roku 1489.

Již v listopadu pokryla se země hustým sněhovým rouchem a na počátku prosince již ani spěšné vlny Vltavy se nevzpíraly mocným vazbám krutého zimního vládce. Spojení měst s venkovem stávalo se denně obtížnějším a proto nebylo divné, jestliže na zavátých silnicích, vedoucích ku Praze, na nichž jindy panoval tak rozmanitý ruch a život, nebylo viděti ani živé duše.

Vždyť i v Praze byly jindy lidnaté ulice neobyčejně prázdné, neboť pouze onen odvážil se mezi nesmírné spousty sněhu v ulicích a na náměstích, koho vyháněla od krbu nevyhnutelná potřeba.

Tehdejší pražské ulice z většího dílu dlážděny ještě neznaly, aniž předkové naši se mohli těšiti jako my, šťastnější jejich potomci, z chůze po rovné a bezpečné dráze mezi domy: tehdejší pražské ulice bezmála téhož pohledu jako pahrbkovitá údolí mezi horami, která bývají v čas dešťů přeplněna bezmeznými kalužemi, v čas sněhu však zrádnými propastmi a závěji.

Že nijak nepřepínáme, srovnávající pražské ulice s hrbolatými horskými srázy, dosvědčí nám mimo onu okolnost, že tehdejší Pražané se spokojili právě s takovým povrchem země, jak jim ho udělila příroda, nevždy rovinu milující, i onen dokázaný fakt, že každý dům v Praze měl jakoby zvláštní svou výsadu ke vzdělání pahorku ze smetí a stavebních nadbytků před svým průčelím. Takový pahrbek, jsa stejného stáří s domem, tím více se zvětšoval, čím se dům dočkal delšího počtu let a čím více se v něm střídalo obyvatelstvo.

Bylo-li zimního počasí již za dne dosti obtížné prodírat se těmito neschůdnými ulicemi, tím větší nesnáze hrozily každému, kdo v tmavé noci — a věru byly tehdejší noci mnohem tmavší a nebezpečnější našich — se musil pachtiti za svým povoláním.

První potřebou k této noční chůzi byla statná pochodeň a mimo to nikdo nepohrdl pádným mečem neb ostrou dýkou k vlastní obraně před nezvanými průvodci, jichž se potloukalo v tehdejších bouřlivých Časech po Praze mnoho. Ovšem měla již i tehdejší Praha své pochopy a městské strážníky; však i tito stejně s jinými cítili nepříjemné působení kruté zimy a přechasto ponechávali svěřené jim město a občany vlastní obraně. Zvláště ostrý počátek zimy roku 1489 překvapil vše, co mezi pražskými zdmi obývalo a donutil každého, že jen v čas největší potřeby tyto zdi opouštěl.

A tak již vysvětlena z části příčina, proč za pozdního večera, kdy vypravování naše počíná, jevil se v pražských ulicích tak slabý ruch.

Bylo to večer přede dnem sv. Tomáše, podle nynějšího orloje asi k osmé hodině. Po celý den byla obloha nad Prahou zachmuřena přetěžkými mraky, z kterých se neustále sypal drobný sníh, jenž brzo vše zahalil v svou neprůhlednou roušku. K večeru však počalo bouřiti i zuřivé povětrí nad střechami a divoce vířící zahánělo i poslední vzdorující postavy z ulic do vytopených komnat, jako by samo sobě osobovalo vládu mimo domy.

Ve vzdálenějších oddílech města bylo již vše jako vymřelé, neboť žádná lidská duše neodvážila se v tomto počasí vyjít na ulici, aby vzdorovala rozbouranému živlu. Mimo děsné hučení větru nebylo slyšeti žádného hlasu veřejnosti, žádný šumot a hluk pracovního a nepokojného obecního hlavního města nerozprostíral svá křídla po ulicích jindy lidnatých, a jen z některých hostinců a nízkých krčem pronikal nesouvislý hláhol a promísen divým rykem nedal se rušiti burácením blízkého boje zuřivého živlu.

Tentýž cílý ruch a život panoval i na Šmerhově, hostinském to domě, stojícím na severní straně Staroměstské radnice a v celé Praze velepověstném. Nebude to zajisté na újmu našemu vypravování, jestliže laskavému čtenáři Šmerhov zevrubně popíšeme, zvláště, jelikož nyní po něm již není ani památky, která by svědčila o jeho někdejší jsočnosti.

Šmerhov tvořil severní roh vedoucí od radnice z náměstí do uličky k sv. Mikuláši, a ač jeho průčelí na Staroměstském náměstí bylo neveliké šířky, zasahovala zadní část stavení celou délkou zmíněné Mikulášské uličky až k zadní straně domu „U zelené žaby“. V patnáctém věku byla zvláště tato zadní část Šmerhova dosti rozlehlá, a kde se rozkládá nyní několik menších domků za radnicí, šířila se tehdejší zahrada patřící k Šmerhovu a zaujímající dosti značný prostor.

Průčelí Šmerhova bylo zvýší tři poschodí, ač v nejvyšším byla jen nízká okénka; nad okny prvního a druhého poschodí bylo lze spatřiti četné kamenické ozdoby a polovypuklé řezby, což platilo i o klenbě nad hlavním vchodem. Průjezd byl na tehdejší dobu, kdy se stavělo vše jen těsně a uzounké, velmi široký a vnitřní klenutí jeho ozdobeno bylo taktéž kamenickou prací rozmanitého způsobu. Přízemní okna byla taktéž klenutá i široká a přepevné okenice bránily nočního času každému nepovolanému nazíratí dovnitř jizeb.

Vynikalť tedy Šmerhov již poněkud svým zevnějškem nad ostatní domy Staroměstského náměstí, vyjma ovšem radnici, od které přijímal své paprsky teprve jako podřízená oběžnice od slunce. Neboť jako po pět století byla radnice staroměstská takřka ohniskem občanského života a pohybování pražského, takž i Šmerhov položením svým vedle samé radnice stával se střediskem všech, kteří, nemajíce příležitosti pojednati o záležitostech obecních na samé radnici, zjednávali svému mínění průchodu zde u plného poháru nebo korbele.

Bylať totiž přízemní část Šmerhova velmi hledanou krčmou, která již od polovice čtrnáctého století, kdy vlastně Šmerhov s radnicí povstal, připojila své osudy k osudům váženého svého souseda a získala si tudíž nejen hmotného užítka, ale i pověstného jména. Měla-li venkovská česká města onu přednost před Prahou, že jejich radnice byly vždy v bezprostředním spojení s krčmou, v stavení, přece Praha poněkud nedostatek tento nahradila, že zdejší radnice vykazala nevyhnutelné krčmě místa aspoň hned vedle sebe, aby tím zadost

učiněno požadavkům času a žízlivých hrdel.

Šmerhov však také byl nadmíru vděčným sousedem, neboť, jak již praveno, byly osudy Staroměstské radnice ztotožněny s jeho vlastními; vše, co radnici pohybovalo, nalézalo věrný ohlas na Šmerhově a nadarmo se namáhaly dobré nebo zlé časy stavení toto rozloučiti.

Tatáž okolnost, která vzniku obou roku 1338 zavládla příčinu, opět roku 1838 oběma stavením pospolně odzvonila. Zmíněného roku, totiž ve čtrnáctém století, usnesli se pražští starší zbudovati vlastní stavení, kde by mohli konati své porady o pražských záležitostech, neboť až po tu dobu se shromažďovali buď v měšťanských, buď v hostinských domech. Hodlali tedy rozšířiti místnosti k svému porokování, a to zavládlo příčinu k vystavění radnice a později i sousedního Šmerhova. Roku pak 1838 začalo se opět pracovati na rozšíření těchto místností, a tu musila část starobylé radnice i se Šmerhovem ustoupiti mohutné stavbě, která nyní zaujímá skoro celou západní stranu Staroměstského náměstí.

Tak povstal a zanikl opět Šmerhov zároveň s částí bývalé radnice a jméno jeho se ozývá již jen v kronikách a pověstech lidu.

V onom čase však, kdy se sběhly následující události, stál Šmerhov na vrcholku své slávy a věru, mimo krčmu „U zelené žaby“ a „U bílého lva“, v Platnéřské ulici nebylo na Starém městě hledanější a váženější krčmy nad Šmerhov. Tu se scházivali ponejvíce staroměstští měšťané a lidé středního stavu, kdežto svrchu jmenované dvě hospody sloužily více obecnému lidu a chátře za shromaždiště. Byl Šmerhov tedy i v tomto ohledu vynikající, že společnost jeho byla nejen vybranější, ale tím stálejší, z čím váženějších živlů sestávala.

Pro kruté počasí sešla se onoho večera před svatým Tomášem roku 1489 dosti valná část stálých, každodenních hostů v postranní piterně Šmerhova, ačkoli by bylo zkušené oko častého navštěvovatele dnešního večera zpozorovalo za dlouhými stoly mnohé postavy, o kterých právě na první pohled tvrditi se mohlo, že u Prokopa, držitele krčmy na Šmerhově, zajisté dnes prázdní teprv první poháry a konvice. Na to ale pan Prokop, jemuž mělo záležeti ovšem nejvíce na hostech, asi mnoho nedbal a obsluhoval známé i neznámé s toutéž úslužností.

Bylť to v mnohém ohledu zvláštní člověk, ten Prokop, jenž se zval držitelem Šmerhova. Již postava jeho byla neobyčejná a pro výšku a souměrnost známá po celém Starém městě; měřilť zajisté dobrých šest stop a obrovská prsa a svalovitě údy dodávaly mu zevnější vznešenosti Herkulovy. Mohutná hlava seděla na širokých plecích, husté, dlouhé vousy objímaly jeho tvář a výraz jeho obličeje, ač velkou odhodlanost jevící, byl přece přívětivý. I chování jeho bylo slušné, rád pohovořil s rozumnými sousedy a ve veškerých veřejných občanských záležitostech míval povždy vřelý podíl. Znalť dostatečně život i lidi, neboť již po čtyřicet osm let se mezi nimi proháněl a dovedl v pravý čas slovem i pěstí slovu i mínění svému zjednati průchod. Vůbec byl jedním z oněch svého stavu, kteří nejen že získanou pověst udrželi, ale i stále upevňovali a tříbiti dovedli, a o oblíbenosti jeho svědčilo, že jedině hostům svým měl co děkovati, že mohl nazývati Šmerhov svým vlastnictvím.

Přejal totiž teprv asi před desíti roky krčmu na Šmerhově od vdovy po předešlém držiteli, a po několika letech bylo mu již možno celý dům si zakoupiti. Ač o předešlém jeho životě nevědělo se v Praze mnoho, přece dalo se ze zlomkovitých jeho zpráv sestaviti, že byl synem jednoho z oněch českých Táboritů, kteří po ukončení husitských válek hledali v Uhřích rejdiště k válečným činům a vyznačovali se nezkrocenou fanatickou myslí a bojechtivostí. Týmž duchem byl i Prokop nadšen a mnoholeté jeho zápasení v bitvách s Turky v dolejších Uhřích svědčilo, že dovede statně vládnouti i mečem. Když však Čeští bratři jako nástupci husitů ve víře v Cechách opět si mohli svobodněji počínati, přibyl i Prokop, syt kočovnického života, do rodiště svého otce, a nevida zde vyhlídek při bojovném řemesle, změnil meč za nálevku a věru ne ke své škodě. Jeho chování, zkušenost a moudrý úsudek pojišťovaly mu zároveň s dobrou chmelovinou a pravým vlasteneckým vínem stálost jeho hostů, a ti rádi pohovořili s Prokopem slovo o občanských věcech, zvláště když nyní za Vladislava naskytovaly se tak mnohé příčiny k přetřepávání veřejných záležitostí.

A jelikož Prokop se zúčastňoval při každé příležitosti slovem i činem a spolu i Šmerhov byl hlavním veřejným místem, kde probíráno počínání královo, jeho radů i obecních pražských starších, byla brzo na Šmerhově jistá strana, která, dělíc se od slepého obecného mínění, utvořila zvláštní úsudek o stavu věcí obecních a zemských, a kteroužto stranu řídil hlavně Prokop obezřelou zkušeností a nevšední známostí rozmanitých poměrů života. Tak povstalo znenáhla jakési pouto mezi Prokopem a navštěvovateh, které se pojilo čím dále tím pevněji, čím více osudy Prahy a celé vlasti vymáhaly jejich účastenství a pozornost.

Předešla bouřlivá léta mnohokrát vyvolala osobní činnost Prokopovu a některých jeho hostů, a dalo se předvídati, že v nedlouhém čase Prokop pro svou pověst bude vyvolen do sboru starších.

Posledním vzbouřením proti staroměstským konšelům a králi Vladislavovovi roku 1483 ochably poněkud protivné síly a pražský život vracel se povlovně v koleje starého řádu a míru, ač po šesti letech opět se počaly kupiti nad Prahou mraky, vyvolané všelikými nepřístojnostmi nových konšelů.

Pracováno již opět o násilném převratu a Prokop všemožně se staral, aby dostal na svou stranu mnoho stejně smýšlejících, s kterými by mohl v příhodný čas opět vystoupiti jako roku 1483. Mimo péči o veřejnost bylo i stálou jeho snahou, aby si udržel své stálé hosty, zámožné to měšťany, a zachoval jejich přízeň. Tito hlavně to byli, jež ani dnešní nepříznivé počasí nezdrželo, aby na Šmerhově nezasedli na obvyklá místa a neobčerstvili se konvicí chmeloviny.

Avšak zmínili jsme se již, že dnes mimo domácích hostů bylo tu viděti i některé cizince, kteří, oblekem i chováním od ostatních se lišíce, ihned každému z domácích padli do oka.

V hořejší části piterny, jejíž tmavé klenutí splývalo uprostřed v jeden mohutný žulový sloup, seděly totiž u silného, podlouhlého stolu tři osoby, čas po čase statně sobě z konvic připíjející a vedoucí mezi sebou tichý hovor.

Jeden z nich, sedící na čelní straně stolu, zdálo se, byl obou svých druhů vůdcem nebo velitelem, což se dalo snadno poznati na jejich uctivém držení těla a častém přizvukování jeho výrokům — nehledíc ani na

úhlednější jeho šat, ani na dlouhý meč po straně visící a pak chochol na černém biretu, hlavní to přednost a výsada vyššího stavu.

Jak na první pohled souditi možno, byl to muž asi mezi pětaticeti neb čtyřiceti lety, vysoké postavy, jejížto celá soustrojnost dala souditi na velikou sílu a zmužilost; podobalť se takto zevnější postavou krčmáři Prokopovi. I jeho obličej svědčil svou temnou opálenou barvou, že ho vítaly mnohá podnebí a kraje, a též husté vousy, ne však tak pečlivě udržované, zakrývaly dolejší část obličeje; ale jen až potud dala se podobnost s Prokopem stopovati, neboť pohlédli-li kdo zřejměji v oči tohoto muže a povšiml si zvláštního výrazu a tahů obličeje, tu pojednou musil se přiznati, že zde již veliká podobnost přestává.

Výraz tento byl nejrozmanitějším spojením lstné chytrosti s jakousi divokostí a surovostí, která často vysvítala z jeho železných odporých tahů, když právě naň obzvláště působily látka rozmluvy neb jiné zevnitřní dojmy. Ze zapadlých, sivých očí šlehalý časem temné blesky, jako by probodnouti chtěly každého nepovolance, jemuž by se zachtělo nahlédnouti dále do těchtozrcadel duše a vyzkoumati vnitřek nelibého muže. Černé, husté obočí, rovněž takové silné valousy a kníry nad přesilnými rty, jakož i dlouhé, jaksi nepořádně držené vlasy nepřičinily se zajisté k tomu, aby vzezření jeho učinily příjemným.

Oděn byl v kožený kabátec černé barvy, s vybledlým vyšíváním na prsou a na širokých rukávech; žluté spodky z téže látky, které se ztrácely v náramných botách s dvojnásobnými ostruhami; široký plášť složil již při svém vstupu vedle sebe na lavici s plecí a objevil tak bílý límec kolem krku, jímž hlavně se lišil od svých společníků.

Biret sňal právě s hlavy a na plášť jej pohodil a odkryl tím nízké, hojnými již vráskami zorané čelo, kteréž zohaveno bylo stranou k pravému oku škaredou jizvou. Byla to zajisté svižná ruka a pádný meč, které jej tímto neomylným a nezrušitelným průvodním listem poznamenaly na celý čas života; následek to nejspíše nějaké půtky neb bojovného setkání.

Druhové jeho, vedle sebe při zdi na lavici sedící, mohli býti asi rovného sobě stáří, totiž asi čtyřiceti pěti let, jenže onen, jenž rytíři po pravé straně seděl, podle lepšího vzezření a vykrmeného obličeje mohl býti považován za mladšího; na tváři se mu jevila ona prostnost, spojená s dobromyslností, s jakou se setkáváme u mnohých dlouho jednomu panstvu sloužících mužů, a která bývá neomylným znakem nevelikých schopností duševních, ale zato je nahrazena hojnou zkušeností ze života a věrnou oddaností. Výraz tento se stával tím více zřejmým, jelikož byl obličej úplně oholen a tudíž prospěšně se lišil od všech ostatních, jež husté vousy zdobily. Bezstarostně pohlízel časem kol sebe po hostech u jiných stolů a neobíral se dumáním a přemýšlením, jako oba jeho soudruhové; ano, na jednoho z nich, totiž na třetího, pohlížel jen s jakousi odporností a opovrhováním.

Tento seděl v koutě a byl obrácen zády k ostatním hostům, pravý opak předešlého chování, povahou a zevnějškem. Podlouhlá, suchá jeho tvář, na níž i necvičené oko mohlo seznati patrné stopy nešlechtnosti a nepravosti, byla takřka rozorána jizvami a švy z rozličných praček a neobyčejně zohyzděna řídkými, zrzavými vousy. Ježaté vlasy na kostrbaté hlavě padaly nepořádně na rozhalený krk a zastíňovaly poněkud jeho špičaté čelo. Z tmavých, malinkých očí svítil jakýs protivný, škodolibý oheň, plně s celým výrazem obličeje se srovnávající a nic dobrého nevěstící. Oděv — halena to dosti hrubá a koženky v krátkých střevících vězící — nepřipustil špínu a záplatami rozeznati původní barvu látek, podle všeho zdání zajisté k sobě se nehodících.

Tak vypadali ti tři cizinci na Šmerhově. Před sebou měl každý notnou konvici s pěnivým chmelovým mokem, který již tehdy v Praze požíval veliké obliby a pověsti, jenže konvice prvního hrdiny byla cínová a lesklá, jako by vznešenější stav jeho přednost tuto zasluhoval, kdežto druhí dva, naroveň s ostatními hosty, zavděk vzíti musili kamennými nádobami.

Právě byl onen s jizvou na čele dokončil s vedlejším druhem svým tichou rozprávku a podívav se pak statně konvici na dno, doložil:

„Podle všeho budeš tedy, milý Fryčku, v pátrání svém pouze na sebe omezen, poněvadž se musím dle vůle knížete pána na několik dní odebrati z Prahy, než tě budu moci podporovati v tvém úsilí. Jsem nyní přesvědčen, že ti budou po výkladě mém dosti jasné ony příčiny, pro které jsme byli posláni do Prahy.“

Fryček pokynul dobromyslně hlavou a vzdychl si při tom, jako asi Israelité vzdychali, když v arabských pustinách vzpomínali na egyptské hrnce s masem.

„Rozumím, rozumím již, proč jsme domácí teplé místo v Poděbradech vyměnili za tuto studenou nevlídnou Prahu.“

„Nuž, obáváš se práce a výsledku? Ty, jenž se vždy vychloubáš svou oddaností k domu knížecímu?“ tázal se rytíř, podávaje Prokopovi konvici k opětnému naplnění.

„Co se toho týká, o tom nesmí nikdo pochybovati,“ zastával se Fryček, „a ostatně dokáži, že jsem všemu dostatečně porozuměl. Vypátrání obydlí kněžny Anny, která opustila tak nešetně svůj domov s tím hejskem, beru sám a sám na sebe, neboť pražské kouty a spády znám skrz na skrz; nebyť jsem zde nadarmo skoro třicet let, dokud slavné paměti královský otec našeho pana knížete byl na živu; avšak jak byste se toho větroplacha Hynka z Hradce zmocnil a jej do Poděbrad přivedl, to budiž jen vaší starostí, pane rytíři Podvinský. Ale proč máme sehnati dále co možná nejvíce zbraní a branného lidu jako posádku do poděbradského zámku, to arcit' posud nepochopuji...“

„V posledním tomto případě postačí tvé vůli vykonání úlohy samé i bez udání příčiny,“ usmál se rytíř a přerušil proud řeči švitořivého sluhy, jehož hlavní ctností nebyla mlčelivost; „máš dobrou paměť a vůli snad ještě lepší; prozatím pro tebe příčin dost.“

A opovrhlivé stažení rtů a jakýsi úsměšný pohled na Fryčka daly právem souditi, že tento má sotva pravou

známost o posláni do Prahy, což při jeho prostověkosti a podřízeném postavení lze snadno omluviti.

Fryček v proudu své řeči pronesl také jméno kněžny Anny a Hynka z Hradce, a ačkoliv hovořil jen polohlasem, k rytíři jsa nakloněn, nemohl přece zabrániti, aby tato slova nedoletěla k vedlejšímu stolu, u něhož seděl před nedotčenou číší chmeloviny jakýsi mladík, od nikoho posud nepozorovaný. Slova tato ho pojednou vytrhla z jeho snění, a porozhlédnuv se kol sebe, kým by asi mohla býti pronesena, pohlédl též do kouta k našim třem známým, kteří zajisté též jemu byli známi, neboť zůstal při jejich spatření seděti na svém místě jako přimražen a vtlačiv si koženou svou čapku hlouběji v obličej, chtěl se tímto způsobem oněm třem učiniti neznámým, ač tito si ho posud nepovšimli. Z té příčiny se mladík odhodlal, že ještě setrvá déle, zdali by něco z dalších jejich řeči mohl pochyti.

Očividně mu na těch mužích a jejich rozmluvě záleželo, neboť všelikým způsobem hleděl, aby přes svou vzdálenost mohl se státi nepozorovaně účastníkem jejich hovoru, který podle všeho zdání na tomto místě neočekával a tím méně se zde mnil shledati s těmito osobami.

Po nějaké chvíli trvalého mlčení počal Fryček, nemoha snést ustavičné nečinné pohlížení s jednoho na druhého, opět rozpřádati řeč, ačkoli rytíř, tím méně však třetí společník, nejevili k tomu veliké chuti.

„Podle mého soudu je to velice na pováženou s kněžnou Annou,“ hovořil; „neboť opustiti domov svůj, pana otce knížete a tak všecko štěstí a blaženost v zámku poděbradském obětovati nezkušenému mladíku, to se mi zdá...“

„Pěkné ponětí máš o d'asově nezkušenosti a necvičenosti, brachu!“ přejal mu řeč rytíř s mrzutým výrazem v obličej i v slovech.

„Ach, pan rytíř myslí bezpochyby na ono osudné máchnutí mečem Hynka Hradeckého, když jste si naň letos na jaře v poličanském lese z poručení pana z Vildštejna počíhal, abyste jej potrestal za onu opovržlivost, že oči svých ke kněžně Anně pozdvihl..., inu, naměřeno bylo tehdaž výborně...“

„Mlč, troupe, a nepřipomínej mi ono proklaté okamžení!“ zakřikl jej rytíř a přejel si dlaní čelo a na něm škaredou jizvu.

„Odpusťte, urozený pane,“ omlouval se Fryček, „vás setkání toto nezneuctí a ostatně se vám co nejdříve dostane příležitosti, abyste se Hynkovi mohl pomstíti. Já aspoň bych v jeho kůži vězeti nechtěl.“

„Doufám také, že mi tato pomsta neujde, byť i pán z Vildštejna se naň osobně chystal. A protož co na tobě, hled' se dovědět brzo o úkrytu jeho v Praze, jestliže vůbec se uchýlil s kněžnou Annou do Prahy.“

„Všechny okolnosti se shodují, že se uprchlíci obrátili ku Praze; neboť na venkově se Hynek Hradecký od doby svého odjezdu neukázal, jak vypátrali vyslaní po něm slidiči.“

„Já bych arci v podobném případě jiného místa k úkrytu nevolil leč Prahu,“ odpověděl rytíř, „neboť v Babylóně tomto nejsnáze možno ujíti lidským zrakům.“

„Přesvědčíte se, že za několik dní již vám podám bezpečné zprávy. Oh, neznámť já Prahu nadarmo a pro svou povinnost, abych kněžnu Annu zpět na Poděbrady doprovodil, nasadím již veškerou svou sílu.“

„Nepředstavuj si pátrání toto tak lehkým; kníže pán předně poručil přísně, aby všechny kroky daly se v největší tajnosti, aby celá historie tato v obecnost nepřišla, což by knížecímu jeho domu sloužilo k malé cti; protož již z této příčiny musíme velmi opatrně pokračovati, abychom poručení knížecímu a cti pánově dosti učinili. A konečně, uprchlíci sami užili zajisté všemožných prostředků k svému ukrytí, že se ti zde tak snadno ve veřejnosti neobjeví.“

„Oh, to ani neočekávám, abych snad Hynka, aneb dokonce kněžnu samu spatřil na veřejné ulici; ale je s nimi také panoš Čeněk, věrně oddaný své veliteli, který zároveň s ní zmizel, a toho bude již snáze možno v Praze spatřiti.“

Po těchto slovech trhl sebou mladík u vedlejšího stolu a poposednuv rychle dále, dával najevo známky nespokojenosti, jako by se obával blízkého prozrazení.

„Ať se třese ten bídák!“ pravil rytíř temným hlasem; „ale ruka má jej zachvátí a strašně pomstím hanu na svém čele!“

Fryček neodpověděl. Věděl dobře, že by rytíře ještě víc rozjařil.

Nastalo mezi nimi mlčení.

„Což pak náš společník chce na Šmerhově nocovati na stole?“ tázal se po nějaké době Fryček, ukazuje do kouta na ošumělce, jenž vskutku, položiv hlavu na stůl, tvrdě spal, jak se podobalo. „Rád bych jen věděl, čím nám společnost tohoto protivného dareby při našem podnikání může býti prospěšnou?“

„Co tě nepálí, nehas a o cizí záležitosti se nestarej,“ domlouval mu rytíř; „dosti na tom, že jej vleku s sebou z Nymburka od „Zlaté hrušky“ a ostatně již zítra opět se odebere z Prahy a tebe zbaví své přítomnosti, která se ti zdá odpornou.“

„Veliká to čest pro takového padoucha,“ zahučel Fryček, „když se tak vzácný pán oň stará; já jen myslil...“

Hlučný však hřmot, aneb raději váda některých měšťanů na protějším konci piterny nedovolila Fryčkovi, aby dokončil své ospravedlnění, jelikož pozornost obou byla nyní obrácena v jinou stranu.

Několik pražských občanů, uchylujících se po denní práci každého večera na Šmerhov, utápělo zde v naplněných korbách pohodlně své domácnosti a veřejné strasti, hlučně se radíce při zahřátém rozumu nejvíce o záležitostech obcí pražských, jakož je to již odedávna obyčejem rokovati při chmelovině aneb mělničině o blahu obce; z nestejněho mínění některých hostů, a zvláště přibyl-li některý nový úd do staré společnosti šmerhovské, povstávaly často vády, v kterýchžto však obyčejně Prokop jak silou svou tak i slovem zakročoval jako smírce a prostředník a obyčejně končil vše v dobrotě.

Že se k čemusi podobnému i dnes schyluje, dotvrzovaly hulákové výkřiky i řeči jednotlivců a časté pádné rány pěstmi na stoly svědčily zřejmě o rozjářenosti a svárlivosti shromážděných měšťanů.

„Na našeho konšela Růžičku hanu kydati nedopustím!“ volal jeden z nich, postavy obrovské, podle zevnějšku a všeho zdání řemesla svého kovář; „neboť o čem přesvědčen jsem, to mi ani perlík z hlavy ne-

vybuší."

„Vaše mínění vám, milý Švendo, nikdo neodnímá," domlouval mu Prokop, právě u stolu stojící; „avšak to i při všem přesvědčení svém musíte připustiti, že Růžička při poslední poradě stran vaření piva držel více s pány než s městy. O tom jsem zase já přesvědčen, a mimo to dal Růžička dostatečně mezi námi najevo, jak smýšlí!"

„Proto ať se nikdo nedurdí, řeknu-li, že konšel Růžička mizerně jednal, chtěje nám právo k vaření chmeloviny zkrátiti!" vystoupil jiný z měšťanů a chopil se statně konvice, ukázati chtěje, jakého nepřítele bude mít, kdo se vysloví proti jeho zamilovanému nápoji.

„Co Růžička udělal, zajisté jen z dobrého uvážení udělal," poučoval svým hrubým hlasem kovář Švenda, „jeho rozšafnost a rozum jste seznali již při jiných příležitostech. A ostatně, jiné jednání na Šmerhově a jiné v poradní síni."

„Nám tu nejde o jediného Růžičku," prohodil jiný. „Pražská obec musí si nařikati na celou radu; neboť všichni, zdá se mi, jsou při jedné voji a za jedním provazem; věci a nepříslušnosti, jaké se od konšelů již po několik let tropí, jsou hanbou rady i královského města Prahy."

„Neradím vám, abyste pokračovali v narážkách na mého svata Růžičku," vyrazil kovář zlostně ze sebe.

„Ovšem, že jeho také nevyjímám!" odpověděl předešlý, jakýs pasíř z blízké Platnéřské ulice; „vy nás o jiném nepřesvědčíte a svat váš zaslouží tak dobře jako ostatní konšelé onu odměnu za své úřadování, jakou husité častovávali své konšely a jak se opakovalo ještě před šesti léty."

„Hrome, to mi více neříkejte!" vykřikl Švenda; „však ona se vás obecní rada jinde otáže, co proti ní máte!"

„Vašeho udavačství se nebojím," odušil chladně pasíř, „já nedělám žádného tajemství ze svých slov; každý z nás tuto je přesvědčen, jak se zachází s obecním jménem, jak se vydání a příjmy srovnávají — a proto mohu neohroženě pronést o tom slovo mezi stejně smýšlejícími. Vás lituji, Švendo, že příbuzenství činí vás hluchým a slepým pro obecní záležitosti."

Kovář neodpověděl, ale jiskřicím, zlostným zrakem pohlédl na pasíře.

„Nepořádek v naší obecní radě je strašný!" dotvrzoval jiný. „Můj příbuzný, Vejdovec, městský písař, vypravoval mi o věcech, při nichž vlasy hrůzou vstávají."

„Posuďte jen, zdali to něco slušného, když obecní rada zachází s poslední vůlí tak, jako se to nedávno stalo u mého souseda nebožtíka Maršíčka!" pravil pasíř. „Sešli se tam ti čisti páni, změnili kšaft podle své vůle, utrhlí každému až na krev, vypočítali, co přijde za soudní jednání, psaní i úřední výlohy a málem by těm krvežíznivcům uvízlo celé dědictví v drápech; víť z nich každý nejlépe, mnoho-li mu za nehty zůstalo, kdežto pozůstali dědici trou skoro nouzi. — A takových příkladů máte za našich časů mnoho. Toť bych si měl jako řádný měšťák docela přát, aby nic po mně nezůstalo, sic se ti páni ještě nad mým hrobem znesvají."

„Proto mohou ovšem konšelé strojiti hostiny a veselí, které se zapravují takovým způsobem z nadřených peněz vdov a sirotek aneb z obecní kasy!" podotkl jiný.

„K čemu pak, pravím já, k čemu nespravedlivá daň dvou grošů z hlavy nově narozeného dítěte?" pokračoval pasíř, jenž nepochybně měl lepší známost o šejdech a pletichách rady. „Toť bych ani poctivě na rozmnožení své rodiny nesměl pomysleti! Naprav je Bůh!"

„Máte pravdu, sousede pasíři," přizvukoval Prokop, přistoupiv za poslední řeči opět ke stolu, od něhož se na chvíli vzdálil; patřilo by jim opět takové pokárání, jako oněm konšelům před šesti lety. Tenkrát pan Klobouk se svými společníky právě tak v obci řádl, jako nyní toho máme příklady. Hoj, byla to mela, když jsme je tu s oken radnice smetali; já sám asi třem pomohl na cestu do povětří! Tak dělávali Husité s darebáky a tak i my bychom měli udělati. Až bude znít: hr, na ně! pak jsem první na nohou a nebudu se ohlížeti po zeti nebo svatovi!"

„Neškodilo by jim to a sloužilo by za připamatování osudu jejich předchůdců," dokládal jiný měšťan, sedící za stolem právě proti kováři.

„Jen krákorajte, vy otrapové!" rozzlobil se již opilý kovář, jenž za těchto řečí mnohý pohár najednou vyprázdnil, „však ono na vás také dojde... co se vleče, neuteče..."

„Nevyhrožuj nám udáním!" okřikli jej někteří. „Tvá nevymáchaná huba ti může snadno ještě dnes před Šmerhovem ustlati ve sněhu!"

„Já na Šmerhově, ale vy v šatlavě!" bručel Švenda, „tam nejlíp snesete svou hřivnu!"

„Chlape nestydatý! Vlastním perlíkem tvým ti hlavu roztrpím, jakmile tě jako udavače postihneme... ani slova již!" zvolal jeden z měšťanů a vzchopil se.

„Krtku krejčovský, ty se opovažuješ na mne si vstáti?" blábolil kovář a zvedl se též, ač s jakýmsi namáháním, a chopil se kamenného svého poháru.

Zajisté by jím byl mrštil po hlavě krejčího, kdyby Prokop, na takové výstupy již zvyklý a v rozmanitých pohybech při rvačkách mrštný, nebyl přiskočil a od zadu k lavici jej strhl, při Čemž mu hned i někteří jiní přispěli, aby oba odpůrce udrželi v patřičné vzdálenosti od sebe.

Krejčí po tomto výjevu brzo odešel, a jelikož kováře také již opilost přemáhala, umkl po chvíli i on, a tak se hrozící bouře mezi měšťáky utišila šťastně bez pohromy.

„Skutečně tedy panují takové neřesti a neplechý mezi zdejšími konšely?" ptal se pasíře opět se usadivšího rytíř Podvinský, jenž byl při povstale vádě povstal od svého stolu v koutě a přiblížil se k měšťanům. „Slyšel jsem o tom mnoho na venkově a jako cizinci

v Praze bude mi mile seznámiti se se zdejšími poměry. Zdá se mi, že asi nejsou příliš skvělé, jak z vašich řečí mohu posouditi."

„Ba právě, smutná to pravda," dosvědčoval pasíř a zkoumavým zrakem prohlížel rytíře před sebou

stojícího, jako by se dříve chtěl přesvědčiti a ujistiti, jakým asi způsobem má pronést své mínění před neznámým cizincem. Bezpochyby, že prohlídka jeho jej nepřivedla k seznání něčeho podezřelého, protož pokračoval dále: „Podobné hospodářství v obci snad nikdy ještě nebylo vedeno, a ač před šesti léty starší Klobouk i s ostatními konšely zasloužili trest svůj rádně, přece je nyní rada mnohem víc trestuhodná, a co by na mně záleželo, já bych je zajisté brzo spořádal. Hr, na cepy s nimi pod okny radnice!”

„A co tomu říká král?” ptal se rytíř. „Vždyť jej máte v Praze a kdož jiný mimo něho vám pomůže?”

„Králi je všechno dobře, proto je on také jen král Dobře. Milý pane rytíři, král a král je dvojí, nebožtík Jiří byl také jen král a Vladislav je zrovna takovým pánem jako on; ale ten při své malomocnosti ničeho se nevšímá a páni u dvora jsou takovým přestupkům jen přízniví, protože dobře poznávají, že jenom oni tím se posilňují, když města i lid mezi sebou brojí a se oslabují proti přemoci panstva; vímť, že bych před vámi takových řečí vésti neměl, ale já bych ani před králem jinak nemluvil. Přál bych si jen, aby celá radnice i se všemi konšely byla jediné toliko hnízdo a já abych do něho mohl udeřiti železnou pěstí, až by z něho nezůstala ani padrť!”

„Pro toto mínění se s vámi hádati nebudu,” odpovídal rytíř, naopak, uznávám váhu spravedlivých vašich stížností; ale jak si pomůžete?”

„To právě mne a množství jiných činí malomyslnými; nám neschází dobré vůle ani dostatečné síly; ale chybí jednota a chybí pobídka, která by nás ve všem řídila, bychom životů svých marně nenasazovali.”

„Myslíte, že by bylo násilných prostředků potřebí, kdybyste si pomoci hodlali?”

„Každé zlo musí se z kořene vyvrátiti,” zlobil se pasíř, „padni již oko nebo zub; jedna strana musí úplně podlehnouti; myslím, že jsem jediný, jenž by svou pěst na ně vložil? Tak jako já smýšlí tisíce jiných spoluobčanů, a jestliže se jednou do práce pustíme, pak bude náš lid souditi a ten soudívá s Pánem Bohem na roven, totiž jednou provždy!”

„Ale tím vystoupíte z mezí zákona a panstvo s rytířstvem i králem budou zajisté proti vám. Co potom hodláte?” zkoumal rytíř dále.

„Není tomu dáno, co stálo veškeré panstvo s králem proti lidu našemu, a kdo zvítězil v spravedlivém zápalu svém? — Čech jen od Čecha může býti přemožen; král má cizí žoldnéře v službě a panstvo, Bůh je naprav! je půl německé a půl maďarské, co úskočný Matyáš hledá přívržence mezi českou šlechtou; většina jich je žádostivá peněz a statků a protož vhrne se v náruč každému, kdo slibuje více prospěchu.”

„Na mne se spolehněte,” odtušil rytíř, „že se pro tyto vaše zásady nebudu s vámi ani hádati ani rváti, jako by byl málem učinil tamto váš soudruh.” A ukázal na kováře, jenž opřen o zeď padal v náruč spánku.

„Ta nestvůra mluví jen ústy oněch čistých pánů konšelů, jejichž se zdá udavačem!” prohodil jeden z přísedících.

„Buďte přesvědčen, že i na takové ptáky dojde, až se jednou plevy od zrna počnou dělit,” usmál se rytíř.

Chtěl hovořiti dále, avšak nemírné a neočekávané strčení odzadu bylo by jej stojícího povalilo málem mezi mšeřany na stůl, když tu ohlušující volání z Fryčkových úst: „Chyťte ho! lapněte ho!” opět rázem jej vzpřímlilo a donutilo se ohlédnouti po příčině křiku.

I spatřil s velkým udivením, že Fryček se žene střelbitě za jakýmsi uprchlíkem, jenž právě za sebou rázem přirazil dveře u jizby a vyběhl průjezdem na náměstí do chumelenice.

Fryček pak za ním.

Překvapení pijáci zvědavě zírali na rytíře Podvin-ského, jenž však stejně neznaje příčiny útěku obou ze světnice a udiven tímto výstupem pohlížel s jednoho na druhého. První se vzpamatoval ovšem krčmář Prokop, jenž vyletěl z jizby, aby uprchlé zastavil — měl asi dobrou příčinu, proč si tak rychle za nimi pospíšil; za ním vyšel i rytíř a znenáhla všichni ostatní, mezi nimiž byli i probuzený třetí společník od stolu v koutě a opilý kovář.

Z průjezdu se arciť nikomu nechtělo dále do zimy a sněhu; i povstaly rozličné domněnky, proč asi oba tak rychle za sebou utekli a kdo ví, co by při žvatla-vosti pivem vzbuzené z útěku toho byli vyvodili, kdyby za chvíli udychtělý Fryček se nebyl vrátil zasněžen a vraziv středem hostů v průjezde shromážděných do jizby, sebou na lavici nebyl hodil, při čemž ledva dechu popadaje, což ovšem omluviti se dalo jeho tělnatostí a neohrabaností, rukama v povětří házel a rytíři kynul, aby přistoupil blíže.

Ale dlouhou chvíli musil tento trpělivě čekati, než obdržel souvislé a srozumitelné odpovědi na své otázky, neboť Fryček ze sebe vyrážel jen jednotlivá slova, jako „darebák... utekl... Čeněk... byl tady!...” a jiná, jimž rytíř rozuměl málo, tím méně však okolostojící mšeřané.

Po nějaké době teprve mohl Fryček souvisle vypravovati, když přišel opět poněkud k dechu a posilnil se notným douškem z konvice.

„Zdalipak víte, urozený pane rytíři, že jsme měli již celý účel své výpravy do Prahy takřka v hrsti? Jen jediný krok zde by nás byl všeho příštího namáhání zbavil.”

Rytíř se naň úsměšně podíval.

„Což jste neviděl onoho chlapíka, jenž do vás u stolu tak nešetřně a nehorázně vrazil?”

„Viděl i cítil, milý Fryčku, ale nebyl bych si pomyslí, že se tak zcela chmelovinně oddáš a budeš prováděti bláznovské skoky a vésti nesmyslné řeči.”

„Nečiňte mi křivdu, pane rytíři, já s bláznem nikdy třešní nejídal, a hnedle všechno pochopíte, či nikoli, když vám řeknu, že onen uprchlý mladík nebyl nikdo jiný leč panoš čeněk, jenž s kněžnou Annou z poděbradského zámku...”

„Tiše! Drž hubu před těmito zevluj ícími mamlasy!” šťouchl jej rytíř rázně do boku, nedaje mu dopovědět, aby okolostojící nemohli nic tušiti o jejich poměru k útěku kněžny Anny. — „Co že pravíš, to že byl čeněk?” tážal se dále, když ostatní se opět vzdálili. „Zdá se mi, že dnes dvojnásobně vidíš.”

„Byl to Čeněk, jako že zde zdrav a upachtěn sedím a s vámi rozprávím. Mne zrak můj nemýlí.”

„Co by jej bylo sem přivedlo?“
 „Toho snadno se domyslit; je zde se svou velitelkou.“
 „Předpokládáš tuším mnoho.“
 „V kotrbě své si to však jinak srovnati nemohu.“
 „Máš tedy již o nitku více k vypátrání, kde se zdržují.“
 „Jen jsem jej měl lapnouti...“
 „To ovšem tvou vinou, žes jej dříve nezpозoroval a osoby jeho se nezmocnil; neposkytuje to věru skvělého svědectví o bystrosti tvého zraku, kterým máš nyní vůkol sebe slídit, abys dostal svému úkolu.“
 „Však já vše vynahradím a ten chlapík mi neujde; nikdy mu neodpustím, jak jsem se pro něho upachtil.“
 „Však se mi zdá, že by se ti postavil, ač jinak jej musím mít za našeho protivníka, jenž trestu neujde.“
 Tu se přiblížil i Prokop a řekl: „Dareba to nějaký, neboť utekl, aniž by řád svůj zaplatil.“
 „Vždyť vám mnoho neupil, jak pozoruji," pravil Fryček se smíchem.
 „Necht', měl zaplatiti.“
 „Připište to tedy k našemu řádu," odpověděl rytíř.
 „Urozený pán je velmi laskav," usmál se Prokop a již připisoval.
 Rytíř, jak se zdálo, byl zaměstnán jakousi myšlenkou a obrátil se pak k Prokopovi s otázkou: „Viděl jste zde již někdy onoho mladíka?“
 „Nikdy, urozený pane.“
 „Byl zde tedy dnes po prvé?“
 „Dnes jsem jej po prvé spatřil, darebu. Ale může mi opět přijít!“
 „Děkuji vám," odpověděl rytíř a usadil se opět ke stolu k Fryčkovi, kdež právě třetí jejich společník prázdnil svou konvici. Prokop ji rychle vzal a mezitím co pospíchal, aby ji opět naplnil, tázal se rytíř Fryčka:
 „Jak pak jsi ho vypátral, Fryčku? Já ho zde nepozoroval.“
 „Však on také všelijak hleděl, aby se nepozorovatelným učinil. Když jste se vy, pane rytíři, odebral tamto ke stolu mezi měšťáky, obrátil jsem se i já v onu stranu, a tu spatřím nedaleko sebe u onoho stolu jakéhosi mladíka, jenž se všelijak kroutil a skrčoval, jistě jen proto, aby ho nikdo nemohl poznati. To se mi zdálo podezřelým; i umínil jsem si: Počkej, tomu krčilo vi sáhneš do svědomí! V tom mě utvrdilo jeho stále odvracení se ode mne. Opravím louč v koutě zdi, pohlédnu ostřeji na mladíka a poznám podle dlouhých rusých vlasů našeho bývalého Čenka! Radostí a trochu i překvapením vykřiknu — ale měl jsem se raději plácnouti přes hubu, neboť to mne prozradilo a celé mé předsevzetí zkazilo — vida totiž Čeněk, že je pozorován, vzchopil se jako srna a uháněl ven ze dveří, bezpochyby čenichaje, že by se mu dobře nedařilo, kdyby setrval déle. Vyběhl jsem za ním, před domem však ani živé duše, celé náměstí prázdné, všude plno sněhu a jen vítr hučel nad hlavou, čeněk vrazil bezpochyby do některé z úzkých uliček za Šmerhovem a byl tentam. Škoda, že se mi první pokus při hledání nezdařil, mohl nám býti příště velmi prospěšným.“
 „To mohl býti," pravil rytíř, „ale dosti na tom, že víme, že se kněžna Anna zdržuje v Praze. Již tato jistota je nám nadmíru výhodnou.“
 „Zajisté nám to uspoří mnohou práci a mohlo nám býti ještě lépe; ale již se stalo a změnit se to již nedá; však snadno se dočkáme příhodné chvíle.“
 „Nyní však na odpočinutí, jeť již pozdě!" pobídl rytíř své soudruhy.
 Shromáždění měšťané neměli již účastenství v rozmluvě cizinců, vraceli se ke svým konvicím a mnozí z nich již odcházeli.
 Venku posud sněžilo a vítr zle řádil.
 Rytíř se zahalil do svého pláště a provázen Prokopem kráčel z piterny ven. Prošedše průjezdem přišli na dvůr a v zadním stavení uvedl Prokop své hosty do určených pro ně dvou komnat a zanechav jim tam světla, přál rytíři dobrou noc a odebral se opět dolů.
 Rytíř shodil v komnatě se sebe plášť a usadil se do lenošky, poručiv Fryčkovi, aby odešel do druhé komnaty. Sám pak zůstal s třetím společníkem.
 Dlouhá byla jejich rozmluva. K půlnoci odebíral se ničemník od rytíře za Fryčkem na lože.
 Po chvíli i rytíř ulehl, když se nahlédnutím z okna přesvědčil, že sněžení již přestalo. Nepokojné sny mařily jeho spánek, kdežto Fryček upadl po přestálém uhnání v zdravé, pevné spaní.

Úkryt lásky.

Menší město pražské, nyní vůbec Malou stranou zvané, nemělo za doby našeho vypravování takové rozsáhlosti jako nyní. Brány jeho byly tehdy mnohem hlouběji v městě a obvod tehdejšího Menšího města nezaujímal skoro ani polovici nynějšího prostoru Malé strany. Nebude zajisté čtenářstvu nemilé, popíšeme-li trochu obšírněji polohu Menšího města ke konci patnáctého století, jelikož bude částečně zapotřebí i za tohoto vypravování, aby se čtenář lépe seznámil s tehdejšími místopisem.

Nejbližší od mostu městská brána byla tak zvaná Lázeňská, neboť byla hned za Saským domem (nyní u Steiniců), mezi domem „U zlatého jednorožce“ a nynějším hostincem „U lázně“. Na místě toho hostince stály tehdejší prostranné obecní lázně, od nichž i brána Lázeňskou slula. Lázně tyto patřily ponejvíce bradýřům a byly zhusta navštěvovány sprostými i vznešenými, jelikož v nich i léčeno a žilou pouštěno. „Kostel Matky boží pod řetězem“, kterýž do dneška jest hlavním kostelem řádu maltézského v cechách, ležel tedy již za městem a obklopen byl ke své ochraně zvláštními zdi a valy a obhájěn nadto ještě těžkým řetězem, odkudž měl i jméno „Svaté královny pod řetězem.“

Druhá brána byla Oujezdská a sice taktéž jinde než nynější, totiž na konci ulice, kteráž spojuje velké Malostranské náměstí s ulicí Karmelitánskou; byla při samém domě „U stromu“ řečeného a rozbourána jest teprve roku 1727, načež bývalé toto její stanoviště poznamenáno kamennou pamětní tabulí na protějším domě. Pozdější Oujezdská brána vystavěna teprve roku 1694 a tudíž celá ona část Malé strany, která byla jižně od těchto bran — tedy Karmelitánská, Oujezdská a Sovomlýnská ulice, Velkopřevorský plac a všechny tři Maltézské plácky — stála již za městem.

Od Oujezdské brány táhly se městské zdi ke bráně Strahovské, která stála tenkrát na konci Krokevní (nyní Ostruhové) ulice, nad nynějším kostelem Kajetánským a nazývala se též černou branou; hned od ní chodilo se cestou i schůdkami na Hradčany, a protož byla tehdy Hluboká cesta, Strahov a celý Pohořelec již za branou. Tato Černá brána zbořena teprve roku 1711.

To byly tedy meze jižní strany tehdejšího Menšího města, a jelikož tehdy se táhly mocné zdi od brány k bráně a zevnější stavení oddělovaly, snadno si nyní představiti, jak veliký prostor nynější Malé strany byl již mimo město.

Královský hrad pražský zaujímal tehdy skoro tentýž prostor jako nyní a od Hradčanského placu byl oddělen příkopem a hradbami i parkány, takže přístupu do hradu nebylo, leč přes zdvihačí mosty u hlavního vchodu proti výstavnému domu pánů Švamberků (nynějším paláci knížat ze Švarcenberka). Od Hradčanského placu táhla se nádherná budova hradu až k východnímu svahu k Brusce, kterážto část Hradčanského vrchu, kde jsou nyní staré zámecké schody, v patnáctém století ještě se zvala Opyšem neb Opusem. Zadní neb dolejší brána královského hradu byla v tak zvané černé věži, považované za nejstarší část hradu, ve které sedávali věžňové pro dluhy. Tu na prostře před branou odpravování bývali zločinci ze stavu šlechtického, nač posud připomíná socha sv. panny Barbory, patronky umírajících.

Pod starými zámeckými schody stála Písecká brána, kde jest nyní vojenská oděvní komise a opatrovna pro vzrostlé slepce. Písecká brána byla později, v sedmáctém století, od vévody Friedlandského přenesena o několik kroků dále a obnovena, načež teprve roku 1815 úplně stržena a postoupila nynější svůj úřad Bruské bráně. Tu v těch místech také stály královské vápenice a rozlehlý dům pánů Berků z Dube, od položení svého zvaný jednoduše Vápenice. Na místě nynějšího paláce Valdštejnského stálo asi dvacet měšťanských domů a městská vápenice nedaleko kostela a kláštera sv. Tomáše, jenž prý byl vystavěn na samých bývalých valech. Nedaleko odtud přešlo se k přívozu u kostelíka sv. Petra a Pavla, kdež slulo v Rybářích a kolem mohutných zřícenin bývalého biskupského paláce opět k bráně ve věži Mostecké.

To byl tedy objem tehdejšího Menšího města pražského a nyní se lépe s vnitřkem jeho seznámíme, uvedeme-li ovšem jen znamenitější stavby, které kroniky a dějepis popisují obšírněji.

Hned u menší Mostecké věže stál malý celní domek, kterýž však i zároveň s celým mostem příslušel k Starému městu. V Mostecké ulici po pravé straně nahoru jdoucímu začaly se z rumů bývalého biskupského paláce vyzdvihovati některé menší měšťanské domy, jako dům „U tří zvonků“, ač v pozadí ještě velká část paláce ležela v zříceninách již od doby husitské. Podnes zachovala se v zadní části domu „U tří zvonků“ mohutná věž, na níž jsou posud vytesané znaky posledního pražského biskupa Jana z Dražic — poslední to památka bývalé nádherné residence biskupské. V ostatních menších domech na témž místě bydlelo hlavně mnoho ševců, a ti tu měli své četné boudy a krámky se zbožím ševcovským.

Na protější straně ulice vypínal se výstavný „Saský dvůr“, nyní dům „U Steiniců“ zvaný, který tehdy byl opevněn věžemi a vůbec se podobal, jako starý Platejs před obnovením, nějakému hradu. Jméno „Saského dvora“ upomíná na jeho zakladatele, knížete saského Rudolfa staršího, jenž za časů Karlových v nově vystavěném Saskem dvoře přebýval. Původní svou výstavnost ovšem již ohněm roku 1419 ztratil, jako protější biskupský palác, ale zanedlouho byl znovu vystaven, a tu mu dána nynější jeho podoba. Připomenuto již, že za Saským dvorem stály obecní lázně a v těch tehdy měly veřejné nevěstky hlavní své rejdiště, čímž zvláště v šestnáctém věku obecní lázně se staly pověstnými.

Z Mostecké ulice se přicházelo na náměstí Malostranské, které již tehdy mělo, byť ne svou nynější urovňanost, aspoň nynější prostrannost. Všecky domy měly podloubí a mnohé nárožní domy ozdobeny vížkami a arkýři, jak to podnes lze pozorovati na domě Montagovském. Tento dům patřil tehdy bohaté rodině pánů Smiřických ze Smiřic, která později roku 1620 skončila tak tragickou katastrofou, a hned vedle

něho stál starý dům pánů Šternberků, ozdobený již znakem a patřící již od čtrnáctého století témuž rodu. Na východní straně stála radnice Menšího města a za touto chrám sv. Tomáše, tehdy ještě v gotickém svém slohu, s klášteřem augustiniánů. Nedaleko od chrámu, v nynější Josefské ulici, stál palác Popelů z Lobkovic a k západní straně, výše nad klášteřem, vypínal se dům pánů z Gutteinstaina, řečený „Bašta“, asi v nynějších místnostech stavovského domu proti faře sv. Mikuláše. Dům tento nabyt po půl století truchlivé znamenitosti, neboť odtud vyšel dne 2. června 1541 ve čtvrtek před slavností ducha svatého onen ohromný oheň, jenž v popel obrátil větší díl Menšího města, Hradčan a královského hradu.

V dalším tomto okolí, mezi nynějšími novými zámeckými schody a klášteřem sv. Tomáše, stál dům pánů z Roupova, pánů Lvů z Rožmitálu na Blatné, jenž pak roku 1532 koupil přešel na pány Zabky z Limberka a na Kounicích, dále pánů z Vartemberka, pánů Šelnerků a více jiných.

Od stupňů, které vedly ke hradu, přicházelo se příkrým svahem ke Krokevní ulici a v té stál po levé straně hned u černé neb Strahovské brány tak zvaný „Dům rychtářský“, jenž se později stal majorátním domem hraběcí rodiny Kinských ze Chynic. V starém tomto domě, podle podání, přebývali prý hned první rychtáři Menšího města po jeho založení a protož považován byl za nejstarší stavbu města, ač prý podle pověsti první dům malostranský stál na tom místě, kde je nyní hostinec „Na staré poště“. Na protější straně Krokevní ulice měli páni z Jindřichova Hradce svůj výstavný palác, jenž nyní přísluší hrabatům Thunům z děčínské větve; přední jeho část je ovšem novějšího

původu a sice pochází ze sedmnáctého století od stavitele Luragha, avšak zadní díl, k zámeckým schodům přiléhající, posud zachoval svou starobylou podobu; zadní jeho průčelí zdobí znaky pánů Jindřichohradeckých, Rožmberků a Slavatů, obnovené v nejnovější době se zachováním starého rázu od uměnímilovného držitele tohoto paláce hraběte Františka Thuna.

Nárožní dům z Krokevní ulice na Menší náměstí (nyní Štěpánské), které však před časy s největším náměstím tvořilo toliko jediné prostranství, patřil pánům Pflugkům z Rabenšteina, a hned vedle něho stál dům pánů Berků z Dube a druhý pánů Vřesovců z Vřesovic a na Teplici. Na protější straně v nárožním občanském domě připomíná se již tehdy lékárna.

Uprostřed menšího náměstí stála na vysokém pahorku kamenná kašna a kolem množství dřevěných bud, v kterých se prodávaly rozličné drobotiny. Na místě nynějšího zemského domu stál mezi Menším a Větším náměstím kostel sv. Václava, jehož hlavní loď byla byzantská rotunda, vedle níž se vypínala vysoká gotická věž. Bylť kostel tento jeden z nejstarších v Praze a teprve za císaře Josefa II. byl zrušen, načež z něho uděláno stavení pro apelaci, kteráž sem byla přenesena roku 1784, spolu se zemskými deskami, zkrálovského hradu. Na jižní straně od kostela sv. Václava stál kostel sv. Mikuláše a sice právě na místě, kde stojí nynější chrám téhož svatého, jenž onen starý již v sedmnáctém století přešel na jezovity, a ti jej nedlouho nato dali úplně strhnouti a vystavěti nový nákladný kostel v dnešní jeho podobě. Kolem starého kostela sv. Mikuláše, v němž tehdy zasvěcen byl i jeden oltář památce mistra Jana Husa, stálo několik menších měšťanských domů a mezi nimi i jedna z obecních kuchyní, jakých tehdy v Praze bylo několik.

Taková byla tehdy rozlehlost Menšího města pražského ke konci patnáctého století a takové ony veřejné a důležitější stavby, o kterých se děje zmínka v dějinách tehdejších časů. Vidno z tohoto všeobecného přehledu památnějších stavení, že již tehdy bylo Menší město hlavním sídlem českého panstva a že již tehdy onu část města Prahy takové množství paláců zdobilo, jako tomu je až do nynějších dob. Totéž platí i o vyšší části Menšího města a o Hradčanech, jež tehdy už ležely za branou, a kde podobně stálo mnoho výstavných domů panstva českého, takže zvláště Hradčany byly tvořeny skoro pouhými jen paláci, což namnoze platí i o našich časech.

Dá se tato přednost Menšího města vysvětliti již příhodným a malebným jeho položením, jakož i hlavně tím, že v tehdejších dobách, kdy sídlili panovníci čeští na hradě pražském, veškeré panstvo zemské se usazovalo nablízku dvora a svého panovníka, a tudíž i paláce svoje dávalo budovati v samém sousedství královského hradu. — Z opačné příčiny shledáváme Staré i Nové město pražské na pravém břehu Vltavy mnohem chudšími než takováto sídla panstva a rytířstva českého, a ač novější časy již tu učinily mnohé výjimky, přece rozdíl tento ke konci patnáctého věku byl mnohem patrnější a tak pouze Menší město platilo za sídlo šlechty, kdežto živel měšťanský za trvalé stanoviště a bydliště si obral hlavně Nové a Staré město.

Z popisu našeho vysvítá, že zvláště ona část Menšího města pražského, kteráž se rozkládala od kostela a kláštera sv. Tomáše severně až k zahradám na jižním svahu hradčanského vrchu a západně až k hradním stupňům (nynějším novým zámeckým schodům), byla pokryta velkým počtem paláců a výstavných domů rozličných panských a rytířských českých rodin, kteréž však bývaly obývány jen menší část času v roce, jelikož tehdy páni čeští hledali posud na pevných svých hradech po Čechách jistotu a bezpečný útulek.

Na oněch místech, kde se za našich časů rozkládá pořadí starých i nových domů od Farské ulice délkou Farského placu přes Pětikostelní plácek až pod samý hrad, stál roku 1489 mezi jinými panskými domy i dům pánů Lvů z Rožmitálu na Blatné, jak již výše bylo zmíněno. Průčelí jeho, značné délky, tvořilo právě západní stranu řečeného pětikostelního plácku a zadní strana jeho byla omezena zahradou, která, rozkládajíc se po dolejší svahu hradního vrchu, sousedila asi v jeho polovici se zahradou pánů Rožmberků.

Palác pánů Lvů z Rožmitálu a na Blatné odpovídal zevnějškem i vnitřkem svým úplně pověsti a skvělému jménu vznešeného tohoto rodu, který mimo starodávnou svou slávu došel v novějších časech i toho vyznamenání, že spřízněným se stal s královským rodem Jiřího z Poděbrad. Byla totiž druhá manželka Jiřího Poděbradského Johanka z Rožmitálu, která Jiřího sice ještě jako místodržícího Ladislavova pojala za manžela, ale roku 1458, když Jiří byl zvolen za krále českého a pak i korunován, tu i jí třetího dne po korunování krále Jiřího vstavena na hlavu koruna královská. Tím se stal rod pánů Lvů z Rožmitálu na Blatné příbuzným rodu krále Jiřího a již mocné toto postavení vymáhalo, aby v každém ohledu vystupoval skvělým způsobem a zevnějším leskem. Tudíž i palác jejich v Menším městě byl svědkem jejich moci a bohatství, a ač za panování Vladislavova Rožmitálští dvora se stranili a tak i palác panstvem po dlouhé časy zůstával neobýván, přece zachoval svou někdejší úpravu a bohatý vnitřek, jakým oplýval za časů Jiřího.

Bylť zvyší dvou poschodí a štíhlé dvě věže po stranách s vysokými okny a arkýři dodávaly mu vzhledu pevného hradu. Vysoká, úzká okna byla hluboko v hlavní zdi a výstupky kolem nich byly ozdobeny pěknou prací kamenickou. Taktěz polovypuklé sloupem a umělé klenby i hlavy sloupů nad okny byly spojeny umělými okrasami z pískového kamene a ladný tento celek působil velmi pěkně průčelí, jemuž se mohlo vyrovnati málokteré jiné na pražských palácích. Střechu zakrývaly tři mohutné štíty rozmanitých tvarů a za prostředním vyčnívala věž nižší obou krajních, zato však mnohem pevnější a rozsáhlejší. Střechy neměla a svrchní plochu její obíhalo jen nízké kamenné zábradlí, taktěz umělé kamenické práce, takže celá tato věž se podobala jakési hvězdářské pozorovatelně, čehož ovšem tehdy nebylo. Hlavním účelem jejího zbudování bylo docílení rozsáhlé vyhlídky na města pražská a skutečně nemohlo v celém Menším městě býti voleno lepšího místa než zde na vysokém návrší pod hradem, odkud se daly přehlédnouti dolejší část Menšího města s Oujezdem a Smíchovem, pak řeka Vltava s tmavou svou páskou, Kamenným mostem, dále Staré i Nové město.

Dolejší část této věže tvořila široký východ z průjezdu domovního do dvora, kterýžto průjezd byl velmi vysoký, klenutý a na klenbě okrášlen dosti pěknými malbami. Zevnější vjezd do paláce byl náramně vysoký a uprostřed kamenných okras vypínal se erb pánů

Lvů z Rožmitálu na Blatné. V průjezde samém na levé straně vedly dosti prostranné schody do síní a panských komnat v prvním poschodí, kdežto služebníci a zbrojnoši panští obývali levé křídlo do dvora vedoucí a přiléhající k zahradě. Dvůr nebyl právě veliký, jelikož pravou jeho stranu zaujímal menší stavení a koňské stáje, kdežto levá vyplněna byla zmíněným křídlem paláce. Na západní straně celého dvora táhla se železná mříže mezi mocnými kamennými pilíři a uprostřed vedly taktěz mřížové dveře do zahrady, rozkládající se několik sáhů po rovině, ale pak po návrší hradním. Zahrada byla udržována v dosti pořádném stavu a příkrost její mírnily přemnohé stezičky, které se táhly po celém srázu této části hradčanského vrchu.

Tak asi vypadal dům pánů Lvů z Rožmitálu zevnějškem, nyní se seznámíme poněkud lépe i s jeho vnitřkem, vejde-me-li z průjezdu po schodech do prvního poschodí, kteréž bývalo obýváno panstvem, bylo-li právě v Praze. Ale toho nebylo již po několik let, neboť páni Rožmitálští, zanevřevše na vládu Vladislavovu, uchýlili se s jeviště pražského na znamenitý svůj hrad Blatnou a jen málokdy zavítal některý úd této rodiny do osamělého paláce.

Na počátku zimy roku 1489 však přibyla do Prahy Kunhuta z Rožmitálu, mladší to sestra bývalé královny Johanny, opustivši pusté kraje venkovské, jež krutá zima tím nevlídnější učinila, a samojediná obývala s několika služebníky a služkami rozlehlý palác své rodiny.

Byla to paní let již pokročilých, kterou nemohly přilákat za mladších let do Prahy ani královský lesk její sestry, ani vábení dvora, a tak zůstala nepovšimnuta na hradě otcovském, až jí stáří jako ženštině dovolilo vystoupiti samostatně. Nebyla nikdy vdána a také nikdy netoužila po slastech manželského jha; pravilť se, že z té příčiny, jezi první milovník její za mladých let zradil a obrátil se k jiné krásce. Od té doby zanevřela prý na mužské pohlaví a nikdy se neukazovala ve veřejnosti. Trávila svůj život nejvíce na hradě Blatné aneb na Líčkově nedaleko Rožmitála, až po mnohých letech zmíněného času odebrala se na podzim opět do Prahy, aby zde ztrávila zimu. Způsob jejího životy byl však tak skromný a jednoduchý, že v sousedství málokdo pozoroval, že v domě pánů Lvů z Rožmitála kdosi přebývá, což zvláště zimního času tím méně bylo pozorovati, ježto každý raději se spokojoval se svou komnatou místo s hlučnou veřejností. Kunhuta se stranila tak dalece pražského života, že opominuvši skvostné síně a komnaty v popředí paláce zvolila ke svému obývání ony v prvním poschodí pravého křídla, do dvora a zahrady vedoucího, kdež pokojné žití její nerušil nízádný ruch a šum.

Majíce tedy v úmyslu seznámiti se s osobností Kunhuty z Rožmitála, projde-me velkou průčelní síní, kde hlavně se jevila nádherymilovnost a bohatství rodiny Lvů z Rožmitála, některými vedlejšími komnatami, kteréž však za dlouhého neobývání nabyly jakéhosi nevlídného zevnějšku a ocneme se konečně v onom oddílu, kde je soustředěn celý život rozlehlého paláce.

Jest jitro druhého dne po onom, za kteréhož se vypravované již události na Šmerhově zběhly. Obloha se po noční bouři vyjasnila a mimo husté vrstvy sněhu na střechách a zahradách nebylo by nic jiného připomínalo nedávné zuření krutého živlu. Pohled oknem z komnaty na výšinu hradčanskou poskytoval zajisté vábného obrazu, neboť veškeré prostory byly pokryty bílým kobercem, z něhož vyčnívaly jen jednotlivé tmavé kmeny stromů, ač hořejší plochy jsouc byly obtíženy taktěz hustým obalem sněhu. Spočívá-li oko déle na tomto výjevu, zajisté oslněno jsouc brzy neobyčejnou bělostí se odvrátilo a hledalo tmavší předměty, aby se z unavení svého zotavilo. Takovéhoho odpočinku poskytoval zajisté královský hrad pražský, jenž vévodil nad celou touto krajinou a vypínal se jako mohutná koruna na zběleném temeni starcově; poskytovalť ovšem tehdejší rozmanitějšího a velkolepějšího pohledu než nyní, kde větší část průčelí k městu obráceného jednotvárností a plochostí svou tak vznešeného dojmu nepůsobí, jakož před věky bývalo. Tehdy oplývalo průčelí množstvím věží a bašt přerozličných druhů, mocné výstupky a arkýře čnely mezi okny nad hlubinou, a vůbec bylo celé průčelí úplně přiměřeno tehdejšímu způsobu stavby, která se hlavně vyvarovala vši jednotvárnosti a unavující souměrnosti. Honosilyť se tedy i zadní komnaty paláce pánů Rožmitálských převážnou vyhlídkou a Kunhuta neměla zajisté co litovati, že se uhostila právě ve vedlejších komnatách.

Zmíněného jitra seděla v prostorném výklenku vysokého okna, jenž sám o sobě činil skoro malý pokojík a ač po celý dřívější čas obývání svého v paláci trávila dny skoro sama, přece dnešního dne ji spatřujeme ve společnosti mladé dívky, kterou teprve nedávno pojalý zdi domu pánů Lvů Rožmitálských mezi sebe.

Obě ženštiny usadily se na vysokých křeslech nedaleko okna do zahrady vedoucího a vábný pohled na protější výšinu a královský hrad, jež právě pozlacovaly první paprsky vycházejícího slunce, zaujal na nějaký čas tak úplně jejich pozornost, že i od svého posavadního hovoru poněkud ustaly a tím nám i příležitost poskytly, abychom se s osobnostmi obou lépe seznámili mohli.

Starší z obou byla ona Kunhuta, o které jsme se již zmínili, že letošní zimu v Praze přežiti hodlala. Byla

podle zevnějšku již asi padesát let věku, ač výborný způsob jejího života a neobyčejná zachovalost posud všechny její síly a statnost zachovaly, takže přímým držení těla, ohebnou obratností a čilostí mnohou mladici k svému prospěchu mohla předčít. Vlasů jejích, barvy jak eben černé, posud se nedotkla záhubná ruka času a ani jasné čelo nemohlo být zruzněno tak mnohými desíletími. Byla rysů příjemných, tváře podlouhlé a oko tmavé posud jasně a klidně zářilo, takže každý si musil přiznati, že žena tato musila slyňouti za mladých let neobyčejnou krásou. A přece přes vděky tyto spokojila se skromným životem v panenské své komnatě, místo aby jako zářící denice vystoupila na dráhu veřejnosti, kde by jí byly očekávaly snad oslava a zábavy, ale i strasti a boje posud neznámých vášní. Praveno již částečně svrchu, pro jakou příčinu se veřejnému žití stranila, a skutečně tomu také tak bylo. Zklamání první čisté lásky její naplnilo ji ne žlučí neb nenávistí proti světu, ale naučilo ji znáti malichernost a bezcennost světa, pak však i bohatství a nevyčerpatelnost oněch zdrojů, z kterých vyplývá vlastní vnitřní blaho a spokojenost člověka. Obmezovala se stále víc a více na sebe samu, mýjela hlučné a přece tak jednotlivé spolky sourodých a jsouc tím způsobem ač neprávem rozhlášena za samotářku a nevládnici, spokojila se skromným účelem ostatního svého života, jenž záležel v tom, aby co nejvíce možná ulevovala oněm, jež osud odsoudil do méně příznivých okolností a k stálým strastem. Nedbala nepříznivých úsudků světa, ani stálého vábení klamných příznaků vyššího kruhu společnosti, nalézajíc jediné v dosahování vytčeného cíle a v spokojenosti svého ducha nejvyšší slasti a odměny, jakéž by jí skvělé společnosti a unavující život v ruchu veřejném nikdy neposkytl.

Tak konečně po mnoha letech přemohla všeobecný předsudek o odloučeném životě a teprv později poznali ostatní údobí rodiny její, jaké výtečné dary duch a srdce její chovají. Zvláště v pozdějších letech, kdy jaksi nová generace již okolo ní vzrůstala, stala se takřka orakulem celé rodiny a bez rady její ničeho nepodnikáno. Ponechána jí úplná svobodná vůle v jejím konání, a nynější hlava rodiny pánů Lvů, Zdeněk Lev z Rožmitála na Blatné, tak dobře podroboval se jejímu soudu, jako ostatní členové daleko rozvětveného kmene Lvů Rožmitálských. Prahu až posud mýjela, ale když za vlády Vladislavovy přívrženci synů Jiřího Poděbradského se uchýlili z Prahy na své hrady a i Blatná skoro celý rod Lvů hostila ve svých zdech, tu se odhodlala konečně Kunhuta na nějaký čas uniknouti neobyčejně čilému zdejšímu životu a v Praze přes zimu se zahostiti. Úmysl tento byl i zanedlouho vykonán a tak nalézáme Kunhutu v rodinném paláci, který přes dvacet let již neviděla, co se na venkov byla odebrala.

Že zde v největší samotě živa byla, to právě shodovalo se s posavadním způsobem žití jejího, a posud nikoho ve společnosti své nepohřešovala. Avšak neměla tak dlouho samojediná v paláci setrvati. Asi v polovici prosince byla překvapena nenadálým příchodem dívky, která právě nyní proti ní u okna seděla a kterouž v následujícím popíšeme.

Již věkem svým i zevnějškem mladistvého půvabu lišila se od starší své společnice, a ač seděla na křesle s vysokým lenochem, jaké v středověku byly v užívání hlavně v komnatách panstva, dala se výborně ztepilá postava její rozeznati, jakož i celé vzezření na první pohled stanovilo postavení její ve vyšší obory společenské.

Stáří její dosahovalo sotva dvaceti let, ač jakási vážnost v obličejí a vůbec usedlost ve veškerém pohybování a chování činily ji, ne však bez prospěchu, o několi let starší. Obličej její v plném slova smyslu byl krásný, nadmíru pravidelných tahů a tak ušlechtilého panenského rázu, že porovnati se dal bezohledně s obličejem bohyně Junony, jak nám ji staří umělci v uměleckých svých výrobcích štětcem i dlátem zůstavili k obdivování. Kadeře tmavé- kaštanové barvy splývaly volně kol obličejí na bělostnou šíji, jsouce sepiaty úzkou čelenkou, na níž nad čelem se leskl veliký skvost z českých perel. Na jasném vysokém čele hlavně obrazila se ona důstojnost, která z celého jejího zjevení vysvítala, ačkoliv některou dobou tohoto jitra lehounký mráček přeletěl po jeho hladině a obočí její v krásném oblouku se častěji stáhlo nad jasným okem, kteréž na stáří její skoro nadmíru vážně kol sebe po vůkolních předmětech pohlíželo. Ruce pravidelného tvaru a dokonalé lepoty sepiaty byly na klíně a okamžitá pozornost její věnována výjevu před oknem.

Na první okamžik vnucovalo se každému pozorovateli milostného tohoto děvčete, že to osobnost nikoliv obyčejná, a mimovolná úcta zmocňovala se každého, komu se zjevila imponující postavou a veškerým vznešeným půvabem svého vnějšku. A skutečně odpovídala dívka tato tělem i duchem, povahou i jednáním svým vysokému tomuto mínění.

Byla to kněžna Anna, jediná dcera Minstrberského knížete Hynka mladšího na Poděbradech a Kunštátě, vnučka velikého krále Jiřího Poděbradského.

Známa půvabnými vděky těla i nevšedními vlastnostmi ducha svého mezi onou částí panstva českého, kteréž za nynější vlády v poděbradském zámku jaksi opoziční střed svůj vyhledávalo, přece nijak neukojovala zvědavost mnohých, kteříž marně se namáhali, aby prozkoumali její duševní život a výsledku tohoto zkoumání mohli používati k svému prospěchu. Vynikalat' kněžna Anna již od své mladosti neobyčejně bystrým rozumem, a jelikož jí byla stále poskytována příležitost, že se mohla pohybovati v četné společnosti na zámku rodinném a seznati tak rozličné povahy lidské, stala se znenáhla velkou znalkyní lidského srdce i ducha, kterážto prospěšná známost tím více se vzdělávala, čím déle v této hlučné společnosti trvala.

Vychování a vzdělání její směřovalo k tomu, aby vznešenou svou úlohu, jakou již nyní a později ve větší ještě míře zastupovati měla, pojala v celém rozsahu a určila společenské postavení svoje nezvratným chováním a jednáním. A zajisté nevšední tu vynakládána péče a starostlivost, by se učinilo zadost veškerým požadavkům, jaké kladl tehdejší věk na vychování dívek panského stavu.

Toto platilo tím spíše u dvora knížete Hynka, jenž vzděláním svým literárním a dále i jako nadaný básník po celé vlasti se stal věhlasným, a tudíž i vlastním úsudkem vychování dceřinu dával onen směr, jaký hlavně na ducha jejího působiti měl. Nebylot' také jinak, neboť v okolí tak vznešeném, na zámku takřka s'královským přepychem zřízeném a ve společnosti zastupitelů chlouby české koruny spojovaly se zajisté všechny

podmínky k dosažení vytčeného cíle. Kníže, již od několika let vdovec a ač posud jarého věku, přece nemaje chuti, aby poutal svoje náklonnosti novým jhem manželským, zdálo se, že žije jediné své dceři Anně, tomuto kvítku jara svého, jak se častěji v básnickém naladění svém o dceři vyjadřoval, a protož nebude divné, jestliže Annino vychování a vůbec uvedení v život tak se přiměřilo, jak by jen nejbujnější obrazotvornost je mohla v představě vykouzlit.

Leč i ona již v prvních letech nastávající dospělosti zdála se duchem neobyčejně pronikavým poznávati, čím otci svému knížecímu zavázána, a bylo jí denní touhou, aby jako vděčná dcera se osvědčila svému pěstiteli při každé příležitosti. Dobře posuzovala postavení svoje i poznávala vše, co svět a hlavně otec její od ní očekávali, což ovšem určovalo jí jakousi závislost buď na obyčejích a zvycích aneb i choutkách otcových; a právě toto vědomí naladilo jednu stránku bohatého jejího ducha, kterou se pak veškeré její vlastnosti v povaze i jednání ozyvaly. Nabyta vědomí o svém postavení i vyplývající z něho závislosti, nabyta samostatnosti úsudku i charakteru a tím již učiněn veliký krok na dráze poznávání sama sebe, jenž později ji přivedl k dosažení nezlomné vůle a pevného přesvědčení ve veškerém jednání. Anna osvědčovala svůj charakter v útlém mládí, i ve věcech na pohled sebe nepatrnějších, kteréžto posloupné vyvinování duševních vlastností zjednálo jí veliké pověsti a vážnosti u všech, kdož rozmanitým způsobem s ní přicházeli do styku. Platila poznenáhlu za výraz nezlomné povahy, a jelikož čím řidší bývá neobyčejný úkaz v proudu obyčejného života, tím i většího účinku a uznání způsobuje, tak i tuto Anna zjednála sobě za pokročilejších let jména, jakýmž se honositi mohla málokterá její současnice.

Bylo to vše přiměřené vznešenému rodu jejímu; byla zřetelná v oku knížecího otce, jenž každým hnutím projevoval jak laskavě o jediném dítěti svém smýšlí. Nemohlo ani jinak býti, než že u dvora tak skvostného a nevídanou nádheru jevícího, jenž mimo to trvalými odlesky mohutného ducha zesnulého krále Jiřího nabýval tak slavné pověsti po českých vlastech, kněžna Anna na sebe obracela v každém ohledu všeobecnou pozornost; stávala se takřka hvězdou celé společnosti, kterou tak často rozsáhlé zdi poděbradského zámku k plesu a blahému požívání shromažďovaly.

Zde každou dobou roční scházelo se četné české panstvo, které, zabývajíc se buď slavnostmi a kolbami, buď jednáním o zemských záležitostech, vždy na Poděbradech ochotného a hostinného hospodáře nalézalo, jenž s neomezenou štědrostí a vlídností hosty přijímal a častoval. Povaha jeho od povahy dceřiny naprosto rozdílná měla na sobě ráz dobrotivosti a spojené s ní poddanosti, která vždy mocnějšímu duchu ustupovala, jestliže pevnější charakter vlivem svým na ni účinkoval. Jemnost tato a uznávání převahy vyššího ducha jevíly se hlavně mezi ním a kněžnou Annou, takže za pozdějších let mocné vůli její zcela se podroboval a to tím povolněji, čím více postupem času a účinkem let vlastní povaha jeho se mírnila a povaha dceřina nabývala pevnosti a ráznosti. Z toho následovalo, že nikdy se neprotivil samostatnému projevování její povahy, jak a nejinak se očekávali dalo od sblížení dvou tak rozdílně nadaných a vyvinutých duševních mocností.

Anna žila v úplné bezstarostnosti o příští svůj osud, chladně a nezměněně přijímala koření mladého panstva a rytířstva, jež obdivovalo se junonské postavě, neobyčejné její povaze; ve svém způsobu trávila blaženě své mládí, majíc dokonale ono veliké štěstí v své moci, podle něhož člověk dovede hledati a i nalézati spokojenost a blaženost ve svém nitru, byť i svět zevnější líčil marné, sebe lákavější a vábnější obrazy. To bylo jednou z předních vlastností jejího neomezeného ducha, a jelikož ve veškerém okolí jejím nikdo nedovedl v tom ji dokonale posouditi a oceniti, odtud i vzniklo ono obecné vysoké ponětí o její povaze.

Anna seznala brzy všechny slasti a strasti vznešeného svého postavení, záhy pohroužila se v život sobě vykázaný, a bylo nemalou to chloubou šťastného otce, kdy ve vědomí svém býval utvrzován, že jediné jeho působením dosáhla onoho stupně, jakýmž tak mocně nad soudružky svoje vynikala; jakož vůbec v paprscích slunce oběžnice mají zřídlo svého světla, ale i jím samým zanikají.

Pevně zamítala až posud veškerá přecetná nabízení mladých šlechticů, již usilovali z blahého života a postavení jejího ji vyrvati, aby sobecky se zahřívali ve vlastnostech jejích duševních i tělesných, aniž jí by byli mohli poskytnouti navzájem podobné ceny. Dobře rozeznávala toto zisté snažení od projevení citu pravého, jehož se jí posud nepodařilo poznati. Sám kníže otec neodvažoval se jí v tomto vnucovati úsudek, bálť se i sám částečně o ztracení svého klenotu, až nepředvídaná událost podala podnět ke změně v posavadním životě.

Kníže Hynek uspořádal minulého podzimku, totiž roku 1488, za příčinou výročního dne svých narozenin, velikou slavnost na zámku poděbradském, což ovšem nebylo nic neobyčejného, neboť bylo to slabou stránkou nádherymilovného knížete, aby bohatstvím a hostinností svou po celé zemi mohl slynouti. Básnický jeho duch, jehož výtečnou schopnost osvědčil svým „Májovým snem“ a mnohými menšími básněmi, s radostí unikal všem trampotám a strastem obyčejného klopotného života a nalézal jediné zábavu v tom, jestliže v četné a hlučné společnosti mohl přijímati všechna ta opojná koření a pochvalování, jakýchž mu ovšem v hojné míře od hostů jeho činěno. Byltě poděbradský zámek i vhodným místem a vítanou příležitostí, kde všichni nespokojení páni, a zvláště oni mladší a horké krve, o záležitostech zemských bezpečně porokovati mohli, což tím vábnějším se stávalo, jestliže na Poděbradech kynuly i plné tabule, pěníci se poháry a časté šumné zábavy. Protož není divné, nalézáme-li při oné slavnosti narozenin knížete Hynka poděbradský zámek všelikými hostmi přeplněný, kteří užívali neomezené hostinnosti knížete v plné míře. Střídalý se plesy a zábavy, projížďky a závody, a mimo jiné i veliký lov na vysokou zvěř zařízen v rozlehlé oboře poděbradské na levém břehu Labe.

Již za časného jitra vydala se přecetná společnost vznešených lovců do lesa a je následoval průvod mnoha dám a paní, mezi nimiž opět kněžna Anna byla slavena jako královna vítězství krásy a půvabu. Hlavním předmětem a cílem dnešního lovu byl nedávno vystopovaný jelen šestnácterák, jenž se po břehu Labe v porostlinách proháněl. Všeobecné zanícení způsobilo objevení ušlechtilého zvířete, když vyšíváno smečkou divých psů vyletělo z temného lesa na paseku ohromnými skoky a ustrašeno dál a dále prchalo ve

stranu, kde Labe mohutné vlny svoje ku předu valilo. Po břehu řeky rozestaven byl kruh loveckých náhončích, nejvíce to obecný lid z okolních vesnic, kteří zvíře měli odháněti, kdyby mířilo v běhu svém k vodě.

Tak se i skutečně stalo. Štvaný jelen, zůstaviv pronásledovníky své daleko za sebou, letěl právě k Labi hustou porostlinou, na níž stáli jednotliví náhončí k zahrnutí jeho v jinou stranu. Nešťastnou náhodou ubíhal v stranu, kde malý klučina, netuše hrozné nebezpečí, zelenou chvojí v povětří se rozháněl, a než minul okamžik, rozkacený jelen na hocha zaměřiv mocnými parohy jej nabral a dále uháněl!

Pohledem na strašné toto skupení ztuhla pojednou krev ve všech, kteří na úděsný tento výjev patřili, jenž ještě hroznějším se státi mohl, jelikož jelen jen k vodě mířil a smečka vzteklých psů již jej doháněla, aby jej krvežíznivě mohla rozsápati. Každý byl přesvědčen o nebezpečí, v jakém ubohý hoch byl, pakliže psům se podaří jelena dostihnouti. Zadržení jich mělo býti jedinou snahou lovců.

„Nuže, pánové, osvědčte zručnost a hrdinnost svoji osvobozením nešťastného chlapce!“ zvolala kněžna Anna k družině statečných pánův. „Ruče za paroháčem, než smečka je dohoní a dítěti ublíží!“

Leč nikdo nepobídl na toto vyzvání svého koně k rychlejšímu běhu, nikdo netroufal si odvážit se skutku nesnadného, tím nesnadnějšího, ježto jelen právě do vln Labe se byl divoce pohroužil, až vody daleko zašuměly a pěna jelena zahálala i chlapce v nebezpečném jeho postavení.

S nevyslovitelným výrazem opovrhování a zloby v plápolajícím oku pohlédla kněžna Anna na bojácnu družinu a sama pobídl svého komoně k rychlejšímu běhu, ne snad právě, aby sama o vysvobození hocha se pokusila, ale aby aspoň svým hrdinským příkladem pány v průvodu přiměla k větší statečnosti. Ale již ji předletěl jeden z lovců, jenž vida ji samu vydávati se v nebezpečí rychle k činu se odhodlal, před nímž všichni ostatní se zdáli ustupovati. O závod s větrem letěl ke břehu a právě vhod přišel, aby odháněti mohl prchající psy kopyty koně svého a dlouhým bičem od vrhnutí se do řeky, což ovšem by se mu bylo na dlouho nepodařilo, kdyby blízcí náhončí nebyli přispěli ku pomoci a rozdrážděné psy nezadrželi. Nato mladý hrdina se pustil bez úzkostné rozvahy dále do řeky za jelenem, jenž unaven a skoro již bez vlády právě na břeh nevelkého ostrůvku uprostřed Labe se drápal. Ale unavení jeho bylo smrtelné, břemeno na parozích přetěžké, břeh podmíláním kořenů vysoký a marně snažilo se zvíře s kořistí svou dostat se z vody nahoru. Mocně sebou ve vodě házelo, snažil se hocha s parohů shoditi, až při jednom násilném otřeni se o svislý kmen na břehu hoch skutečně sletěl, ale jen aby poznovu upadl do náruče nové smrti.

Strašným útokem jelena omráčen a prudkým útekem jeho smyslů zbaven ponořil se bez vlády do vody, kde by jistě nalezl chladný hrob, kdyby touž dobou nebyl mladý rytíř s koněm připlaval a za šat jej uchopiv k sobě na sedlo nevytáhl. Pak několika skoky octl se na dolejší nižším břehu a zde vystoupil na ostrůvek. Skočiv tu s koně a složiv hocha do trávy, snažil se vzkřísiti jej k životu. Na toto vše patřila družina lovecká s břehu, kam byla teprve nyní přibyla a ihned poručeno veslovati s lodí k ostrůvku, aby oba převezeni byli na pevnou zemi, kde by se mohlo poskytnouti omdlelému chlapci vhodnější pomoci. Na štěstí neměl tento žádné těžké poranění a jen omráčení jej oslabilo. Statečného rytíře všichni obklopili a přáli mu štěstí k hrdinské jeho myslí, která se odhodlala tak mnoho obětovati pro zachování života bližního.

Kněžna Anna dojata výjevem tímto a přesvědčivši se o stavu hochově, že již úplně ze všeho nebezpečí vyvázl, přistoupila k mladému hrdinovi a podavši mu ruku, pravila: „Pane Hynku Hradecký, vy jste první muž, jemuž slovem i srdcem děkuji; vy jste jediný, jehož se snad naučím ctíti.“

Nyní bylo již ovšem po honbě, ne tak pro nehodu právě se přihodivší, jako spíše pro nevoli kněžny Anny, která rozhořčena nemůžnou myslí shromážděného panstva svému průvodu paní a děvčat poručila, aby se obrátily k zpátečnímu pochodu, a tu již arcit' lovcům nic jiného nezbyvalo, leč aby taktéž se vrátili. Uhnaný jelen byl na ostrově proklán a v četném průvodu na zámek dovezen, kdež shromážděná společnost po celou ostatní dobu dne nalézala dostatečnou látku k hovoru a posuzování dnešních událostí.

Druhého dne nato uspořádáno od knížete na prostranném náhradí rytířské sedání, při němž shromáždění pánové a rytíři měli osvědčiti svou obratnost v jízdě a zručnost v zacházení s mečem a kopím. Mnohokrát jeli oděnci proti sobě, mnohý svalil se s koně do písku a opět mnohemu zazněla hlučná pochvala paní a děvčat v oknech a na balkoně nad kolbištěm sedících a povzbuzujících k vytrvalosti a udatnosti.

Hlaholy trub a kotlů doléhaly lahodnými zvuky k uším vítězů a vyzývaly stále nové a nové soupeře do boje. Mnozí vynikali tu udatností a obratností; Mladota Hynek z Jindřichova Hradce taktéž protivníka svého s sedla sesadil, ale nejvícekrát se hnal v závod a spolu i nejvícekrát zvítězil nad svými sou-bojovníky Alexander z Wildsteina, rytíř to německý, jenž ze Slezska z okolí Minstrberka, kdež Poděbradští vévodstvím vládli, asi před rokem ke dvoru knížete Hynka přibyl a brzo se stal jeho důvěrníkem.

Proto on vyvolen za hrdinu dnešního sedání a jemu mělo se jakožto nejstatečnějšímu dostat cti, býti podarován skvostným pasem barev knížecích z milostných rukou kněžny Anny. K témuž cíli shromáždilo se po skončených kolbách veškeré panstvo v hodovní síni, kde slavnostní obřad ten se měl odbývati.

Rytíř Alexander z Wildsteina kochal se již v pocitu svého vítězství, zíral již v duchu na závistivé tváře ostatních pánů a rytířů — a nenadal se ani pomyšlením, jak trpce bude jistota odměny jeho zklamána.

Anna jako královna plesu přinášela bohatě ozdobený pás, vlastní rukou vyšíváný, avšak místo k hrdinovi při sedání rytířském obrátila se k Mladotovi Hynkovi z Jindřichova Hradce a před očima všech přítomných, kteří arcit' s počátku nesmírně ustrnují, vložila mu pás na bedra.

„Vy jediný, pane Hradecký,“ pravila pevným a velebným hlasem, jenž nijaké odmluvy nepřipouštěl, vy jediný jste pravým hrdinou naší společnosti; vaše udatné chování včerejšího dne, kdy šlo o zachování života s nasazením vlastního, jediné vás učinilo nad vše ostatní důstojným odměny, jakáž přísluší skutečnému duchu hrdinskému.“

Hynek z Jindřichova Hradce pokleknuv na koleno políbil dvorně ruku kněžně Anně, kdežto rytíř Alexander z Wildsteina zůstal státi nad tímto výjevem jako zkamenělý. Ale brzy přizvukovalo shromáždění šlechetné mysli Annině a i sám kníže otec pochválil ji za tuto pozornost, nedávaje ovšem mnoho nelibost svou najevo, že skvostná a významná odměna nebyla udělena jeho důvěrníku.

Od té doby považován byl Hynek z Jindřichova Hradce za stojícího ve zvláštní přízni u kněžny Anny. Osud obou byl pojednou rozhodnut, když ušlechtilý mladík v oko krásné dívky pohlédl, kteráž s ruměncem na lících dotkla se jeho prsou a zavěsila na ně významný dar.

Zazněly bubny a kotle, zazvučely trouby, provázející hrdinu neočekávaně vyvoleného s kněžnou Annou do síní k plesu a zábavě, kdež jemu prvnímu se dostalo cti, že mohl začít s Annou tanec v kole.

Dnešní radostný výsledek dodal Hynkovi srdce, že dávnou lásku svou ke kněžně Anně jí vyznati mohl; líčil plamennými slovy své vroucí city, které posud ve skromnosti byly plápolaly, a jelikož Anna již dříve se byla vyjádřila, že jej jediného ctíti může ze všech těch četných, jí se kořících mužů, obrátil se cit úcty zanedlouho v cit lásky a věrnosti. Dalo se očekávat, že kníže Hynek bude proti tomuto spojení, neboť Hynek Hradecký pocházel z rodiny pánů z Jindřichova Hradce, kteří odjakživa brojili proti rodu Poděbradských, a nenávist tuto nemohla přemoci ani přítulnost Hynkova ke knížeti, jenž nyní právě na odpor dědu svému, Menhartu z Hradce, a otci svému, Oldřichu z Hradce, s Poděbradským knížetem držel proti králi Vladislavu a stranu jeho rozmnožoval.

Vyplyvala-li tato přichylnost z pouhé změny posavadních politických náhledů, aneb měla-li původ svůj v jiném zdroji, nechceme tuto rozhodovati a ponecháváme úsudek o věci té bystrozraku čtenářovu.

Kníže Hynek si také Hynka Hradeckého vážil pouze vždy jen jako přívržence své strany, ale na to ovšem nikdy ani v nejmenším nepomyslel, aby jej kdy za syna přijal. Příčiloť se jeho duchu i posavadnímu zemskému obyčeji, aby vešel v bližší příbuzenství a spojení s rodem, kterýž po tak mnohá léta vystupoval nepřátelským způsobem proti otci jeho i celé rodině. Avšak pravá láska nezná vazeb, neznává mezí. Annina romantická a často k výstřednostem a povznášení se nad obecné předsudky nakloněná mysl dala se konečně získati pro Hynkův smělý plán, jenž v ničem jiném se nezakládal, leč v únosu kněžny Anny ze zámku poděbradského. Zdráhala se ovšem dlouho proti tomu porušení práv rodinných i občanských, ale vidouc, že po nějakém čase jakýmsi zvláštními pletichami Hynek Hradecký stále od ní jest vzdalován, a že rytíř Wildstein neustále svým projevováním lásky ji nudí a v otci má svého jaksi přímluvčího — odhodlala se konečně k vykonání návrhu miláčka svého, a to tím spíše, jelikož pojednou jakýmsi zvláštním náležením a vědomím mysl její se změnila, kterážto náhlá změna i samého Hynka Hradeckého poněkud překvapila. Bylať mu ovšem velmi milou, neboť jediné jeho přání jí vyplněno — avšak přece musil se přiznati, že kněžna Anna nikoli pouze na slova a prosby jeho se odhodlala opustiti zámek otcovský, ale že náhlý tento převrat musí míti ještě jiné důležité příčiny.

Nepídil se však dále po neznámých pobídkách, nýbrž připraviv v největší tajnosti vše k odjezdu, skutečně s milovanou kněžnou Annou a věrným jejím panošem čeňkem z Poděbrad ujel do Prahy, jakožto místa nejhluchnějšího, a tudíž i nejistějšího, kdež by tak dlouho mohli pobýti ve skrytosti, až by, jak Anna dosvědčovala, otce svého přiměla, aby přivolil ke spojení obou milenců. Jakým způsobem toto svolení na otci vymoci hodlala, ukáže se později. V Praze odebrala se k příbuzné své Kunhutě z Rožmitála, o níž již dříve věděla, že nyní žije samojediná v rodinném paláci, a jelikož znala její povahu z dřívějších let a návštěv na Blatné, měla to za příznivé kynutí osudu, jenž jí zjednal tak příhodné místo a laskavou přítelkyni.

Tím vzácnějším útlukem bylo jí však místo toto, že povaha Kunhutina se namnoze srovnávala s její vlastní, že obě měly takřka celý svět samy v sobě, ač k tomuto náhledu o štěstí a blaženosti přišly z rozdílných příčin a popudů. V tom však se obě srovnávaly, že předsudků obyčejných netřeba dbáti, ač starší Kunhuta přece v jakési míře hleděla na zevnější způsoby a zachování dávných obyčejů.

Tak bylo prvním jejím příkazem po příchodu Annině do paláce, aby Hynek Hradecký ihned mimo palác se ubytoval, neboť pod jednou střešou s milovanou dívkou bydleti, tomu nedovolovala cudná mysl vážné matrony, která ani nejmenší poskvrny na charakteru a pověsti kněžny Anny, již velice milovala, trpěti nechtěla, a protož raději všelikou příležitost zamezila, kde by v choullostivém tomto postavení mohlo utrpěti jméno její a Annino. Taktéž nedovolovala oběma milencům jinak se scházeti a pospolu hovořiti leč v její přítomnosti, neboť přislíbila hned prvního dne, kdy kněžna Anna v ochranu její se byla uchýlila, že nad ní jako vlastní máteř bude bděti a že příhodnou dobou opět ji otci knížecímu v náruč uvede, aniž by byla pověst její v tom nejmenším poskvrněna.

Obmezování toto arcit' nelíbilo se poněkud ohnivému Hynkovi, jenž se nenadal, že matrona na způsoby úzkostlivě hledící v cestě mu státi bude, kdy by se pohroužití chtěl beze svědků v blahý život lásky s Annou; ale závislost na Kunhutě z Rožmitála byla nyní veliká a poutala kněžnu Annu tak mocně, že Hynkovi ovšem jiného nezbývalo, leč příkazu Kunhu-tinu se podrobiti a s Annou se scházeti nejnak než v přítomnosti vážné matrony k důvěrnému obcování. Tak žila Anna již po několik dní u své strýně čili u své drahé tetinky, jak ji nejraději a nejčastěji nazývala, a posud nepokalil ani lehounký mráček tichý a mírný její život v paláci pánů Lvů z Rožmitála. Měloť se toto vše ovšem co nejdříve zjinačiti, neboť jižjiž se počínala stahovati bouře nad hlavami bezstarostných posud milenců, kteří tak blízké nebezpečí možného vyzrazení tak náhle neočekávali.

I nalézáme kněžnu Annu s Kunhutou z Rožmitála onoho jitra v rozmluvě, která nejvíce o budoucnosti Annině jednala a v níž obě na chvíli ustaly, aby pozornost svou věnovaly výjevu před oknem, kde vycházející zimní slunce zahrnovalo posněženou výšinu hradčanskou a rozlehlé průčelí královského hradu lesklými svými paprsky.

„Jak často podobá se lidský život s marným leskem svým tomuto obrazu, jenž vkrátce skvělosti své pozbude, až sluneční paprsky opět bělostný sníh promění ve špinavou vodu!“ začala konečně Kunhuta rozprávku a obrátila se k mladší své společnici. „Mně pohled tento připomíná tak mnohé jasné žití jednotlivců, kteří nyní zapomenutí a v temnosti oče-vají želané jeho skončení.“

„Ale připustíš také, drahá tetinko,“ namítala Anna, pozorujíc, kam asi zkušená Kunhuta řečí svou míří, „připustíš také, že ono slunce, které lesklý tento obraz paprsky svými ničí, nový opět život na témž místě vyvolává, jemuž se tento ničím jiným nemůže vyrovnati leč pomíjejícím svým leskem. Tu mrazivý povrch, ozdobný hrob, ve vnitřku svém smrt skrývající — tam opět přepych života, bujnost a jará činnost. Tož poněkud nepřiměřené porovnání oněch zaniklých lidí s obrazem přírody stále a stále znova obživující, lidí to,

kteří snad vlastní vinou svou v náruč zapomenutí upadnuvše, neměli více síly ani mravní aniž hmotné, aby se poznovu povznegli k životu činnému. Lituji takových osob, avšak pouze jich lituji."

„Nebylo toto zaniknutí povždy následkem vlastní viny; i často rozbourané vášně, příklad jiných a svodná řeč jejich přispěly, aby později každého kroku svého litovali, jež na jiné, opačné dráze učinili, než na oné, která vlastně životu jejich byla vytčena."

„Pozoruji ze slov těchto, drahá tetinko, že i ty se snažíš jaksi jednání mé křivě posuzovati, ač dosti jsem se již namáhala, abych tě o důležitosti příčin svých k nastoupení tohoto kroku přesvědčila. Již několikrát jsem tě ujišťovala, že nikoliv příklad jiných, že nižádné svodné slovo mne nepřimělo, abych opačnou dráhu žití svého nastoupila. Příčilot' by se to již úplně mé povaze, abych v důležité tak době cizímu rozmyslu se podrobovala a vlastní úsudek svůj v pozadí stavěla. Byť i na pohled se zdálo, že já Hynka následovala, budiž přece ubezpečena, že vlastně on mne následoval a já že z vlastního úmyslu a z příčin veledůležitých jsem opustila otcovský dům."

„Tyť slova moje všeobecně pronesená na tuze přísné váhy béřeš a pouze na osobu svou vztahuješ," zastávala se jemně Kunhuta, kteráž v rozhovoru tomto na své straně měla větší chladnokrevnost a trpělivost; „jáť věřím mileráda v úžasnou moc pravé lásky, která v očích milenců každý krok omlouvá, jež by jiný, mocných popudů milosti neznaje, bezohledně zavrhoval. Jáť denní toho příklady mám, že mládí nerozvážně pokračujíc na úsudky chladnějšího stáří nedbá a jen s vlastním rozmyslem jedná. Ty však omlouváš ještě jednání své mimo horoucí lásku i jinými, jak pravíš, veledůležitými příčinami a mně, nejvěrnější přítelkyni své, posud si jich nesvěřila. Což neuznáváš mne za hodnou, abys mi tajemství srdce i ducha svého úplně odhalila?"

„Nedomýšlej se, tetinko drahá, že snad nedostatek přátelské důvěry mě zdržuje, abych tobě vše ono svěřila, co mě k útěku z Poděbrad pohnulo. Vždyť jsem ti s úplnou důvěrností veškeré city srdce svého odhalila a vše svěřila, co jen poněkud osoby mé a Hynkovy se týkalo, takže ani nejvnitřnější záhyb srdce mého ti nezůstal nepovědom. Leč ostatní příčiny nevycházejí už z vlastní mé moci, já jsem v tom na cizím jednání odvislá a tajemství ono není pouze mým; jinak by mě žádná okolnost nezdržovala, bych ti vše vyjevila a poslední chmury nedůvěry z duše tvé zaplašila."

Neníť to nedůvěra, drahá Anno moje, a ani myšlenka mě neovládá, abych tě z počínání a jednání tvého snad kárala; já jen starostlivě bdíti chci nad tvým duševním životem, abys nikdy v sebedůvěře neutpěla a povždy samostatnost ducha podržela. Vímt' ze zkušenosti dávné, kdo opouští sám sebe i od jiných opuštěn bývá, a spoléhaje se namnoze na pomoc jiných, přechasto zklamán a taktéž opuštěn bývá. Jestliže tedy tajemství tvé v ohledu takovém s jinými osobami souvisí — tuť nemohu jinak, leč co nejvíce tobě na srdce vložiti pravdu oné propovědi odedávna osvědčené, která hlásá pouze důvěru v sebe a ve vlastní pomoc."

„Ctím tuto zkušenost tvoji i uznávám úplně pravdivost tvých slov; leč mohu tě opět naopak ujistiti, že příčiny mé jsou zcela jiného způsobu, že jimi pouze pomoci hodlám nejbližším spřízněným osobám a že jen já to mohu provést, aniž bych cizí pomoci vyhledávala. Omluviť tajemnůstkářství mé laskavě i tou okolností, že i milování Hynek nic netuší o dalších mých úmyslech, ač dobře ví, že co nejdříve se státi musí převrat v nynějším postavení našem. Tento převrat přivodím pouze já a bude mi zajisté nejvyšší odměnou, až nejen já a Hynek můj, ale i jiní srdci mému blízcí odměny z něho dojdou a každému kroku mému v záležitosti této učiněnému budou blahorečiti."

„Nechci tedy již naléhati, abys mi tajemství svoje svěřila; jsem přesvědčena, že duch tvůj tě uvede bezpečně přes všechna úskalí, která se ti ve vyvedení záměrův tvých v cestu budou stavěti. Pak i já spojím obdiv s ostatními, až výsledek namáhání tvé žádoucně dovrší. Prozatím přijmi mé srdečné přání k šťastnému docílení svých žádostí, neboť uznáš sama, že ti toho zapotřebí; otec tvůj asi velice horliti bude a neznaje další tvé příčiny, zajisté bude se snažiti zahrnouti svou pomstou jen Hynka Hradeckého."

„Tu opět o jeden důkaz více k poznání samostatnosti mého jednání, neboť Hynek stojí pod mou ochranou a nikoliv já pod jeho. Dokud vzpružiny celého záměru svého v rukou svých držím, dokud úplně on k prospěchu mému nevyveden: dotud i Hynek v bezpečí a nikdo mu nesmí přičítati vinu, že kněžnu Annu z Kunštátu a Poděbrad dle vlastních úmyslů svých řídil. Však z výsledku jednání mého poznáš již ty i každý, kdož blíže tu zúčastněn, že jen já a jediné já úmyslně tak jednala a na budoucnost již tehda pomýšlela, kdy Hynek se kochal pouze v přítomnosti."

„Určité ubezpečování toto, jakož i vyličení důležitosti oněch posud neznámých příčin dávají mimovolně příležitost k domněnce, že nikoli pouze láska, ale jiné ohledy tebe ke kroku přiměly, jakýž by zajisté každý jen jako účinek vřelé lásky sobě vysvětloval. Mýlím se v úsudku tomto, či skutečně láska tato jest vedlejší příčinou tvého neobyčejného příjezdu do Prahy a návštěvy u mne?"

„O, jak křivě posuzuješ opět svou Annu, již nedávno ještě duch i cit jsi přisuzovala! Jáť miluji Hynka nadevše a on skutečně lásky mé hoden; avšak při vši vroucnosti své nezapomínám i na jiné, vedlejší ohledy, kteréž nejsou bez vlivu na můj život. Právě že jej miluji a sice s pravou nadšeností miluji, dbám a pečuji i nepozorovaně o jeho i o své dobré, které teprve později v následcích svých objeví se zraku nezasevěnému!"

„Toť ovšem Hynek Hradecký důstojným kněžny Anny Kunštátské a Poděbradské a již vzhled jeho každého dojmá, věště bezohledně, že v těle krásném musí obývati i duše krásná. Shodují se úplně s tvou volbou, jestliže i dále on láskou svou nezměnnou a rytířskou myslí jako čestný muž se osvědčí!"

„Ó, poznáš ho ještě dále ve všech výborných stránkách jeho, drahá tetinko, onť vysoko povznesen nad hejna obyčejných spoludruhů, kteří pouze rytířské jméno a stav s ním pospolitě mají. Byla bych ti přála, abys jej se svou vnímavou a pronikavou duší byla viděla v onom okamžení, kdy pozornost moje po prvé k němu byla obrácena, když totiž život svůj nasadil, aby dítě nízkého rodu z patrného nebezpečí smrti vysvobodil. Když pak jako vítěz z chladného živlu se navrátil a hoch zachráněného přede mnou na zem složil, tu pohlédl na mne svým jiskrným zrakem, jako by říci chtěl, že pouze na mé kynutí byl se života odvážil; tu i já

pocítila, že to muž ceny nevšední, jenž duchem i srdcem nad jiné vyniká. A já se nezklamala v naději své; Bůh vyslyšel tehdejší přání moje, by mi seslal vstříc bytost, s kterou bych stejně cítiti, smýšleti i trpěti a kterou bych nade vše milovati mohla."

"Tys hodná blahého svého osudu a mám přesvědčení, že nynější roztržka opět k dobrému cíli se obrátí."

"Ó, zajisté že k dobrému, a sice k lepšímu než bys ty očekávala a než by se otec můj nadál!"

"Leč kdy miníš, že změna tato k dobrému nastane? Ci vlastně jinými slovy: kdy se hodláš smířiti s otcem svým?"

"To záleží pouze na jeho jednání, kteréž mne, byť i vzdálené zde v Praze, nesmí zůstatí tajno. Avšak vážnost věci samé, která nad námi oběma, otcem i dcerou, rozhodne, nepřipouští daleko činy odkládati a pobízí k rychlému jednání."

"Budiž zdar předsevzetí tvému, od něhož tak mnohé dobré si slibuješ, a budiž pouze pamětliva dnešní mé rady."

"Ó, nechci a nesmím nikdy zapomenouti, že jsem posud kněžnou Annou z Kunštátu a Poděbrad, vím, co jsem povinna sama sobě a nynějšímu svému postavení, kteréž zajisté jen ku prospěchu mému se utváří a příležitosti mi poskytne, že já vůlí svou budu moci určiti, jaký má býti další běh mého života. Plesám prozřetelnosti, kteráž mne obdařila pokladem neocenitelným, jenž nejen že otci milovanému uspoří mnohou strast, ale i posavadní jednání mé oprávní a v mínění obecném ospravedlní, jímž tak často obmezený duch klamati se dává. Nenařikám na minulost a budoucnost vítám skvělou; s mužnou myslí jakož posud vzhlednu vstříc každé události a dokážu, že i slabá ženština živlům odporným může vzdorovati a na nastoupené jednou dráze vytrvati."

".... kteráž ji konečně v blahý přístav míru a štěstí doprovodí!" zazněl za ní mužný, jasný hlas, dokončující slova s nadšením pronesená.

Překvapeny obrátily se ženštiny a spatřily Hynka z Jindřichova Hradce, jenž za posledních slov byl nepozorovaně vešel do komnaty a po silném koberci, aniž by ho slyšeti bylo, až k Anně se přiblížil.

Hynek mohl býti asi osmadvacet, nejvýše třicet let stár a tudíž v nejbujnějším květu své mladosti. Postava jeho vysoká a poměrně přece dosti složitá jevila

„a první okamžik statného hrdinu a rytíře, jenž stejně udatným v ruchu válečném i dvorným v komnatě panenské se osvědčil a tak v sobě spojoval dvě nejhlavnějších ctností zanikajícího již rytířstva. Tvář jeho mužná, poněkud snědá sluncem i povětřím, byla přímého, lahodného rázu a na čele jeho byl vyryt takměř celý jeho vnitřní život! Tmavé oko jevílo částečnou dobrotu, jemnost i neohroženost, která směle každému nebezpečí hleděla vstříc.

V oboru společnosti své platil za velmi statečného a rázného mladíka, jehož meč a rámě každé věci sloužily, která právo a poctivost na své straně měla. Potomek jednoho z nejslavnějších panských českých rodů, byl po časně smrti otce svého, Oldřicha z Jindřichova Hradce, sám sobě a vlastnímu úsudku zůstaven a při samostatné a čestné jeho povaze stalo se, že naproti otci a dědu svému, nejúhlavnějším nepřátelům Poděbradských, za neblahého Vladislavova vládaření k nespokojencům mezi panstvem českým přilnul a přívržencem Poděbradských se stal. Spojení toto mělo tím větší následky, jelikož Hynek Hradecký v jižních Čechách velmi mnoho vlivu a tudíž i mnoho stoupenců měl a po předcích svých znamenitým jménem vládl.

V celém posavadním životě svém dával najevo, jak velice mu na srdci leží, aby statečné rytířstvo se zachovalo v původních obyčejích a šlechtných úkonech svých a stalo se záštitou potlačovaných a nešťastných. Že se mu snažení toto ovšem nechtělo dařiti, neboť ke konci patnáctého století již již feudální ústavy rytířské na všech stranách se rozpadávaly a o vnitřní cenu svou samy se připravovaly — to mu neodnímal mysli a on povždy, aspoň pokud se vlastní osoby týkalo, jednal podle těchto čestných zásad. Takž se zjevoval jako pozůstatek oněch dávných mravů rytířských, a jestliže kol něho mnozí se změnili a mnohé upadlo v zapomnutí, on k cíli svému nezvratně pohlížel a protož zvláště mezi mladším prostopášným panstvem měl mnoho odpůrců, kteří bezuzdný život vedouce, častěji docházeli od Hynka Hradeckého pokárání slovem i mečem.

Počet těchto odpůrců se ovšem nezmenšil, když se rozhlásilo, že uprchl s kněžnou Annou ze zámku poděbradského a nebyl-li tento skutek jeho všude tak přísně posuzován, jak tehdejší mravy připouštěly, přece aspoň na Poděbradech náramné rozhořčení způsobil a od knížete až do sluhy každého proti sobě popudil. Nedbal ovšem těchto malomocných výbuchů nevole, bylť bezpečěn jistotou své Anny, že vše opět v bývalý pořádek se navrátí a on že vplyne nejpříměji v přístav touženého štěstí. Protož jiskrné jeho oko důvěrně pohlíželo kolem sebe, když do komnaty k Anně a Kunhutě vstoupiv, tuto uctivě pozdravil a pak Annu dvorně na běloskvoucí čelo políbil.

"Tak shledávám opět drahou Annu svoji," pokračoval, když se byly ženštiny z překvapení svého probraly; „takové smýšlení jediné jest důstojno české šlechtičny a potomka krále Jiřího. Trudnost ona, jakou poslední dny jsem byl na lících tvých pozoroval, nehodí se k radosti milenců a nadějím našim."

"Ó věz, miláčku, že každá myšlenka moje pouze našim záležitostem jest věnována a že není divné při tom, jestliže v mysli zabloudím v ona místa, kde mládí mé šťastně uprchlo a jež nyní na čas míjeti musím!"

"Odpusť, nesprávně-li vykládal jsem pohnutí tvé," pravil jemně Hynek a usedl blíže k ženštinám; „jáť jen v tobě žiji a vřelé účastenství mé ve veškerých pocitech tvých je tobě dostatečně známo od počátku naší vroucnosti."

"Znám smýšlení tvoje, Hynku milený; neb jakž neznávši tebe, bych s tebou se uchýlila z místa, kde náruč otcovská mi kynula a každé pomyšlení moje uskutečňovala."

"Ó, jak jsi dobrá, Anno! Ty příjemníti dovedeš i strasti nezhojitelnými se zdající."

"Jak mám rozuměti slovům tvým? Což připouštíš sobě strast, jenž jsi povždy každým nebezpečím opovrhoval i osudu protivnému vstříc se stavil?"

"Pravdu díš, Anno drahá, snažil jsem se vždy vytrvati mužně ve všech života událostech a i dále týmž způsobem jednati chci a zvláště v době nynější, jelikož právem zdá se, že nám nyní nastává doba, kdy

budeme vydáni mnohým zkouškám. Ač mne nepřekvapila zpráva o našem stíhání, přece bych se byl nenadal, že nejdříve v Praze nás stopovati počnou."

„Jaké zprávy máš z Poděbrad a o mém otci?" tázala se kvapně Anna.

„Což již někdo z Poděbrad do Prahy přibyl?" tázala se rovněž starostlivě Kunhuta a přisedla blíže.

„Otec tvůj požívá nezkaleného zdraví a tudíž v ohledu tom můžeš býti ubezpečena; však i dále jistoty jsem nabyl, že pronásíedovníci naši jsou již v Praze."

„To jsem očekávala. Leč jak jsi nabyl vědomost k tomuto, že již v Praze jsou?"

Z Poděbrad přinesl mi zprávy obyčejný posel můj; co se však týče objevení slidičů v Praze, to mám od panoše tvého Čenka, jenž dříve před chvílí mě zadržel, aby mi oznámil, že včera večer sešel se náhodou na Šmerhově ve Starém městě s Fryčkem a rytířem Podvinským, z jejichž částečných řečí prý poznal účel výpravy jejich do Prahy a málem by byl prý padl jim do rukou, čemuž ušel jen náhlým útekem. Fryček má prý nyní vypátrati náš útek a věru, jeť mi to nemilé, že čenka v Praze hned prvního dne spatřili a o naší přítomnosti v Praze jistoty nabyli. Ač naopak opět nám nyní spíše možno líčených úkladů snáze se stříci a na pozoru se míti."

„Možnot' vám sobě pomysliti," přejala řeč Kunhuta, „jak asi na Poděbradech o útěku vašem se smýšlí a kterak kníže otec sobě počíná, aby vypátral vaši stopu."

„Toť jisté, že již na všechny strany posly a stíhatele rozeslal," dokládal Hynek s pohledem na Annu, „aby tebe, klenot svůj, nazpět obdržel. Nám nezbyvá, leč všemožně proti zradě se chrániti a v úkrytu svém zůstatí nepozorovanými."

„Čeněk nesmí již na veřejnost," rozhodla krátce Anna. „Uznávám zcela oddanost a věrnost jeho, ale jeho lehká mysl mohla by nám snadno způsobiti nemilé následky."

„To jsem mu již také poručil; nesmí již z paláce ani na krok. Spolu vyslal jsem na Šmerhov starého Dobše na výzvědy, aby hleděl vypátrati, zdali Fryček a Podvinský se tam ubytovali, a jak sobě počínají."

„Prozíetelně tak jsi jednal. Praviš tedy, že dobromyslný Fryček je zde s Podvinským?" tázala se opětně Anna a zdálo se, že je zaměstnána jakousi myšlenkou.

„Nepochopuji, jak Fryčkovi úloha taková svěřena."

„Tím lépe, bude nám to moci vhodně posloužiti."

„Tím lépe, praviš Anno? Zdá se, že na lehkou váhu béřeš naše postavení. Já si netajím následky možného našeho setkání."

„Což považuješ Fryčka a Podvinského za důstojné, aby ses s nimi setkal? Ó, to bys ani pomyslit neměl!"

„Ovšem, obmezenost jednoho a mizerná povaha druhého jsou špatným cílem a předmětem k nastávajícímu našemu boji. Avšak až posud jsou tito dva jedinými, kteří nám svým způsobem mohou škoditi, a musíme tedy pomýšleti na prostředky, jak bychom úmysly jejich zmařili aneb aspoň odvrátili."

„Neníť potřebí proti těmto oběma sil svých tak napínati; ručím ti za dobré ukončení dobrodružného našeho výletu."

„Nekoj se, dívko drahá," domlouvala Kunhuta, „lehkými nadějemi; výlet váš, jak ty to nazýváš, zdá se mi, že zasluhuje vážnějšího soudu, než ty se domýšlíš."

„Ani já nemohu úplně souhlasiti s bezstarostností tvou," doložil Hynek; „nyní počíná se doba jednání a chci se s tebou poraditi o prostředcích, jakých mám užiti, abych tě nejistého postavení tvého zbavil."

„Mé slovo tě ještě nikdy neobelhalo, a jestliže ti ručím za šťastný výsledek všeho, můžeš býti přesvědčen o jistotě mých nadějí. Prozatím se obmezují pouze na svou osobu, abych činně v osud tvůj i svůj se vložila, a ty budiž jen upokojen stran vyvinutí pospolné sběhlých událostí. Anna jest dosud Annou z Kunštátu."

Hynek Hradecký dívku hrdinnou objal a vtisknův polibek na krásné rty, jako by tak posvědčoval mínění jejímu.

„Nechci ti odporovati; vím, že máš zmužilosti a ducha s míry, abys i úmysl svůj provedla. Jsemť přesvědčen, že slovo tvoje u otce tvého nadevše platí, a touto cestou možno jej nakloniti k smíření, pakliže ruku svou k smíru sami podáme. Chci psáti knížeti na Poděbrady, jelikož tento neurčitý stav nemůže dlouho trvati; právo i moc jeho nás dostihnou v každém úkrytu, a konečně i jeho úporná mysl se dá obměkčiti, že nebude na odpor našemu spojení."

„Pravdu díš, leč poshov ještě některý čas, a já pak ti oznámím výsledky svého snažení, načež pak ani listu tvého, jak doufám, zapotřebí nebude."

A povstavši odcházela s Kunhutou z komnaty a Hynek Hradecký je následoval.

Večer téhož dne dala si kněžna Anna zavolati starého sluhu Dobše do své komnaty.

Tento přišel s ochotností a proudem slov se kněžně k všelikým službám nabízel. Bylť to asi šedesátník, ve službě pánů Rožmitálských zešedivělý, plný však pohyblivosti a čilé povahy, jakož již celý zevnějšek prozrazoval jeho veselou mysl.

„Milostivá kněžno, starý Dobeš vám padá k nohám. Posud jsem vám nemohl ničím posloužiti, ale nyní se vynasnažím, abych všemu dostál, čímkoli mne Vaše milost obmysliti ráčí, byť bych si měl nohy uběhat."

„Chci se tě na cosi otázati, leč musíš se mi dříve zaručiti, že nikomu a zvláště panu Hradeckému neb panoši Čenkovi o naší rozmluvě se nezmíníš."

„Já zešedivěl v mlčelivosti, milostivá kněžno, a nikdo mi po celých šedesát let posud nevyčetl, že jsem byl žvástalem, jenž lehkovážně vyzvonil, co mu jiní byli svěřili."

„Dobře tedy, pozoruji, že se budu moci na tebe spolehnouti. Budu uznalou, ale i ty mně musíš se oddaným státi. Tys byl z poručení pána Hradeckého v Starém městě na Šmerhově. Za jakou příčinou a cos tam pořídil?"

„Vzácný pán z Hradce mi nezapověděl, abych o věci této se nezmiňoval, a proč bych tedy neodpovídal, nač se mě urozená kněžna ráčila tázati? Šel jsem na Šmerhov za tím účelem, abych se tam ohlédl po dvou hostech, jež mi panoš Čeněk náležitě popsal. Podle tohoto popisu poznal jsem ihned jednoho z nich, jenž už

dopoledne za stolem statně popíjel. Byl to vykrmený, vážný chlapík, a Prokop, tamější to krčmář, vzácná kněžno, znamenitou před ním měl úctu. Druhého však, jenž prý dokonce rytířem jest, jsem tam nespatriil. Na tom tedy nebylo dosti, zavolaal jsem si Prokopa k svému stolu a tak mezi řečí přišel jsem jako maně na onoho muže."

„To byl Fryček, poznávám jej podle tohoto popisu" pravila polohlasem k sobě Anna.

„Prokop vypravoval, že za včerejší bouře večer dorazil s jakýmsi rytířem a ještě jiným člověkem na Šmerhov, a tu se všichni ubytovali. Rytíř však prý již zase zrána i s druhým společníkem odjel z Prahy, pravě prý, že za málo dní opět se vrátí. A onen třetí zůstal tedy na Šmerhově u chmeloviny. To je vše, co o těchto osobách jsem panu z Hradce mohl oznámiti a což nyní také Vaší Urozenosti oznamuji."

„Nedal ti pán z Hradce žádného poučení dále v tom?"

„Pro první okamžik nikoliv; ale zmínil se, že ještě na Šmerhov musím se podívat."

„Znáš tedy již dobře onoho člověka, jež jsi včera spatřil na Šmerhově?"

„Teď jej slepě poznám mezi tisíci, jako havranní vejce mezi holubími."

„Nyní teprv já s tebou v jednání vstoupím. Mohu-liž se tedy na mlčelivost a opatrnost tvou úplně spolehnouti?"

„Jako na hrob a jako na starou lišku," dokládal se stařec a uhodil se v prsa, jako by ani potřebí nebylo o vlastnostech jeho pochybovati.

„Tedy poslyš. Zítra večer odebereš se opět na Šmerhov, a sejdeš-li se tam se zmíněným mužem, vyřídíš mu, že by kněžna Anna z Kunštátu ráda s ním mluvila. Musí ti však taktéž úplné mlčení o tomto jednání slíbiti a nikomu se nesvěřovati, dokud by se mnou nemluvil. Jestliže přislíbí, jakož ani nepochybuji, řekneš mu, aby se dostavil příštího večera, tedy pozítří, okolo druhé hodiny po západu slunce k zříceninám biskupského paláce u Mostecké brány. Leč musí přijíti beze všech příprav i beze vši zbraně, a rci mu dále, že se strany mé použito bude všech možných prostředků pro jistotu. Odevzdej mu tuto stužku, podle jejíchž barev se přesvědčí o pravdivosti tvých slov. Nepotřebuji podotýkati, že od biskupského paláce až sem veden bude nejinak než se zavázanýma očima, aby nižádné jistoty neměl, kde vlastně se zdržují. To tedy žádost moje k tobě; mohu-liž se mlčelivosti a ochotnosti tvé nadíti?"

„S plnou myslí, milostivá kněžno; vynasnažím se co nejlépe, abych této úloze dostál k úplné spokojenosti Vaší Urozenosti."

„Přijmiž tuto důkaz mé uznalosti a pomni, že se mi velice zavdčíš, jestliže k schůzce této vše tajně a obezřele zařídíš."

A podala mu hrst peněz.

„Milostivá kněžno, vy mne zahrnujete dobrotivostí a já bych nyní skočil do ohně pro vás, neřku-li, abych tak snadnou a vábnou cestu nepodnikl, jako je ona k Prokopovi na Šmerhov."

„Nuž, kudy onoho muže do paláce ke mně uvedeš, aby příchodu jeho nikdo nepozoroval?"

„Na to jsem právě teď pomýšlel," odpověděl sluha. „Bude nejlépe, jestliže mu otevřu fortu v dolejší věži, a z této pak se pohodlně dostaneme na chodbu v prvním poschodí a tou do vaší komnaty, aniž by kdo v celém paláci o čem věděl, neboť hlavní vrata zůstanou po celý večer zavřena. Již ráno se k fortě podívám, abych ji pak večer snadněji mohl otevřít."

„Tak dobře vše jsi ustrojil. Zítra večer tě tuto opět očekávám před tvým odchodem na Šmerhov a pak další ti povím."

Starý sluha s mnohými poklonami odešel a Anna osaměla.

S vysoké, úzké skříně u zdi sňala malou krabičku, povrchu velmi bohatého; byla vykládána na černé lesklé půdě zlatými ozdobami. Pozdvihnuvši těsně přiléhající víčko, vyňala několik blanek pergamenových, pečlivě šňůrkami ovázaných. Počala jednu po druhé čísti a mezi čtením se tvář její stále vyjasňovala a konečně ji ozdobil ruměnc nadšení.

Po přečtení vložila listiny opět v krabici, usedla na křeslo u krbu a pohlížeje na krabičku, pravila sama k sobě:

„Tolikrát jsem již tyto němé svědky, a přece tak výmluvné, pročitala a povždy nových zbraní jimi dosahuji, jakými hodlám bojovati o svou budoucnost.

Ó, jakž ti děkuji, věčný Bože! že řízením tvým listy tyto octly se v ruce mých, kteráž jediná pouze k dobrému jich použiji. Kdož soudil by ze všech těch tisíců kolem mne, že já mám býti nástrojem k překážení zámyslu tak krutého! Nyní mi nanejvýš rozvahy potřebí, abych všeho rázně a opatrně použila, co snad samo nebe mi v ruce složilo."

A zamyslivši se, seděla dlouho v křesle, než se probírala z hlubokých svých myšlenek.

3.

Na zámku poděbradském.

Rozlehlou plání, kol Poděbrad se rozprostírající, jejímžto středem proudí rychlotoké Labe dále k Nymburku a Brandýsu, klusali za pošmourného večera v těchže dnech, v nichž předcházející události jednaly, dva jezdci po bídne tehdejší silnici od Chlumce do Poděbrad vedoucí.

Již zběžným pohledem poznal každý, že to jakýsi rytíř se svým zbrojnošem, neboť tento v uctivé vzdálenosti svého pána následoval. I zevnějšek obou poukazoval hned na tento rozdíl stavu obou, a i jejich koně, ač nyní oba dosti umdlení, taktéž z rozličných plemen pocházeli, kterážto plemena se pro velikou rozdílnost svou zajisté málokdy stýkala v jedné a téže stáji.

Oba jezdci byli, jak se podobalo, zaměstnání svými myšlenkami, ke kterémužto dumání snad je pohnula pouze jednotvárnost cesty a okolní zimní krajiny, aneb i skutečně měli oba dostatečnou látku k volnému přemýšlení, aniž by dbáti musili na neschůdnost a nekonečnost cesty.

Pokud široký plášť předního jezdce dovoloval, dalo se poznati, že byl rytíř tento oděn v úplné brnění rytířské. Na prsou měl ozdobný krunýř, po stranách umělými okrasami opatřený, na němž se leskl pěkně polérováný střed jako nějaké zrcadlo. Železné pláty, taktéž umělé práce, doplňovaly na předních částech rukou i nohou opatření těla, jakož i podobnými celý předek koně byl pokryt, což svědectví dávalo, jako by se rytíř ubíral k nějaké výpravě vojenské, aneb se aspoň všemožně opatřiti hleděl proti každému nápadu nepřátelskému na své cestě, jakž v tehdejších časech pro množství loupeživých rytířů a tuláckých sborů bylo takofka denním pořádkem. Hlavu kryla přílba práce taktéž velmi mistrné, jenže předek její zakrývalo právě nyní zdvižené mřížované hledí, a černobílý chochol houpal se na vrcholku jejím na všechny strany. Podotkne-li ještě, že zmíněný plášť byl barvy černé a délkou svou že koni daleko na zadek dosahoval, doplnili jsme poněkud zevnějšího prvního jezdce a nyní si za soumraku večerního prohlédneme i druhého.

Jevilo-li rytířovo brnění vyhlídku na boj a válčení, ukazoval naopak oděv zbrojnošův největší mírumilovnost a jednoduchost a jen dlouhý meč, aby právě náš jezdec jako zbrojnoš beze vší zbraně nebyl, otloukal levou zadní nohu koňovu, jako by se na ubohém zvířeti chtěl mstíti, že nemá příležitosti zkusiti na lidech, jaké barvy krev v nich obíhá. Měl na sobě kožený kabátec barvy tmavohnědé a krátké nohavice na vysokých škorňích bez ostruh, buď že stav jeho nedovoľoval je nositi, aneb že jich ku pohánění koně svého neměl zapotřebí. Krátký plášť, z látky již dosti vetché a koni sotva na hřbet dosahující, poletoval větrem na jeho zádech, a zadul-li v něj náhle mrazivý větřík, zahalil mu častěji i nízkou točenici na hlavě, že mrzut vždy kraťounký pláštík na zádech si musil urovnati.

I koně obou, jak již praveno, byly ty nejdokonalejší protivy. Pod rytířem přes umdlenost chvílemi se vzpínal oř barvy černé, plných údů a neobyčejné živosti, jenž velkými nozdrami stále po dechu lapal a netrpělivě hlavou pohazoval, ač dlouhá a namáhavá cesta sněhem a pronikavá zima mu již mnoho původního ohně ubrala. Zbrojnoš však musil zavděk vzíti starou, klecavou herkou barvy skoro rezivě, která následkem nějakého klopýtnutí na hrbolaté cestě pokulhávala na zadní nohu a velkým utrmácením svěšovala hlavu stále až ke kolenům. Proto také ubohý sluha každým okamžikem potrhoval krátkou oteží, aby hlavu opět do rovnováhy přivedl; ale tato vždy jako sama od sebe opět padala k zemi, takže bylo se co obávati, aby za delší ještě jízdy docela na zem neklesla.

Chvílemi se lehce oděný zbrojnoš otřásal zimou, neboť krutý mráz pronikal až do kostí a severní vítr, přes pustou krajinu hučící, tím více tělo profukoval. Husté valousy jeho byly pokryty jíním, což jeho zarudlé tváři, zimou částečně již zmodralé, dodávalo zvláštního a neobyčejného pohledu.

Byli ještě asi půl hodiny od Poděbrad vzdáleni, a že cestující naši právě do tohoto místa hodlali, svědčil i poněkud zrak zbrojnošův, jenž neustále do dálky před sebou pohlížel, zdaž by již se vyskytovala vysoká věž poděbradského zámku. Ale tu nebylo posud možno spatřiti neboť poznenáhlu rozprostřela se nad krajinou lehká mlha jako neproniknutelný závoj, která výhled do dálky úplně zamezovala. Když viděl, že namáhání jeho je posud marné, aby blízkostí ohniště se potěšil, nahnul se dozadu, potrl oteží a urovnal se poněkud na hřbetě své herky, počínal si jako člověk, jenž se již úplně podrobil svému osudu. Však mělo to býti ještě horší pro utrmáceného sluhu a vyhublou herku.

Když se totiž asi po krátké půlhodině v mlze poděbradská věž přece objevila, pohlédl rytíř právě směrem v tuto stranu a vida cíl cesty své v nevelké již vzdálenosti před sebou, probral se ze svého zadumání.

Obrátil se tělem nazpět k svému sluhovi, kterýž porozuměv němému kynutí pánovu, vsadil své herce několik herd kolenem do žeber, načež tato podle své možnosti se sebravši a krok zrychlivši stanula nablízku rytířova bujného koně.

„Jiříku,“ počal rytíř, rukou do dálky ukazuje, „teď se dáš tuto v pravou stranu po Pražské silnici, aniž by ses zastavoval v Poděbradech. V Nymburce se zdržíš dnes noclehem „U zlaté hrušky“ a sečkáš tam na mne až do zítřejšího poledne; kdybych do té doby za tebou nepřišel, což se však sotva stane, neboť nevím, co by mne na Poděbradech zdržovalo, vydáš se dále do Prahy, kamž snadno s večerem dorazíš, a tu půjdeš do domu Počepických na Hradčanech a zpraviš tam starého pána Počepického, že co nevidět i já za tebou přijedu.“

„K službám, vzácný pane rytíři; ale od čeho budu zítra po celý den živ?“

„Bojíš se o chřtán? Zde máš na výživu a spolu si objednej na můj účet v Nymburce u mistra Koudely

nějaký krunýř a řádnou pavězu, abys aspoň něčím řádnému zbrojnoši se podobal."

„Hoj, takového něco jsem si již dávno přál!"

„Nyní jed' a všechno si ve své mozkovici řádně srovnej, aby žádný zmatek nepovstal. Zítra v poledne buď v Nymburce, neb večer v Praze u Počepických."

„Nu, moje klisna se dnes ještě řádně proběhne, mám-li v Nymburce pořádně povečeřeti. Ját' myslil, že máme již v Poděbradech ustláno, a nyní opět dále v té zimě! At' mne čert vezme, pakli to hovado dnes všechny hnáty nepoláme! Hajdy tedy, kupředu!"

A zasadiv herce jako na dotvrzenou řádný štulec do boku, až se ve hřbetě notně prohnula, začal klusati dále silnicí k Nymburku, kteráž se táhla po pravé straně Labe mimo Poděbrady.

Rytíř si ho už nevšiml, dal se cestou vlevo a při-klusav k Labi, vjel pozorně na zamrzlou řeku a octl se bez nesnáze brzo na druhé straně. V celém okolí města nespatriil nikde živé duše a i mezi nízkými domky města nikdo se touto pozdní dobou neukazoval. Rychle projel městem a přibyl přes hrbolaté náměstí před zámeckou bránu. Mezitím se již notně setmělo a brána hradní byla dle obyčeje také už zavřena i zdvihací most vytažen. Protož to trvalo delší chvíli, než rytíř tlukotem na železná vrata vyburcoval vrátného a po ohlášení mohl vjeti do hradu.

Přejel po spuštěném mostě branou, opatřenou pevnými věžemi, a octl se na prvním nevelikém náhradí, kteréž na všech stranách bylo obklíčeno staveními pro čeled' a zbrojnoše. V průjezde, jenž průčelním stavením na druhé prostranné nádvoří vedl, se zastavil a skočil hbitě s koně.

Na první zaznění podkov koňských již z postranních dveří vyběhl sluha a spěšně chopil se uzdy koňovy, kterou mu byl rytíř hodil s poručením, aby o koně ve stáji dobře se postaral. Pak vstoupiv do síně přízemní, složil tam plášť i brnění a odepjav meč kráčel chodbou k širokým schodům, vedoucím do hlavního stavení, kde byly komnaty knížecí.

Zajisté byl zde hostem známým, neboť kráčel bezpečně a jistě všemi síněmi a komnatami, a i hostem vznešeným, neboť veškeré služebnictvo se před ním s velikou úctou uklánělo.

Tak se octl v předsíni ložnice knížete Hynka mladšího na Poděbradech a Kunštátě.

Komorníkovi zde přítomnému poručil, aby jej ohlásil u knížete.

„Jeho Jasnost je churav a zakázal sobě každé vytrhování," byla odpověď komorníka, jenž hluboce se uklonil, ale přes veškeru úctu svou rytíře nechtěl ohlásiti.

„Má přítomnost knížeti nepřitíží; jdi ohlásiti!" velel rytíř pevným hlasem a kynul rukou na dvěře do ložnice knížete vedoucí.

Buď překonán určitostí rozkazu, aneb že snad přítomný rytíř vskutku takovou moc zde měl, že mohl předstoupiti, kdykoliv mu libo, učinil komorník podle poručení, a vešed dovnitř, ohlašoval příchod rytíře Alexandra z Wildsteina.

„At' vejde!" zazněl zvnitřku hlas a ohlášený vstoupil do komnaty slabě osvětlené a neobyčejně skvostně uspořádané. Milovalť kníže Hynek především pohodlí a nádheru kol sebe a tudíž není divné, že jej nalézáme obklopeného úplným přepychem, jakého tehdejší čas byl mocen.

Stěny neveliké komnaty byly pokryty tmavočerveným damaškem a strop ozdoben malými dřevěnými čtverhrany a vypuklou řezbářskou prací. Všecky svršky v ložnici byly tmavohnědé barvy a hustě zlatými ozdobami vykládány, což platilo hlavně o náramně velikém loži s nebesy. Zaujímalot' toto samo o sobě skoro celou zadní polovici komnaty, jelikož na výstupku, na kterém vlastně lože stálo, i menší stolek a jakási skříň byly umístěny, takže prostor mezi záclonami kol lože visícími tvořil takřka malý pokojík.

Naproti mohutnému loži, nad nímž se vypínal ze dřeva vyřezaný a silně pozlacený erb Poděbradských stál u protější stěny dlouhý stůl o dvou nohách, taktéž pěkně vyřezávaných, pokrytý těžkým kobercem a mnohými listinami i pergamenovými závitky. Na téže straně stál nesmírně vysoký krb z pískového kamene, jehož hořejší vyvstávající část skoro až k samému stropu dosahovala, část tato na celé přední své ploše a i po stranách byla ozdobena polovypuklou kamenickou prací, představující nejvíce lidské postavy a rozmanitou zvěř v přepodivných skupeních.

Uprostřed této fantastické směsi byl vytesán veliký erb, podobný onomu nad ložem, a za podporu celému tomuto hořejšímu dílu krbu sloužily dvě karyatidy, řecké fauny představující, mezi nimiž asi na stopu nad podlahou byl pravý krb. Právě hořelo v něm jasně několik oharků, které nejbližší okolí krbu, kamž nedosahovala záře stříbrné lampy visící se stropu, dostatečně osvětlovaly.

Na podlaze kamenné a kobercem pokryté stál před samým krbem malý, kulatý stolek a u něho seděl ve vysokém, pohodlném křesle kníže Hynek. Měl nohy o spodní díl krbu opřené a hořejší díl těla navahoval dozadu, aby se volně mohl kolébat v křesle.

Kníže Hynek byl toho času přes čtyřicet roků stár, ač jakási nepřírozená, bledá barvitost v obličeji a hojně vrásky čela jej činily o několik let starším. Oko nemělo již také původního svého ohně; nerozhodně probíhalo v tomto okamžení po listech před ním ležících, a mezi hustými, tmavými vlasy vyskytoval se již mnohý šedivý barvy. Ve tváři úplně oholené se jevila v celku dobromyslnost s jakousi nevrlostí a teskností, která snad pocházela z přesycení života a kteráž později u knížete přešla v úplnou zádumčivost.

Bylt' on za mladších let, když po boku slavného otce svého vítězně bojovával, nadmíru čilým a otužilým; desíletý však nečinný život jeho, jenž se za vlády Vladislavovy pouhým živořením v ohledu politickém mohl nazývati, a všeobecná nespokojenost se stavem země, která povolnou myslí královou stále a stále klesala s oné výše, na niž ji byl král Jiří postavil, učinily jej lhostejným ke všemu veřejnému žití. Taktéž postupujícím stářím a vzrůstajícím se tloušťkou těla stával se neschopným k živějšímu pohybování, což pak i nelibě působilo na jeho ducha a časem jej činilo velmi nevrlým a nepřístupným.

V takovémto stavu mysli byl právě dnešního večera, jelikož nevalná jakási choroba jej poutala na ložnici a zvýšila jeho trudnomyslnost.

Postavy byl kníže prostřední a tělnatost jeho za posledních let jej činila ještě menším; zmizelať zároveň s

rytířskou jeho živostí a pohyblivostí i bývalá jeho důstojnost ve zjevu a držení, a tak se stal kníže Hynek, za mladších let proslaveným jsa milostným básníkem a chloubou českého rytířstva, poznenáhla těžkovládým a nepohodlným labužníkem, jemuž bylo nyní dobré stolování nade všechny bývalé duševní pochoutky.

Oděn byl veskrze v černý šat, v jakém si za poslední doby následkem své pošmourné mysli nejvíce liboval; byl však šat ten hojně zlatem kruplovaný a pro domácí potřebu nadmíru skvostný. Jen bílý límec kol krku a náramky u rukou vynikaly svou skvělostí nad temnou barvou oděvu; nohy o krb se opírající vězely v pohodlných botkách se širokými přepadajícími holeněmi, a levá ruka probírala se lenivě v pergamenech na malém stolku.

Byl samotný v komnatě a neobyčejné ticho rozprostíralo se po celém okolí. Uslyšev hlasy v přední síni, obrátil se trochu stranou ke dveřím a naslouchal, co by to znamenalo. Vtom však vešel komorník a tichým hlasem ohlašoval příchod rytíře Alexandra z Wildsteina. Zaslechnuv jméno toto změnil pojednou neurčitý výraz ve tváři v jakousi odhodlanost, jak se právě na tučném obličejí jeho vylíčiti dala, a z očí zašlehl mu plamen očekávání.

Rytíř vkročil po ohlášení do ložnice a ubíral se pevným krokem ke krbu. Lehce pozdravil zde knížete, jenž kývnutím hlavy poděkoval a rukou nedbale ukázal na protější křeslo. Rytíř jediným okem vržením na knížete seznal, že přichází v dobu nevhodnou, ale stáhnuv jaksi opovrživě rty, usedl proti knížeti. Tento urovnal listiny na stolku do jakéhosi pořádku a začal:

„Jakou náhodou přicházíte dnes tak pozdě na Poděbrady? Skutečně, já vás neočekával.“

„Jsem přesvědčen, že k Vaší Jasnosti nikdy nepřicházím nevčas,“ odpověděl rytíř s jaksi uštěpačným přízvukem.

„Já se domníval, že trváte posud na Chlumci a odtamtud že se odeberete na Náchod, než byste opět na Poděbrady zavítal.“

„Záležitosti moje jsou v oněch místech již ukončeny a jiné neméně důležité na místech jiných žádají neodkladného zakročení, tudíž si dovoluji předstoupiti, kde právě potřeba káže.“

„A za těmito záležitostmi přicházíte i nyní?“

Wildstein se zahryzl do pysků, nemohl pochopiti, jak se kníže může takto tázati.

„Ovšem, že přicházím za potřebou povinnou, jelikož nanejvýš nutno, by se co nejdříve celá naše osnova ukončila; já se z té příčiny zítra vydám do Prahy.“

Kníže Hynek při slovech těchto sebou pohnul a pozdvihl sklopené oči své k rytíři.

„Přicházím od Aleše z Lochotína, jenž ve dvou dnech se taktéž s několika druhy z krajiny chlumecké do Prahy vydá. Podvinský mi zaslal zprávu, že podobně i on již všechny účastníky do Prahy sezval, a tu pak bude ve společnosti jejich přítomnosti mé, jako zastupitele Vaší Jasnosti, nanejvýše zapotřebí. — Došly nějaké listy od ostatních pánů z kraje?“

Kníže ukázal na listiny a pergameny před sebou.

„Nemnoho důležitého, o čem bychom již zpraveni nebyli; pouze Hanuš Švihovský oznamuje, že se na Plzeňské a Klatovské můžeme úplně spolehnouti. Rozepře mezi městy a králem stran vaření piva měla prý v tamějších krajích nesmírný ohlas a králův nejnovější mandát o várkách a jich obmezení rozžehl doutnající jiskry v divoký plamen; na mnoha místech prý bylo již krvavé utkání s žoldnéři královskými, kteří přišli vybíratí počepně. Na oné straně bychom byli tedy taktéž kryti a jisti podporou obecného lidu, neboť množství přívrženců mezi panstvem tamějším za sebou potáhne i četné sbory láje.“

„Ti pak všichni musí hleděti, aby se stali vůdci lidu a tak bojechtivosti jeho k záměrům našim použili.“

„V tom smyslu bude také zapotřebí jim psáti a jak by se dále i chovati měli, je poučiti. Ponechal jsem tuto práci vám, abyste ji v Praze vykonal a odtamtud spojení naše na západě o příštích krocích uvědomil.“

„V Praze čeká na mne mnohá práce, i tuto také neprodleně vykonám.“

„Starý Počepický, ta vtělená vzpoura proti každé vládě, jenž bezuzdných časů za Ladislava panování nemůže zapomenouti, pracuje statně mezi pražskými měšťáky a tam prý velmi vhodně se dá použití rozmíšek mezi měšťanstvem a konšely, kteříž při vzrůstající rozhořčenosti co nejdříve se srazí, při čemž my i tyto sporné síly dovedeme dokonale vyčerpati k svému užitku. V listu svém tuto těší se jak děcko na tento převrat, jímž král Dobře má vzítí za své. Ostatně, budiž mezi námi řečeno, osud Počepického pro budoucnost také již určen, neboť povaha jeho již to s sebou nese, že by později rovnou měrou proti nám působil, jakož nyní straně naší pomáhá.“

„To ponechme době pozdější, kdy odměny a tresty počneme udíleti; nejbližší starostí naší budiž, abychom si v Praze samé zjednali pro svůj záměr co možno nejvíce stoupenců mezi měšťanstvem a obecným lidem, neboť tato luza množstvím svým a hmotnou silou vždy v podobných případech rozhodovala.“

„O chátu pražskou pokusil se již Počepický a získáno též několik konšelů penězi poděbradskými a ty jsou zajisté hlavní pohnutkou, že jako slepí za naším praporem se poženou.“

„Toť jsou vhodné již tedy přípravy v Praze učiněny a příchodem mým se tam zajisté ještě mnoho dá vytěžiti.“

„Ač nepochybuji o zdaření podniknutí našeho,“ přejal kníže po nějaké přestávce opět řeč, „přece mnohé ještě sluší vzítí v úváženu.“

„A jakéž jsou pochybnosti Vaší Jasnosti?“ tázal se rychle rytíř Wildstein a pohlédl směle na knížete, jenž právě v krbu oharky prehazoval, aby nemusil hleděti do jiskřícího a zkoumajícího Wildsteinova zraku.

„Věci nepodstatné to nejsou,“ odpovídal povlovně, aniž by oči svých vzhůru pozdvihl, „a srovnání všeho mě přivádí k náhledu, abyste cestu svou do Prahy ještě na nějaký čas odložil.“

Rytíř Wildstein pokrčil pohrdlivě rameny a pohlédl na knížete jako velitel na podřízeného svého pohlíží, když obmezenost a neodhodlanost jeho Jituje.

„Zda-li pak naše strana,“ pokračoval kníže v důvodech svých dále, „je také tak u dvora a v nejbližším

okolí králově dosti mocná a našemu podnikání bezodkladně oddána, abychom se na neodhodlané dvořany mohli spolehnouti? Musíte, milý Wildsteine, sám se přesvědčiti, že tomu tak není; u dvora nebylo snažení vaše odměněno přiměřeným výsledkem."

"Tuť sama Vaše Jasnost mi příčinu udává, pro kterou mé brzké přítomnosti v Praze nevyhnutelně zapotřebí. Tam posud zůstaveno veliké pole mé činnosti a právě v naznačeném oboru chci nám získati nových sil. Mé přesvědčení a mé slovo může Vaši Jasnost v tomto ohledu zcela upokojiti; neboť, byť i dosud většina šlechty dvorské zjevně nesouhlasila, činít to z dobrých oněch příčin a z pudu každému člověku

vrozeného, že každý nejprv sám sobě záda kryje. A dále nepůsobí nesouhlasnost tato pražádnou změnu, aniž jest nám čeho se obávati od této strany, neboť nemohu dosti upozorniti na to, jakou váhu má naše spojení s obecným lidem pražským, že ten hlavně bude naším mečem, jímž ruka naše bude vlasti. Šlechtě odporně pražádného významu nepřipisuji, já pouze držím se výsledků již docílených a nedbám klamných výtvorů bázlivé mysli."

"Ale jste zároveň přesvědčen, že rovněž záhodno, ano potřebno, aby hejtmane lidu královského s naší stranou drželi."

"O některých již ujištěn jsem, a hlavně vůdce pražského lidu, pan Oldřich z Lipé, je Vaší Jasnosti zcela oddán."

"A kdyby se i ostatní s podřízenými houfy žoldnéřů proti nám obrátili?"

"Pomůžeme sobě přesilou zbraně a mocí!" „Odvážlivost často přechází v nerozvážlivost." „Té je však v podobných případech nejvíce zapotřebí, či myslíte, že oddaní sluhové a jednatelé vaši na všech stranách země lenoší? Zbraní máme i na každém hradě četných spojenců svých sdostatek, v Praze samé má pak již podle zprávy Podvinského starý Počepický ve svých sklepích celé sklady dobrých řemdiů, palic, palců a sudlic, jimiž nám luza bude konati platné služby. Nepočítám ani přepočtených spolků loupežníků a poběhlíků, po celé zemi nyní se toulajících, již všichni pro účely naše jsou penězi získáni a povlovně ku Praze jako síť neznámými cestami a stezkami se stahují, aby rázem pak v příhodný okamžik vyrazily a se spojily."

"Tot' arcí obezřelý, pane rytíři z Wildsteina," přizvukoval konečně kníže, uznávaje váhu slov rytířových, „ctím vaši snahu a uznávám vaše všestranné namáhání."

"Jen mysl slabá čeká na příležitost, která by k činům popouzela; leč duch mohutný nejen okolnosti příznivé sobě dovede zjednat, ale i vymáhá si dostatečné prostředky ku provedení svých záměrů, a v tomto případě by Vaše Jasnost měla jeviti podobnou odhodlanost a určitost."

Kníže pohlížel jakoby zamyšlen do krbu a neodpovídal.

"Již jméno Vaší Jasnosti," pokračoval rytíř dále s úmyslem, aby nerozhodného knížete poněkud roz-jařil, „jest lidu rukojmím, že jen blaho a sláva země nám leží na srdci, a že jediné ty nás k podniknutí tomu dohánějí. Neboť kdo vypočte veškeré zásluhy zesnulého velikána Jiřího, jenž dosud ještě trvá v živé paměti lidu a ač mu mnozí z šlechty nebyli nakloněni, nyní pod slabochem Vladislavem nabyli jiné poněti o věci a o svých právech. Ti všichni budou nyní podporovati naše snahy a nám státi po boku, a ti opět všichni skvělý lesk hrdinské postavy Jiříkovy přenášejí i na Vaši Jasnost."

"Avšak posud i velká část jest oněch, kteří věrně stojí byt' ne právě při osobě králově, aspoň při nynějším pořádku věcí. čelnější rodové a pánové u dvora jsou z prospěchů svých vlastních na odpor opětným výbuchům válečným, jimž by v zápětí mohla následovati válka občanská, kterouž po tak mnohá léta česká země trpěla."

"Jsem přesvědčen, že takových námitek a výkladů jasný otec Váš Jiří před výpravou svou ku Praze roku 1448 nečinil, a přece stála skoro vesměs vyšší šlechta a dvorští hodnostáři proti němu; v Praze samé pak nečítal ani čtvrtý díl přívrženců, kteřížto nyní tam na naše pouhé pokynutí čekají, aby za heslem naším povstali. Mohl se však spolehnouti na příští pomoc všeho lidu a ten mu také skutečně do-pomohl k místodržitelství a později ke koruně. Tytéž vyhlídky máme i my a to tím spíše, jelikož záměr náš obrácen proti jediné toliko osobě, čímž nám jest snadné použití prostředku, který nás rázem zbaví hlavy všech našich odpůrců."

"Tedy myslíte přece proklestiti si cestu k cíli tímto způsobem?" tázal se kníže hlasem jaksi nejistého znění.

"Jiného nám nezbyvá."

Nastalo okamžité mlčení mezi oběma.

Po chvíli začal opět rytíř:

"Z Prahy pak Vaší Jasnosti oznámím, kdy vaší přítomnosti tam bude zapotřebí; mimo to posel zvláštní vám bude denně na Poděbrady přinášeti potřebné zprávy o stavu věcí, aby nám nejlepší příležitost neuklouzla a my nepřišli ke zkáze."

"Na hlavu vaši padniž pak veškerá odpovědnost."

"Ano, já ji také chci nésti, je-li zde vůbec jaké odpovědnosti!" rozhorlil se rytíř. „Nepochopuji však, jak, Vaše Jasnosti, od poslední schůzky naší jste se tak změnit mohl, když tehdy bylo vše ujednáno, jak máme pokračovati. Nezapomínejte, kníže, že prostředek onen rázný po prvé vámi byl navržen a že druzí pouze svolovali."

"Poněvadž tehdy jiné okolnosti panovaly a mezi tehdejškem a nynějškem přemnoho se změnilo."

"Naopak, vše co nejladněji se srovnává a jako by nás samo vybízelo ke statnému činu, jenž nám moci i slávy zjedná. Že nastane boj, to nekaliž nám pomyšlení a naděje v budoucnost i nezvracuj v nás jistoty dosažení vzácných účelů. Vám kyne koruna královská, kteráž právem vám náleží, a mne blaho lásky vítá do přístavu míru po bouřlivé plavbě."

„Právě výminka tato činí mne malomyslným. Vám asi posud neznámo, co se na Poděbradech udalo?“

„Podvinský mi jaksi nesouvisle psal, že kněžna Anna se otci svému zpronevěřila a dům jeho opustila právě v dobu, kdy knížecího otce duchem svým měla podporovati; neohlížím se pro nyníšek ani na to, že touha má tím opět do neurčité doby vytyčena. Leč událost tato nás v praničem nesmí zviklati a doufám, že výletu tomu, jakýž s myslí tak lehkovážnou s Hynkem z Hradce podnikla, veliké váhy přikládati nebudete. Však posud dosahuje moc vaše tak daleko, abyste je v případě potřeby v každém úkrytu zastihl; či míníte, že nám Anna ztracena, a že urážka ona na Hynku Hradeckém strašlivě pomstěna nebude? O to se nám již Podvinský postará, jenž má notný vrub na čele svém panu Hynkovi splácti. V dopisu svém zuří v pravém slova smyslu a hrozí jej rozdrtit, až mu pod ruku přijde, ač rovněž i já hořím s ním se setkat.“

„Vy jste byl dávným Hynkovým nepřítelem a běda mu, jestliže do vašich rukou padne! Vy nemůžete loňskou událost o sedání zapomenouti, kdy Hynek nad vámi zvítězil.“

„Však nebude se již dlouho radovati z vítězství. Prozatím mu budiž ponechána lhůta, aby ze zánícení svého mohl vystřízlivěti, avšak ctí svou a slovem rytířského muže se zaručuji, že kněžna Anna sama učiní první krok, aby si opět mohla získati milost knížecího svého otce; o Hynkovi nedím tu ničeho, neboť ten úplně odevzdán bude mně a Podvinskému, až den odplaty nastane.“

„Té se Anně také v plné míře dostane, jestliže jako slušná a vděčná dcera se osvědčí a bláznivé vášně své se odřekne. Hynek, jako potomek dávného nepřátelského rodu, jenž zrádně ke dvoru mému se dotřel, aby mě o nejdražší poklad můj oloupil, budiž tedy ponechán vám i Podvinskému, abyste si vespolehly účty své mezi sebou srovnali.“

„Nepředvídaná tato událost nás nesmí v tom nejmenším másti, a jak praveno, veškero přísné zakročování v ohledu tomto budiž odloženo na dobu po zdaření našeho podniku, aby snad neočekávaná zrada neb vzbuzená vašeň pomsty nám nepokazila naše zámysly. Pak teprv vystoupíme s bezohlednou svou mocí a o výsledku nebudmež v rozpacích. Proto mne také ona zpráva Podvinského tak hluboce nedojala, a po bedlivějším uvážení všech okolností nijak nezasluhuje onoho významu, jaký vy jí snad úzkostlivě přičítáte.“

„Pochopuji vaši řeč, vy totiž pokrevních svazků neznáte.“

„Zajisté znám je v té míře, abych dostatečně mohl posouditi, zda jistá spojení mi užitek neb škodu, čest neb hanbu přinesou. A ostatně poměr můj ke kněžně Anně také již jaksi sahá do oboru oněch svazků, o kterých jste se jako o vízích zmínil, a již z té příčiny mi její zmizení není tak úplně lhostejno, pročez se všemožně vynasnažím, aby opět vše se navrátilo v bývalou kolej.“

„Nechme výkladů těchto, záhodnější by nám byla jistota, kde se uprchlíci zdržují.“

„Což jste posud neučinil žádných kroků, abyste se o jejich nynějším pobytu dověděl?“

„Dostí již, leč posud nadarmo. Když před několika dny Podvinský se odebral do Prahy, poslal jsem s ním i správce zdejšího Fryčka, zdali by je tam nevystopoval, jelikož jest v Praze dobře znám a povědom. A skutečně, v poslední své zprávě zmiňuje se Podvinský, že má silnou naději, že Anna s Hynkem v Praze se zdržuje, neboť prý Fryček v Praze zahlédl panoše Annina, Čeňka, jenž zároveň s ní odtud zmizel a nepochybně ji provází. To byla by aspoň nitka k dalšímu stopování.“

„Jest se tedy domýšleti, že by v Praze byli útočiště hledali? Tam by nám kněžna Anna pro nyníšek okamžik mohla překážeti, neboť soudím, že i ona částečně tuší, proč ony častější schůzky spojenců našich na Poděbradech konány a co asi v tajnosti se zde vyjednávalo. Ano, některá nesouvislá slova, za mého posledního pobytu zde na Poděbradech od kněžny pronesená a mnou zachycená, utvrzují mě v mém domnění, že křivě nesoudím, obáváje se nyní kněžnina protivného působení.“

„Na to jsem také již pomyslel, ač důkazy nám dosud naprosto scházejí; znám však povahu její naskrz, která se nikdy s mou nesrovnávala a vždy jednala jen o sobě.“

„A nemáte posud žádných zevrubnějších zpráv z Prahy, abychom ještě před mým odjezdem na nějakém plánu stran tohoto vypatřání se mohli usnésti, dokud zbývá čas?“

„Posud žádných. Podvinský hned druhého dne opět z Prahy k Slanému a k Lounům se odebral po našich spojencích a teprv za několik dní se navrátí do Prahy, než mně bude moci další zprávu podati, co zatím Fryček v Praze vypátral. Ale jestliže vy se, Wildsteine, nyní do Prahy odeberete — a teď vás již ze dvou příčin nebudu zdržovati — budete moci i v tom působiti, neboť jako ve všem tak i tuto pouze ve vás jediného důvěřuji.“

„Jak věci stojí, musím arcit' v Praze usilovati o to, abych odzbrojil co nejdříve ozbrojenou proti nám kněžnu, jestliže vůbec v Praze je.“

„Kež by to již bylo! Neboť to děvče při své výstřední mysli bylo by schopno postaviti se proti nám.“

„Rovněž i Hynek z Hradce, byť i za pobytu svého na Poděbradech vždy jako věrný spojenec náš se tvářil, může nám stejnou měrou býti nepřiznivým a smýšlení své změnit, aby tím snad u krále došel přízně a pod záštitou jeho proti nám mohl vystoupiti. Nutno tedy se postarati, abychom je oba učinili neškodnými. Vůbec pak padniž celá msta na hanebného Hynka z Hradce, jenž, zneuctiv takto slavný dům Vaší Jasnosti, nijak již na milost vaší nároků činiti nesmí.“

„Blesky boží! Vždyť na to ani řádně pomýšleti nesmím, neboť rozložím-li si celý běh těch událostí ve ztýrané hlavě, mohu pak záchvatem zajíti. Nedivte se pak kolotavé mé mysli, když tak mnohá strast na mne doléhá.“

A pojednou se vzchopiv s křesla svého, pobíhal rychlými kroky po ložnici, dávaje najevo veliký vnitřní boj.

Po chvíli se osmělil Wildstein jej upokojiti.

„Rozčilení Vaší Jasnosti má ovšem svůj důvod, leč nezapomínejme na věci důležitější. A ostatně se nemilé poměry tyto v nejbližší době změní k našemu prospěchu.“

„Ach ovšem, vy mnoho slibujete a já mnoho ve vás důvěřuji.“

„Radím Vaši Jasnosti, abyste v události této spatřoval o jednu pohnutku více k započetí našeho podniku,“ pravil rytíř Wildstein hlasem pokojným, ač diviti se bylo této jeho pokojnosti proti stálému podezřívání a nestálosti povahy knížete. „Odvážnosti a zmužlosti nyní nadevše potřebí a jediný cíl veliký mějmež před očima, či v posledním okamžiku nyní od předsevzetí svého máme ustoupiti? Jak dalece nyní věci dospěly, již nám odstoupení nemožno; nás pohání proud dále, a vzpírajíce se proti němu, zahynuli bychom neodvratně v jeho víru.“

„Děkuji vám, milý Wildsteine,“ odpověděl kníže hlasem poněkud pevnějším a přejel čelo rukou, jako by se trudných svých dosavadních myšlenek chtěl zbaviti, „vy mně uvádíte vždy povinnosti a stav můj na mysl, když v děsných dobách zapomínám, čím jsem sám sobě, postavení i rodu svému zavázán. Cítím opět všecku odhodlanost i sílu v svých prsou a žádného činu se již nehrozím, jímž bych Čechům dokázal, seč jest syn Jiřího v pozadí postavený, jemuž navzdor slabocha Jagellonce na trůn povolali, hubičího a na kraj záhuby přivádějícího krásnou naši vlast. Ale pak vám, vy věrní sluhové cizího vetřelce, krvavý soud vznesu nad hlavy, kteréž se urputně protiví rozkvětu trůnu a blaha země české!“

Tak zuřil kníže stoje uprostřed ložnice a podle svého obyčeje rukama se rázně rozháněje, když vášeň nějaká jej rozčilovala; postava jeho se vzpřímila, údy posud takřka bezvládné a povolné nabyly neobyčejné mohutnosti a napětí a z očí hněvem zapálených sršely blesky nenávisti. Po celém bledém obličejí rozlil se pojednou nach záchvatu pomstychtivosti, takže i sám rytíř Wildstein se podivil neočekávanému a nenadálému projevení duševní síly a vášně, která pojednou knížetem, posud chladným, zalomcovala.

Po nějaké chvíli, mezi čímž kníže opět přebíhal ložnici a nesrozumitelná slova a nesouvislé věty pronášel, pravil rytíř, používaje vhodné doby rozčilení knížete:

„Nyní račtež, Jasnosti, záležitosti naše skončiti, abych časné zítřka mohl se vydati do Prahy. Tam veliké dílo mne očekává a nelze tedy mi ztratiti ni okamžik.“

Kníže se zastavil před Wildsteinem a hleděl chvíli v jeho obličej, jako by se tázal na pronesení jeho, kteréž v rozčilení svém byl přeslechl.

Pak pojednou, jako by ze sna procitl, vztyčil se a zvolal:

„Ano, nyní již musím k věci přikročiti a duchem poznova obživlým nabízím nyní rámě své k tomuto podniknutí, z něhož nejen mé osobě, ale i vám všem vyplynou nepomíjitelné výhody a přednosti.“

„Tak jsem si žádal vždy Vaši Jasnost,“ odpovídal rytíř Wildstein a uklonil se před knížetem, jako by nyní neobmezeně převahu jeho ducha i síly uznával, při čemž však přece podle potměšilého způsobu svého se zdržeti nemohl, aby rty své jaksi úšklebně nestáhl, aniž by to ovšem kníže byl zpozoroval. „Veliká doba požaduje velikých mužů a mohutných duchů, jediné lesk jména Vaši Jasnosti a vašeho rodu může zjednatí volný přístup k srdcím všech našich přívrženců a obecného lidu, jenž žije ve vzpomínce na velikého krále svého Jiřího a totéž očekává od jeho syna.“

„Zůstane tedy při usnesení o poslední schůzce v červené komnatě,“ pravil kníže s jasnější tváří; zatím co se ostatní odeberou do Prahy, já se postarám v Poděbradech a v Náchodě o dostatečné opevnění a osazení hradu i města; a jelikož na množství hradů máme své spojence, nezbyvá leč co možno nejvíce bojovného lidu sehnati.“

„A skvělý zdar nás minouti nemůže!“ dokončil Alexander z Wildsteina.

„O čemž ani nepochybuji, jelikož mohu spolehnouti se v tak statná bedra a mužné mysl jako vaše jest.“

„Vaše Jasnost mi prokazuje mnohé uznání. Nyní však mi račte odevzdati veškeré listiny z hlavních schůzek a seznam tehdy učiněný, k nimž nám možno ještě se obrátiti. V Praze mi těchto listin bude nevyhnutelně zapotřebí, neboť nyní je hlavní středisko naše i do hlavy království samého přeneseno; já a starý Počepický musíme vše před rozhodným krokem opatrně zařídití a opatřiti se dostatečnou jistotou před možnou zradou. Spolu mi račtež odevzdati konečné vyjádření své panu Oldřichu z Lipé, jestliže jste je už napsal.“

„Ba ovšem, hned druhého dne po poslední naší schůzce, neboť jsem si vědom, jak nám podpora tohoto muže bude nade vše jiné vzácná a prospěšná.“

„Tím lépe tedy, jestliže je vše v pořádku a přichystáno.“

„Odeberete se hned zrána do Prahy, jak jste pravil?“

„Ano, hned časné z rána; nechci déle meškati v nečinnosti, pročez žádám o listiny zmíněné ještě touto dobou, abych ráno Vaši Jasnost nemusil obtěžovati.“

Kníže zavolal komorníka.

Tento objevil se ve dveřích.

„Přibíku, přines mi z červené komnaty ze skříně v přístěnku u okna černou krabici, která stojí v dolejší oddělení. Poznáš ji podle zlatého vykládání a zlatých kroužků.“

„Dobře, Jasnosti knížecí,“ odpověděl komorník a odešel.

„Nepřichází nikdo do červené komnaty mimo Vaši Jasnost?“ tázal se Wildstein.

„Nikdo mimo mne a věrného Přibíka.“

„Opatrnosti nikdy nezbývá.“

„V oddělení toto nikdo z celého zámku nepřichází, než věrný sluha můj. Chtěť jsem vám listiny ony již odeslati na Chlumec, nedomýšleje se, že před odchodem svým do Prahy ještě na Poděbrady zavítáte; nyní však bude nejlépe, že ode mne vlastnoručně vše přijmete, aniž by musily býti svěřovány třetí osobě.“

Wildstein chtěl něco odpověděti, ale byl vytržen náhlým vstoupením komorníka, jenž spěšně přicházel, ale žádnou krabici v rukou nenesl.

„Nu, proč nepřinášíš krabici?“ rozhorlil se kníže.

„Jasnosti knížecí, přes všechno hledání nebylo mi možno takovou krabici v celé skříně nalézti.“

„Co pravíš? Krabice že tam není?"

„Prohledal jsem každý kout, nic však nenalezl; račiž knížecí Jasnost sama se přesvědčiti."

„Ha, totě by ďábel sám!" zuřil kníže, letě ze dveří ložnice do červené komnaty.

Uleknutý Wildstein a komorník jej následovali.

Celý zsinálený a s zimničním kvapem hledal kníže skříňku po celé komnatě, avšak nebylo tu po ní ani nejmenší stopy.

Všecky skříně, stoly a veškeré nářadí v komnatě prohledal, ale vše nadarmo. Jako poslední naději svou otevřel v skříni u okna nejdolejší oddělení, v němž odedávna choval rozličné listiny rodinné, avšak i zde scházela jedna skříňka.

Byla to hrozná rána pro knížete.

Ani slova takřka schopn stál uprostřed komnaty a bojácným okem pohlížel kol sebe; ale vždy tutěž strašnou pravdu poznával, že obě skřínky i s listinami jsou uzmuty a kdoví, v jakých již nebezpečných rukou.

„Bože! Totě naše zkáza v zápětí, jestliže se dostaly listiny tyto do nezasvěcených rukou," vyrazil ze sebe konečně kníže a zahlédnuv ve dveřích komorníka, vrhl se na jediným skokem a řičel divým hlasem: „Bídniče, kde jsou moje skřínky? Jediné ty máš o nich vědomost; mluv, anebo tě rozdrťm!"

Užaslý a uleknutím zaražený služebník nemohl ze sebe ani slova vypravit.

„Přiznej se, kam skřínky s listinami přišly, sice tě neprodleně odevzdám katů!"

„Nikdy, milostivý pane," jektal konečně uděšený komorník, „nikdy jsem neměl ani nejmenší vědomosti o nějakých skřínkách v této komnatě."

„Kdož jiný přichází sem mimo tebe? Kdož jiný je mohl odciziti?" soptil kníže dále a třásl ubohým sluhou, až všecky kosti v něm praštěly.

„Já ani jediným okem nespátril zde nějakých skřínek a nářadí nikdy neprohližím, kde Vaše Jasnost skvosty své a listiny chová; nikdy, nikdy!" upěl komorník hlasem plačtivým a snažil se z pěstí knížete se vymknouti.

„Račtež se umírniti, Jasnosti," pravil konečně Wildstein a přistoupil blíže ke knížeti, „ten nám listiny vzíti nemohl. Za jedno, jak již, Jasnosti, jste tvrdil, že zaň jako za věrného služebníka ručíte, a za druhé nestál by v nynějším okamžiku zde v této komnatě, kdyby se odvážil tohoto lupu. Můžeme býti o něm přesvědčeni, že o listinách ani nevěděl."

„Ba nevěděl, vzácný pane rytíři; já jsem zrovna slepým pro všecky věci, které jsou v komnatách knížecích."

Kníže pustil nyní komorníka z rukou a svěsil hlavu na prsa.

„Ale co si nyní počneme? Totě k zoufání!" mluvil jako by k sobě a zalomil rukama.

„Přibíku, odejdi nyní odtud a nikomu ani slovem se nezmiňuj, co jsi zde viděl a slyšel," poroučel rytíř Wildstein komorníkovi, jenž se stal bezděčným svědkem tohoto tajemného výstupu. „Vím, že tvou vinou krabice odtud se neztratily, pročez také jejich zmizení pro tebe nebude mítí žádných následků. Já již u Jeho Jasnosti o nevině tvé promluví. Nyní jdi!"

Komorník s udivením odešel a zůstavil rytíře s knížetem o samotě.

Kníže Hynek posud stál jako zkamenělý a upřeně pohlížel do země.

Pod odchodu komorníkově podal Wildstein knížeti jakýsi list, jež byl tento při kvapu svém při prohledávání skříně vyhodil na podlahu, aniž si ho byl dosud všiml. Pročetl jej již dříve s chladnou krví a vida knížete tak zmalátnělého, pravil:

„Tu račte si přečísti tyto řádky, které nám mnohé objasní a vyjeví, co nám posud bylo neznámo. Nalezl jsem list tuto na zemi, jak jste jej ze skříně vyhodil, kde zmizelá skříňka státi měla a kamž bezpochyby byl uložen pouze pro vaši osobu."

Kníže mimovolně vzal lístek do rukou.

Ale strašný plamen hněvu přeletěl po bledém jeho obličejí a zbarvil jej zimničním nachem.

„Ha, totě list Annin!" zvolal, nahlédnuv do obsahu a na podpis.

Rychle chtěl přečísti písmo, avšak již po několika slovech dělaly se mu mžitky před očima, musil od čtení ustati a nenadálými dojmy těmito přemožen, klesl do lenošky.

„Není již divné, že mě to přemáhá," mluvil slabým hlasem, „nejprve zneuctění domu a rodu mého onou nevděčnicí, a nyní odcizení tak důležitých a tajných písemností... ha, ty listiny jsou našimi zrádci!" zuřil opět při pomýšlení na možnost, že byjej vlastní dcera mohla zraditi, a zmačkal list v pěsti s nesmírnou zlostí. Pak obrátil se k Wildsteinovi, hodil svitek papíru na stůl a pravil: „Wildsteine, přečtete mi písmo onoho hrdého, nevděčného stvoření, já nemohu již... stávám se necitelným pro vše."

„I Wildstein uznával váhu slov knížete, že listiny v skříni obsažené by je všecky i se všemi záměry jejich mohly zraditi, neboť odcizeny a rukou protivníkovou použity, rozhodovaly obsahem svým nad životy i statky všech účastníků."

S chladnější krví ovšem rozvažoval Alexander z Wildsteina všecky možné následky, ač si netajil, že událost tato bude mítí veliký vliv na běh věcí a příštího jednání. Uznával, že nezbývá jiné pomoci, leč opětným dosažením listin aneb jejich úplným zničením nynějšího majetníka tohoto odzbrojiti, aby nemohl se své strany vystoupiti s žádnými důkazy. I protož byl přesvědčen, že nalezený list nejlepší stopy poskytne, po níž by se opět mohli dopídi ztracené krabice a obsažených v ní listin.

Vzal se stolu smačkaný list, a urovnáv jej, četl:

„Milovaný otče! Nehorši se a nedávej se ovládati hněvem pro jednání dcery své, kteráž pouze pud srdce svého sledujíc, svoje bydliště a milovaného otce opustila a za předmětem touhy své na čas odjela. Vím, že v mnohém ohledu mi krok tento bude pokládán za zlé, avšak jsem nyní i přesvědčena, že pouze k

dobrému o své vlastní vůli mohu jednati, bych i prostředků volila, jakéž svět za vhodné neuznává. Opakuji ještě jednou, že jednání mé pouze k docílení dobra mého i Tvého, milovaný otče, směřuje, a protož i dál v ohledu tomto dosaženými v posledním čase prostředky působiti hodlám, nižádné cizí vůli nepodléhají. Až opět pobouřená mysl Tvoje, předrahý otče, zdravému uvážení nejen kroku mého, ale i celého posledního vlastního konání Tvého navrácena bude — Bůh dejž, aby se to brzo stalo! — a až cíle svého vytčeného dosáhne, navrátí se v drahou náruč otcovu

Tvoje Anna."

„Nevděčnice!... a já ji tak miloval a posud miluji!" zvolal kníže u vytržení a chopil se rukou hlavy rozpálené, jako by zabrániti chtěl, aby se mu nerozskočila.

„V listu samém ovšem žádné zmínky o listinách," vyvozoval nyní Alexander z Wildsteina z obsahu listu, „leč ze všeho patrně vysvítá, že kněžna Anna zcela v opačném směru proti otci svému hodlá jednati, než jak on sám v úmyslu má. Zmíněné ony prostředky, v posledním čase prý dosažené, nejsou jiné než naše ztracené listiny a my víme aspoň tolik, kde je hledati."

„Jelikož schází též část listin rodinných," dokládal kníže, aby též cosi vyvodil, „domnívám se, že snad těchto chce použití, aby si dobyla úplné samostatnosti a neodvislosti od svého otce a padouchovi onomu, Hynkovi z Hradce, bez překážky a obavy mohla podati svou ruku. Vždy bylo jejím snažením, aby všeho cizího vlivu se zprostila, a poněvadž proti spojení onomu s Hynkem Hradeckým několikrát jsem se určitě vyslovil, uchopila se tohoto nešťastného prostředku, myslíc, že mne zastrašením přinutí k přivolení."

„Mně se však zdá, že docílení onoho spojení s Hynkem kněžně Anně jest pouze vedlejší věcí," pokračoval Wildstein, zahloubaný v rozbor nalezeného lístku; „neboť toho byla by i bez našich tak vzácných listin mohla docíliti, však tušení mé se vzdává, že chce kněžna Anna v oboru tomto přímo proti nám působiti, nač tuto zajisté v listu svém naráží, pravíc, že jednati hodlá pouze k dobrému otce svého; čímž ovšem nic jiného nemíní, leč že vlastního otce svého přiměti chce, aby od úmyslů svých upustil a nás ostatní ponechal hrozícímu osudu. Tak já listu tomu rozumím a také proti kněžně v témž způsobu míním vystoupiti."

„Toho nedocílí ono zhrdlé plémě, by otcem svým podle vlastní libovůle nakládalo," rozzlobil se kníže, uznávaje možnost, ano i pravdu podezření Wildsteinova. „Toho nedocílí a na důkaz toho s novou odhodlaností k dílu přikročíme. Nyní jen přemýšlejte, milý Wildsteine, jak byste co nejdříve věci ty z jejích rukou dostal a mně opět odevzdal, než nějaké neštěstí způsobí."

„O to se postarám, jak jsem se již vyjádřil," pravil Wildstein jaksí v zamyšlení, „co nejdříve vám zašlu zprávy z Prahy o svém působení. Ze ji tam zastihnu, jsem přesvědčen, neboť jediné tam jsou jí listiny ku prospěchu."

„Kéž zdar kroky vaše provází!" přál mu kníže, jsa opět trochu upokojen a vida, že aspoň hvězdička naděje mu opět svítati počíná, úplná jistota ve vyjádření Wildsteinově i jeho se dotkla. „Nyní kladu vše v ruce vaše a odevzdávám se vám statkem i tělem, vám, jenž vše k dobrému konci přivéstí musíte. Pojdte nyní do večeradla, posilněte se tam všim, čeho vám zámek poděbradský může poskytnouti a odeberte se ráno po zdravém spánku neprodleně do Prahy a posílejte mi denní zprávy o stavu věcí tamějších a o výsledcích svého pátrání. Já budu zde jako na žhoucím uhlí, než poněkud jistoty dojdou. Dnes ještě vám napíši list k Oldřichu z Lipého."

„O to jsem právě Vaší Jasnost požádati chtěl," odpověděl Wildstein, „neboť jinak s Oldřichem vyjednávati nemohu, než s listem Vaší Jasnosti v ruku."

„Dříve však o potřeby vaše tělesné se postarám," nutil kníže Wildsteina k odchodu a pojal jej za ruku; „nyní již pojdme do večeradla."

„Zcela podle vůle Vaší Jasnosti."

A odešli do večeradla.

Po skvostné večeři s knížetem se rozloučiv, ubíral se Wildstein do vykázané komnaty a vrhnuv sebou na lůžko, dlouho nemohl usnouti, neboť různé myšlenky obíhaly v jeho hlavě a nedovolily mu až po dlouhé době oči skližiti.

Při prvním rozbřesku denním vstal a za malou chvíli ubíral se oděn a ozbrojen do dvora, kde mu komorník knížecí list k Oldřichu z Lipého doručil. Zde se vyhoupl na koně již záhy připraveného a uháněl ranní mlhou z hradu po pražské silnici k Nymburku, kdež se octl za malé dvě hodiny.

Bez meškání vyhledal zde pověstnou hospodu „U zlaté hrušky", kde zbrojnoš jeho Jiřík, oděvem i zbraní dostatečně již zaopatřen, jej očekával u plné konvice chmeloviny.

I tuto dlouho se nezdržev, poručil Jiříkovi koně osedlati, a co nevidět vydali se oba na cestu ku Praze, kamž beze všech nebrodružství a překážek s večerem dorazili, statně koně svoje k běhu pohánějíce a nikde již se nezastavujíce.

Jakmile Bolešlavskou branou (nynější Prašnou věží), která tehdy ještě nebyla zcela dostavěna, neboť započata roku 1475 byla stavba další bouří roku 1483 přerušena a posud dále v ní nepokračováno, pročež také Odranou branou slula... jakmile tedy branou touto mezi zdi Starého města pražského vjel, odeslal rytíř Wildstein zbrojnoše svého Jiříka na Šmerhov, aby tam Fryčka a rytíře Podvinského, jestliže se již tento z cesty své navrátil, zpravil o příchodu jeho a vyzval k starému Počepickému na Hradčany. Sám pak klusal dále náměstím a přes most, pak Menším městem k Černé bráně v Krokvvové ulici, odkud zabočil Hlubokou cestou k Hradčanům k domu starého pána Počepického.

4.

Spiklenci šmerhovští.

Bylo to třetího dne po příjezdu rytíře Alexandra z Wildsteina do Prahy, tedy nedlouho po prvním dni nového roku 1490, neboť nový rok nepočítal se v Čechách až do šestnáctého století od 1. ledna, ale od vánoc, tedy od 25. prosince, a jelikož večer po slunce západu počítal se již ke dni následujícímu, počínal tehdy nový rok již Štědrým večerem.

Onoho dne nikdo by byl v Praze ani v nejmenším netušil, co se za pozdního večera v jedné prostranné jizbě zadního oddílu Šmerhova dalo. Ani nejčastější hosté Prokopovi nepomysleli na možnost výstupů a jednání, nedaleko nich v témž stavení se sbíhajících.

Bylo již několik hodin po západu slunce a tudíž v oné roční části, kdy světlý den má tak krátké trvání, již dávno se rozložila úplná tma nad městy pražskými. V ulicích už dávno zanikl ruch obyvatelstva, každý z občanů ubíhal kruté zimě a závějším sněhovým, aby tím úplněji se mohl oddati v příjemném obydlí sám sobě a své rodině. Proto viděti v úzkých uličkách za Šmerhovem a i na náměstí samém před radnicí málokterou osobu a pouze černá noc rozprostírala se nad utichlým městem.

Dvůr domu „Na Šmerhově“ tím více jen zahalen v neproniknutelnou tmu, jelikož se všech stran jej obklopují vysoká, věkem zčernalá stavení, kteráž za dne propouštějí pramalé světlo na dvůr, což tím více o nočním čase platí, kde neveliký prostor dvora se podobá takřka nějaké hluboké, tmavé studnici.

Jen na úzkých, točitých schodech, vedoucích do prvního ponebí zadní části domu, která přiléhá k rozlehlé zahradě šmerhovské, míhá se nejistý a slabý svit malé světlošky, zajisté k tomu zde určené, aby objednané sem osoby uváděla na pravou cestu. Po schodech těchto přicházelo se na chladnou, vysokou chodbu, k rozličným komnatám vedoucí, a tu byly čadivou loučí osvětleny ohromné, železem hojně pobité dveře, na nichž veliký visutý zámek a mohutné stěžeje i pažení jejich svědčily o síle a vytrvalosti.

Již několik zahalených, temných postav ubíralo se pustým dvorem po zmíněných, slabě osvětlených schodech a všechny se ztrácely chodbou ve dveřích železem pobitých, kteréž na jisté, bezpochyby umluvené zaklepání po malých přestávkách se otvíraly a za každým opět ihned jako samy sebou se zavíraly. Po nějaké době i sám hostinský Prokop, odporučiv nečetné hosty a jich obsluhování své služce Bětuši, ubíral se přes dvůr do zadního stavení.

Týmž způsobem byly mu dveře otevřeny a za ním opět zavřeny. Octl se hned po vstoupení v malé, úplně tmavé předsíni, kterou osvětloval pouze úzký pruh světla, pocházející od protějších, nezcela přiléhajících dveří. Rychlým krokem ubíral se za tímto pruhem a otevírev vysoké dveře, vstoupil do prostranné jizby, slabě osvětlené, v které bylo již několik osob.

Stěny byly holé, sem tam již malta opadala a klenutý, končitý strop jevil v obloucích svých mnohé trhliny a pukliny. Z prostředního závěrečného kamene, jenž představoval pětistou růží, visela na dosti silném, černém řetězu hrubá svítilna, která nuzně osvětlovala okolní prostor. Tré vysokých, úzkých oken, pouze na jedné straně jizby, bylo pečlivě zabezděno silnými okenicemi, aby nemohla ani nejmenší záře z vnitřku proniknouti a zrádcem se nestala, že se tu v neobvyklé době odbývá jakési tajemné shromáždění.

Uprostřed stál dlouhý dubový stůl, a kolem něho rozestavené stolice a lavice byly z části již zaujaty některými z přítomných osob, kdežto ostatní osoby buď se procházely po jizbě, neb v kupách pospolu rozmlouvaly. Zdálo se, že shromáždění očekávají ještě více příchozích, neboť posud žádné jednání nezačínalo a přetřepávány tu jen soukromé záležitosti, jak z jednotlivých řečí se dalo souditi.

U stolu seděl mezi jinými známý nám již Fryček, jenž pohodlně rozložen na lavici, rozmlouval s pa-sířem z Platněřské ulice, před několika dny ostatně proti kováři na Šmerhově vystoupivším. Hovořili dosti hlasitě a častý smích Fryčkův dosvědčoval, že nehrubě si připouští vážné rozjímání o těch důležitých věcech, o jakýchž v tomto tajemném shromáždění dnešního večera mělo býti pojednáváno.

Nedaleko nich stál městský písař Vejdovec, příbuzný pasířův, v rozmluvě s konšelem Nového města Petrem Pečeným a s konšely staroměstskými Janem Mollerem a Petrem Komárkem, kteří, pláště své složivše, v prostém černém svém obleku na první pohled jako úřední osoby se objevili. Podle jejich společných rázných posunků a čilosti v řečnění dalo se souditi, že na všechno dávné záští a hněv pražských, jejichžto obyvatelé tak často proti sobě nepřátelsky vystupovali, zapomenu a nyní v rozhodné době se usnesli pracovati k jedinému společnému cíli.

Z ostatních jmenovati sluší ještě tři jiné konšely novoměstské, spolu s jejich senátorem Martinem od Bílé růže, a měšťana Sylvestra, sladovníka od sv. Anny. Kromě těchto uvedených bylo ještě přítomno asi deset nebo dvanáct měšťanů z rozličných měst pražských, a ti všichni v menších neb větších skupeních mezi sebou rokovali.

Příchodem Prokopovým utichlo poněkud toto rokování, jako vždy bývá, když nová osoba vstoupí do společnosti; ale když tento k Fryčkovi a k písaři se usadil a dal se do rozprávky s oběma, pokračováno dále v hovoru, v němž mnoho dával najevo, aby společnost příchodem ostatních očekávaných osob se doplnila a pak aby se k pravému rokování mohlo přikročiti.

A vskutku netrvalo to dlouho a známý nám rytíř Podvinský vstoupil do shromáždění ještě s dvěma jinými zakuklenými muži, načež po krátkém pozdravení Podvinský přítomným oznámil, že rytíř Alexander z Wildsteina s pánem Počepickým přijdou co nevidět.

„Nepochybně nebude již zapotřebí,“ oslovil Podvinský shromážděné a rozhlédl se kolem po všech, jako by od všech odpovědi žádal, „opětně vykládati účel této naší schůzky, jenžto již pány konšely všem účastníkům přítomným dostatečně byl osvětlen a tudíž nám bude možno přistoupeni ihned k věci samé.“

Všichni pokynuli hlavami na srozumění.

Šumot u dveří povstalý vzbudil pozornost přítomných, všichni se tam ohlédlí jako po osobách toužebně očekávaných a brzo se objevili rytíř Alexander z Wildsteina a starý pán Počepický, kteří společnost pozdravili lehkým kynutím hlavy a několika vlídnými slovy.

Oba byli zahalení v černé, široké pláště, nízké klobouky zastiňovaly úplně jejich obličej a nikdo by je byl v takovém jejich zakuklení nepoznal. Nepochybně i ozbrojeni byli, neboť při jednom pohybu Wildsteinově zazvonila ocelová pochva o kamennou podlahu, a když rytíř usedl, bylo viděti, že se pod pláštěm opírá o rukověť svého meče.

Tito dva byli posledními, na něž společnost čekala; nyní tedy, když shromáždění bylo úplné, usedli všichni, kteří právě místa okolo stolu měli, a ostatní se postavili za nimi v polokruhu.

Wildstein sňal klobouk a objevil tím svůj mužný a pravidelný, železný však obličej, v němž každý tah svědčil o nezlomné a nezkrocené povaze.

Jakožto vůdce celého shromáždění a jediný osnovatel tajemného podniknutí uchopil se Wildstein první slova, když nastalo všeobecné ticho.

„Přicházím k vám, počestní pánové a ostatní muži,“ začal jasným a pevným hlasem, každému z přítomných jiskrným zrakem v obličej pohlížeje, „jak vám známo, v záležitostech týkajících se celého národa, a Království českého. Jelikož však nynější stav věcí posud tak daleko nedospěl, abychom mohli veřejně s úmysly svými vystoupit, žádá toho nutná potřeba, by na nějaký čas s přípravami k vyvedení podniku našeho tajeno bylo mezi přívrženci našimi. Přípravy jsou již učiněny ohromné, po celé zemi čeká síť přátel našich na naše pokynutí, aby nad předmětem naší nenávisti se záhubně stáhla; a v Praze samé má se udeřiti onou první osudnou ranou, která by změnila vládu království v postavení čestnější a slavnější. Leč s moudrým uvážením jest nám do této chvíle se tajiti a na veřejnost nevystupovati, aby tím spíše zárodkové úmysly naše v skrytu dozrály v blahonosné ovoce. Z té příčiny žádám vespolečnou přísahu všech shromážděných na tento můj rytířský meč,“ a při slovech těchto povstal, vytasil dlouhý a pádný svůj meč a nahý jej na stůl položil, by ode všech mohl býti viděn, „že ani slovem ani nejmenším zevnějším způsobem neprozradí ani předmět ani chod našeho jednání, ani úmysly tyto, s jakými jsme se na tomto místě sešli. A to vše přísaháme pod trestem smrti, kteráž neodkladně a neodvratně zrádce zastihne, byť i ve střevech země úkrytu neb pod samým trůnem hledal zástíty. Přisaháte tedy na vše toto, mužové počestní a občané pražští?“

Všichni oslovení po tomto oslovení povstali, přistoupili blíže ke stolu a s ostatními natáhli své ruce k meči.

„Přisaháme!“ zaznělo temně z úst všech přítomných.

Potom nastalo hluboké ticho.

Wildstein schoval osudný meč a jal se mluvit dále:

„Nuže, všichni vy tuto shromáždění zajisté posud máte v dobré paměti, jaká práva a které přednosti Vladislav Jagellovec při dosednutí svém na trůn český nejen veškerému stavu panskému i rytířskému, ale i ctihodnému měšťanstvu zaručil a svatosvatě přísáhl, že nikdy na práva stavů těchto sahati nebude a že zemi naši vynasnaží se vésti jen k slávě a k obecnému blahu. Avšak ani jediný ze slibů těchto nebyl vyplněn; země naše, jak sami znáte i jak s vámi každý viastimil dosvědčí, je na kraji záhuby a k nenahraditelné škodě království hrozí vypuknouti občanská válka mezi jednotlivými stavy. Ano, i starodávná práva a výsady jsou nám brány drzou rukou k nenabytné újmě naší: neslýchanou slabostí krále hyne veškeren pořádek a mír; nejvyšší úřady zemské jsou v lupičských rukou několika dvorských hejsků, kteří strašně ssají z tuku obyvatelstva celého království. Král, nestaraje se o potřeby lidu a zavrhuje spravedlivé jeho požadavky, spoléhá se pouze na zrádné své milostníky, kteří nedbají, že jejich vinou hyne království, k němuž král jako cizinec se byl dotřel, aniž by se byl přičinil, aby mužnou myslí svěřenou sobě zemi přivedl opět v předešlý pořádek, jako za zemřelého krále Jiřího. A protož odtud jde přesvědčení mé i všech upřímných cechů, že vše se musí změnit, a že je zapotřebí rázných prostředků, by země česká z této nešťastné směsi byla vytržena a vlády slabochovy navždy zbavena.“

„To i naše smýšlení!“ zvolali přítomní posluchači vespolečně a jako jedním hlasem:

„Zajisté, vzácný pane rytíři,“ přejal slovo novoměstský senátor Martin, „pronesl jste jen dávné myšlenky naše o tomto nepřístojném stavu věcí, jelikož všichni tuto přítomní a mimo nás i tisíce jiných přesvědčení chovají, že nepořádek tento musí dojiti svého konce, budiž už prostředkem jakýmkoli.“

„Tím milejší pro mne a vysokého mého příznivce,“ odpovídal Wildstein, „že setkávám se u pánů měšťanů s takovým, našemu podniknutí příznivým smýšlením, kteréžto, použito v pravý čas, uvede nás k žádoucímu cíli.“

„K tomu nám statné naše paže a pádné meče do-pomohou,“ ujišťoval pán Počepický, jenž přes své stáří posud vynikal bujarým ohněm a mužnou, bojovnou myslí; však nám v něčem také dobrá vůle pomůže a o to ostatní se již sami postaráme.“

„Hoj, pán Počepický není nikdy mezi posledními, kde jde o rozhodnutí mečem!“ pochleboval starému partisánu senátor Martin.

„A tak to bohdá i dále bude, dokud mi hnáty sloužiti budou!“ dosvědčoval Počepický a bouchl pádně na rukověť svého meče.

„Leč jakým způsobem a kterými prostředky chceme k veliké práci této přistoupiti a jakými ji i dokončiti?“ tázal se Wildsteina staroměstský konšel Komárek.

„To právě onen uzel, jež by nám přetěžko bylo rozvázati,“ odpověděl Wildstein, „kdyby i v jiných kruzích a obzvláště mezi rytířstvem a panstvem k stejnému cíli se nepracovalo; nejen po celém království, ale i samého dvora je množství s námi stejně smýšlejících, takže se čeká jen na rozhodné přistoupení měšťanstva, zvláště pražského, ke straně, nynější vládě odpornej.“

„Uznávám, že by z tohoto spojení a z následujícího pak převratu veliké pro nás výhody vyplývaly,“

odpovídal senátor, „a protož ve jménu velikého množství spoluměšťanů a přítomných zde pánů konšelů mohu vás zcela ubezpečiti, že se na zdravou mysl a náklonnost pražského měšťanstva i veškerého obecného lidu v ohledu tomto můžeme zcela spolehnouti. Necht' sami přizvučí mým slovům, zda vpravdě tak mluveno," a obrátil se k ostatním shromážděným.

Všichni přítomní konšelé a měšťané přizvukovali jednomyslně svému senátoru.

„Nuže, tedy tím jistěji a zmužileji můžeme přistoupiti k jednání," vece nato rytíř z Wildsteina, „jelikož lid a měšťané ve svém představenstvu k spolku našemu přistupují."

„Za to ručíme hrdlem i statkem!" pravili konšelé staro i novoměstští.

„Ale k šťastnému provedení takovéhoho obsáhlého podniknutí," jal se opět mluvit konšel Komárek, „jest podle domnění mého zapotřebí přece jakési hlavy či vůdce, jenžto by mohl nejen jménem a pověstí svou lidu získati přízeň, ale i vši silou v příhodný čas v běh událostí sáhnouti a los celého království smělou rukou vrhnouti."

„Ano, to uznáváme i my! Tot' nadmíru důležité!" doložili někteří na dosvědčenou, že se srovnávají s náhledy Komárkovými.

„Ovšem, vážené shromáždění," odpovídal nato Wildstein určitě a pevně, jako by tuto otázku již dávno byl očekával, „ovšem je zde již takový vůdce, jehožto já jsa oddaným služebníkem, příznivě a stejně smýšlející osoby ve spojení toto uvádím, jakož i v přítomném případě s váženou společností se stává. Veškeré okolnosti jsou pro nás a vůdce našeho, jméno proslavené jest tak mnohoslibné, že radovati se můžeme nejen z toho, že tak vznešený velmož spojil svoje touhy po blahu obecném s touhou veškerého lidu, ale můžeme i dále jisti býti šťastným zdařením svých záměrů. Již po dlouhý čas pracováno na budově těchto plánů, z kteréž má vyjít českému království nová hvězda slávy, jež pod nynějším slabochem panovníkem k zármutku každého pravého čecha zanikla. O veškeré hmotné potřebnosti k náležité podpoře vyvedení naší práce postaráno již na všech stranách, prostředky neobmezené jsou nám k ruce a hlava naše konečně jest skutečnou korunou celého podniknutí synů vlastimilovných."

„Toho také nevyhnutelně zapotřebí," dokládal senátor Martin, „neb hlavní síla nemůže se zakládati v jiném, leč v množství přívrženců a mohutnosti jediné hlavy, která všechny tyto různé síly vodí k zdatné práci a patřičně rozděluje úlohy každému jednotlivci."

„O, zajisté bude nejvyšší očekávání vaše převyšeno," ujišťoval Počepický; „neníť osoby v zemích koruny české, která by lépe k důstojnosti této se hodila nad onu, jež nám lesku jména a ducha svého propůjčí."

„A onen vůdce jest?" ptal se jeden z konšelů.

„Jest to osoba, jak tuto pan rytíř Počepický všim právem dí, nad jiné vznešená," dosvědčoval Wildstein, „stavem svým a rodem vysokým takřka právem k úloze této povoláná, jejížto pouhé jméno postačí zahnatí veškeré chmury nedůvěry, kteréž by se na obzoru osnovy naší mohly objeviti. Právě tato vševládnoucí okolnost zjednává nám přívržence po vši vlasti a v každém stavu, jelikož tím již jaksí pojištěn pro nynějšek zdar našeho podniknutí a pro budoucnost zdar a rozkvět vlasti, když nad jiné povolaný muž se uchopí vesla vlády, kteráž nyní je v tak nehodných rukou."

Přítomní jevíli veliké napětí.

Rytíř Wildstein zamlčel se nyní na okamžik, jako by všeobecné očekávání ještě zvýšiti chtěl, a pravil konečně zvýšeným, velebným hlasem:

„Vůdcem tímto jest slavný kníže Minsterberský, Hynek mladší z Poděbrad a Kunštátu!"

Podivení se zmocnilo všech, kteří posud nižádné vědomosti neměli, že kníže Hynek z Poděbrad a Kunštátu takto proti nenáviděnému králi Vladislavu počal účinkovati.

„Skutečná to pravda, co pravíte? Je to možné? Smíme tomu věřiti?" tázal se horlivě eden po druhém.

„Doufám, že každý z Čechů přisuzuje knížeti Hynkovi z Poděbrad a Kunštátu tolik lásky k vlasti české, aby se o její blaho a prospěch zasadil," bylo odpovědí Wildsteinovou na všechny ony otázky, i pohlížel pevně s obličeje na obličej, jichžto většina mimo výraz překvapení neklamně najevo dávala i výraz slabé víry ve výrok tento.

„Což neobíhá krev slavného Jiříka v žilách knížete Hynka?" tázal se Počepický a vypjal se hrdě, jako by tím ukázati chtěl, že ona věc, které on smýšlením i činem se přidržuje, jest ta nejlepší a nejspravedlivější. „Ta krev se nedá zapřítí, a byť po několik let byla odpočívala, nyní tím mocněji počíná prouditi, aby mnoholeté bezpráví pomstila."

„Ovšem, ovšem, tím více nás to povzbuzuje," volal senátor Martin, „jestliže štít takový před sebou máme, jakým skutečně jest slavný kníže Poděbradský."

„Hoj, to o zdaření již nepochybuji!" vzkřikl veselým hlasem měšťan Sylvestr. „Tot' Jiřík starý — bud mu věčná sláva! — posud neumřel v synu svém, který statně v šlépějích jeho kráčetí volí, a v kterých hned od smrti slavného otce svého kráčetí měl, než se onen cizák polský dotřel k trůnu!"

„Při jménu tomto zmizí skutečně všechny pochybnosti," mluvil dále senátor, jemuž přítomní jaksí ponechali vedení slova za ostatní, „neboť není nyní v Čechách slavnějšího rodu nad Kunštátský, a novou v tom spatřuji páku k započetí rázných činů, že syn velikého Jiříka opět na jevišti vlasti se vyskytuje a prospěchy její hodlá množiti."

„A krásné doby pro Čechy pod Jiříkem se nám opět navrátí!" zajásal měšťan pasíř. „Nu, dejž to Bůh! My se rázně perlíky svými přičiníme, abychom vyhnali ze země tuto cizí chasu, která opět se tu začíná roztahovati a nám růsti nad hlavu!"

„Vidno tedy, že účel náš není žádnou jalovou nemožností," přejal opět řeč rytíř z Wildsteina, jenž měšťany nechával volně pohovořiti a se zalíbením pozoroval jejich souzvučné smýšlení, „a že jen přemnohé výhody a krásná budoucnost se nám z podařeného záměru jeví. Nyní tedy budiž starostí každého jednotlivce z nás, by získal co nejvíce možno přívrženců k předsevzetí našemu a o všem je poučil, jak každý na setkání s živlem odpurným má býti připraven a kterak i stav a postavení jeho vymáhají obšírnější známost v obci v

této věci. Uznát' tu však každý, že se v záležitosti této pokračovati musí s největší obezřetností a tajností, by plán tak všestranně rozpravený nebyl ne-povolancem některým již v zárodku zničen. S žádostí touto hlavně k panu senátoru a pánům konšelům pražských měst se obracím, aby v směru tomto dále pokračovali a vlivu svého použití se snažili všemožně k prospěchu naší věci."

"Jak praveno již," odpovídal senátor Martin za ostatní konšely, „ručíme vám vesměs čestným slovem svým za pražské měšťanstvo, nových změn ve zřízení obecném již odedávna žádostivé. Sedímeť my ovšem v radě téže a mezi týmiž konšely, proti kterým nenávisť a hněv lidu tak pomstychtivě jsou obráceny a kteří skutečně tuto nenávisť nestoudným odíráním a mizernou svou správou obecní jen zasloužili. Avšak my tuto přítomní uznáváme spravedlivost požadavků lidu a snažili bychom se vždy po boku jeho vítězně státi, kdyby jen menšina naše proti oné většině vždy podlehnouti nemusila, kterážto většina, naopak uznání našemu, žádosti lidu s posměchem odbývá a na domnělou láji při každé příležitosti jen s vysoká pohlíží. Toť pravý stav mezi našimi konšely a obcí, i věru možno se nám úplně spolehnouti na lid, jestliže jako cíl se mu vytyčí, by utiskovatele své odstranil a sám sobě k novému blahobytu dopomohl. Nám zbývá jediné, abychom všemi prostředky, a to právě hmotnými se nejvíce dá vyvoditi, se pokusili o získání nižších tříd lidu pražského, kterýž při takovýchto příležitostech bývá naší nejlepší záštitou a podle mého přesvědčení v těchto nejistých a kolotavých časech dá se i snadno získati. A právě jakož my v oborech nižších na všechny strany působiti dovedeme, pak i vám, vzácní páni rytířové, na práci jest, abyste si zjednali mezi panstvem a rytířstvem dostatečných sil, na něž by nám možno bylo v každém ohledu se spolehnouti. Neboť předvídám, že bez rozmíšek a bojů se převrat tento nedokoná. Dále i potřebí sjednotiti se stran prostředků, jakými by se cizák Vladislav nejvhodněji a nejrychleji dal odstraniti, by nikdy již činiti nemohl na korunu a zemi českou nesmyslných svých nároků."

"Vaše obezřetlost a pravý náhled ve věci, pane senátore," odpověděl rytíř z Wildsteina „zasluhuje všeho uznání. My jsme se již o mocné spojení postarali. Vám, pánové a mužové počestní, zbývá úloha působení mezi pražským lidem, abyste jej poznenáhla na naši stranu přivedli a s blízkým převratem seznámili."

"Toť věru v Praze nadmíru lehkou úlohou," pravil poté Komárek, „zdejší lid je na podobné výstupy již zvyklý a konšelům bude snadné za sebou jej vésti, jestliže se mu udá jako cíl výhodná změna ve zřízení obecném i zemském."

"Mezi měšťany se můžete na oddaného ducha spolehnouti," dosvědčoval zkušeností svou Prokop, držitel Šmerhova; „na veřejných místech snadno lze se přesvědčiti o smýšlení lidu. Bude pak jen zapotřebí několika ohnivými slovy promluvit k shromážděným a všichni pak neprodleně půjdou za naším praporem."

"A kdy k hlavnímu činu se má přikročiti, to posud neujednáno?" vyzvídal senátor Martin.

"Toť záleží jak sám uznáte, na výsledcích působení vašeho mezi pražským lidem, jakož i od dokonání všech příprav po celé zemi, neboť doba rozhodná nesmí nás překvapí ti nepřipravené," odpovídal na otázku tuto rytíř z Wildsteina.

"V tomto případě se spolehneme my Pražané pouze na vás, nechť si pak osudná hodina udeří toho neb onoho času," odpovídal povolný senátor „naopak vy opět na nás úplně spolehnouti se můžete, jestliže nám i všechny ony prostředky v dostatečné míře doručeny budou, kterými se co nejplatněji dá účinkovati na nižší třídy." Na slovo nejplatněji kladl pan senátor jakousi váhu a významně pohlédl na rytíře z Wildsteina.

"Rozumím vám, pane senátore," odpověděl na toto vyzvání s lehkým úsměvem rytíř z Wildsteina, „rozumím vám a bud'tež ubezpečen, že na Šmerhově vždy naleznete ochotnou ruku, která vám každou dobou zmíněného prostředku poskytne." Tato slova Wildsteinova byla pronesena jako pouze k senátoru samému, nyní však obrátil se rytíř z Wildsteina k ostatním konšelům i měšťanům a pravil: „Totéž, co jsem nyní panu senátorovi o dosažení prostředků k účinkování v Praze pravil, platí rovněž i všem ostatním shromážděným, kterým od nynějška Šmerhov sloužiti bude za středisko a zásobisti ve všech možných potřebách. Jsouť věru pomůcky a prostředky naše takřka nevyčerpatelné a vy všichni s úplnou důvěrou a v každé době ke mně se můžete obrátiti, jestliže toho budou vymáhati potřeby vašeho působení."

"Sláva buď vznešenému příznivci našemu, jenž se tak upřímně stará o blaho obecného lidu!" zvolali někteří z měšťanů radostným hlasem, z kteréhožto mimovolného projevení radosti se dalo souditi, že některých nejen touha po všeobecném blahu, ale i spolu touha po zisku vlastním pobádala k násilnému převratu.

"Bude mi zajisté milou povinností," ujišťoval rytíř z Wildsteina, „slavnému knížeti z Poděbrad a Kunštátu vyprávěti o výborném duchu Pražanů, kteří tak horlivě s počátku dobré věci se chopili a již v zárodku se snažili ji podporovati. Však ručím svou rytířskou ctí za to, že ochotnosti této nijakž nebude zapomenuto, až na trůně českém bude vévoditi pravý muž rytířského ducha, jenž zásluhy poddaných svých zajisté uzná a ocení. Pokračujteť tedy v témž duchu a tím způsobem, jak dříve naznačeno, vážení páni konšelé a měšťané, mezi lidem svým podřízeným, a jsem pevně přesvědčen, že za nedlouhý čas bude mi slyšeti o zdárných výsledcích vašeho působení. Shromáždístěm našim budiž i dále tato síň na Šmerhově, kde v témdni opět vás vespolečně budu očekávati, a kde vám pak oznámím i další zprávy z jiných oborů spojení našeho a z ostatní země. Spojenec náš Prokop Šmerhovský již se o to postará, abychom i budoucně se mohli scházeti v tajnosti a skrytosti."

"O naší přítomnosti v této jizbě ani sám d'as se nedoví, kdyby totiž jinak zároveň s námi sem nevklozyl," zaručoval se všemožně Prokop; „a ostatně tato dvířka nazad do zahrady vedoucí jsou dobrou příležitostí k odstranění se, kdyby něco neočekávaného se přihodilo, ač každý z nás může býti přesvědčen, že se něco takového ani státi nemůže na Šmerhově, kam jako do veřejného místa tolik lidí vchází a opět odtud vychází."

Blížilo se již valně k půlnoci, když rytíř Alexander z Wildsteina a starý pán Počepický po úplně skončené rozpravě a poradě od stolu povstali a tím dali znamení, že dnešní shromáždění již dokončeno a že se společnost nyní může volně rozejíti.

Opatrně a jednotlivě ubírali se spiklenci z jizby, aby ani v domě ani na náměstí nebyla vzbuzena pozornost

a tak teprve asi po půl hodině osaměli rytíř z Wildsteina s panem Počepickým a rytířem Podvin-ským v poradní komnatě. Wildstein pohovořil ještě cosi s Podvinským a pak se odebral s pánem Počepickým ze Šmerhova.

Ubírali se uličkou kolem chrámu sv. Mikuláše do ulice Platnéřské — kde tehdy cech platnéřů a šítářů měl cechovní svůj dům „U železného muže“ a tudíž i ulici této dal název — a odtud kol špitálu sv. Františka a kláštera Křižovníků s červenou hvězdou vzhůru ke Kamennému mostu, na jehož konečném dostavení se právě před nedávným časem opět počalo pracovat.

Pověť této noci nebylo právě nepříjemné, ač zima byla dosti citelná; ale dala se přece spíše snést než ona sněhová chumelice a ono bouřlivé počasí, které za tehdejší zimy zahánělo tak často každého z ulice. Protož i oba naši rytířové, zaobalivše se pevněji v své pláště, kráčeli volně zmíněnou cestou a hned nedaleko za Šmerhovem začali tichou, ale důležitou rozpravku.

„Věru, již mi potřebno, abych v čistém pověť se občerstvil,“ pravil rytíř Alexander z Wildsteina k svému soudruhu, starému pánu Počepickému, a lal dychtivě po ostrém, pronikavém vzduchu, jakýž je ovanul po vystoupení ze Šmerhova; „byloť mi již dusno mezi těmi mizernými měšťáky, kteří žádného vyššího smyslu v sobě nemají, leč jak by hmotných výhod sobě získali. Jak mi to nepříjemné, s takovými usmolenými žoky vyjednávati a zváti je soudruhy!“

„A přece nám jich nevyhnutelně zapotřebí,“ podotkl Počepický, „ač s úsudkem vašim se úplně srovnávám; neboť neznám horší chasy na světě mimo onu pražskou luzu, která však dosti dobrá k tomu, abychom ji v první řady postavili, přijde-li k nějakému bojovnému setkání.“

„Ovšem, že luzy této nám potřebí,“ odvětil s jakousi nakvašeností rytíř z Wildsteina; „jinak bych v ctihodné ono shromáždění nikdy nebyl vstoupil. Prokáží-li se i v činech tak horlivými, jak slovy svými dali najevo, nu, pak úlohu svou vykonali řádně; my na výsluní stojící pak i jim paprsků svých některých poskytneme a namáhání jich vyčerpáme k svému užitku, aby snad někdy proti nám se neobrátili, kdyby aspoň některé z požadavků jejich a slibů našich se nevyplnily.“

„Věřím vám milerád, milý pane z Wildsteina,“ odpovídal na toto Wildsteinovo opovrhování nižšími třídami lidu rytíř Počepický, „věřím, že vám to musí býti hnusné, s lidem tímto důvěrněji zacházeti, když jste zvyklý pouze na vyšší společnost rytířskou a panskou. Protož mi divné, že sám o své osobě mezi pražskou chátrou hodláte účinkovati, kdežto byste velmi snadným způsobem veškerou úlohu tuto buď mně aneb někomu jinému mohl přepustiti. Vaší osoby a přítomnosti v jiných, a to vznešenějších kruzích potřebí, kdež vhodnější naleznete společnost, než byla ta dnešní.“

„Úřad můj v podniknutí našem veleobsáhlém,“ pravil rytíř z Wildsteina, „požaduje přítomnosti mé i dohlídky ve všech třídách i oborech, které chceme vtáhnouti ve svoje spojení. A již vlastní povaha a přesvědčení moje, kteréž jsou povždy hlavním vodítkem všeho mého jednání, jinak nedovolují, leč abych vše prohlédl a seznal, čeho k dosažení záměru našeho zapotřebí. Však je vám také známo, že hlavně na bedra moje jest vložena tíže celého tohoto podniku, a protož nesmím se vyhýbat malichernostem a odpornostem, když tak důležité věci mají svůj základ pouze ve mně.“

„Což spoléhá se kníže Hynek stále jen pouze na vás a na působení vaše, aniž by sám hodlal činně v Praze vystoupiti, kde u královského dvora tak obsáhlé pole k neúnavné činnosti se mu otvírá?“ tázal se Počepický a pohlédl na Wildsteina, aby přes tmou z výrazu jeho obličej četl, jak o záležitosti této smýšleti má. „Kdy pak konečně jej uvítáme v Praze?“

„On se spoléhá na mne a na mé spojence,“ odpověděl Wildstein a položil pravici svou na rámě Počepického. „Vy knížete Poděbradského aspoň tolik znáte, abyste úzkostlivost jeho pochopil, kterak posud všemu možnému nebezpečí se vyhýbá, dokud jakási sebe skromnější nesnáze hrozí se zdá a dokud dráha k cíli bezpečně není proklesána. Takto si počínal kníže odedávna a tímž způsobem pokračuje i nyní, hlavní starost ponechávaje nám dvěma zde.“

„My však také nejen o osobu jeho, leč i o prospěch svůj vlastní se postaráme,“ pousmál se starý pán Počepický, „budeť zde tuším na všech stranách dosti kořisti, kterou sebe samy budeme moci podíleti.“

„Mně o tyto výhody, na jakéž vy pomýšleti se zdáte, tak nejde,“ odtušil rytíř z Wildsteina a oko jeho se ve tmě okolní rázem zajasalo, „jako abych spíše osobní pomstě své dosti učinil, která mne již po dlouhý čas ve všech útrobách ovládá a kteráž mne konečně v náruč knížete Hynka uvedla, jehož choutka po českém královském trůně pouze vykonání dávné pomsty mé za podklad sloužití má. Ó, jak vše ve mně krev pouhým pomýšlením na hanebné činy onoho mrzkého slabocha Vladislava Jagellonce, který nešetřil ni panenské cudnosti, ni rytířské cti jen nečistým svým chťičím hovi, byť i rod a postavení se jim stavěly na odpor!“

„Znám jej, znám po této stránce a se mnou i celá královská Praha, která podobného divadla posud neviděla,“ přisvědčoval Počepický tomuto vášnivému výbuchu Wildsteinovu. „Bezuzdný tento život jest jednou z hlavních příčin, proč mezi pražskými obyvateli

nemravný král čítá tak málo příznivých stoupenců, že posvátného práva jejich rodinného a manželského nešetří; nehledě ani na to, že lehkovážnou vládou svou celé království a tudíž i každého jednotlivce uvrhá v bídu. Ó, vidím již v duchu ony postavy rázu Prokopa Šmerhovského, jak na vetřelého Poláka se sápu a zadost sobě činí za všechny urážky, a to vydatnějším způsobem než před šesti roky v Králově Dvoře, kde napjatý luk jednoho z měšťanů již měl vykonati, co nyní teprve Vladislavovi chystáme.“

Sotva starý Počepický takto domluvil, a než mu rytíř z Wildsteina odpovědět mohl, octli se oba pozdní chodcové u Staroměstské mostecké brány, jejíž vchod byl zatarasen spuštěnou mříží každého dne již po západu slunce, takže nočního času nikdo se dostat nemohl přes most do Menšího města pražského, kdo celního strážce v blízkém domku po pravé straně mostu nevzburcoval, aby mu otevřel průchod na most.

Tak musil učiniti i rytíř z Wildsteina, chtěje se dostat se soudruhem svým na druhou stranu.

I popošel několik kročejů k úzkému stavení, kde přebýval městský celní strážce, jenž dohlídku a vybírání cla

u mostecké brány měl na starosti, a zatloukl několikrát na malinké jeho okénko. Brzo se tento z domku vytarabil (**Vyhrnul**) a nedůvěřivě pohlížel po obou mužích, kteří tak pozdní dobou ještě a bez pochodně zákonem předepsané žádali průchodu. Musíť v tehdejších časech nočního času každý pochodní neb aspoň svítilnou býti opatřen, nechtěl-li s městskými pochopy a nočními hlídkami přijíti k nemilému setkání. Naši rytířové však se spoléhali více na pádné své meče než na pochodně, a i účel cesty jejich nebyl onoho způsobu, aby velké pozornosti vzbuzovali.

Rytíř z Wildsteina však netrpělivě pobídl celního strážce ke spěchu a brzo zarachotila padací mříže ve svých stěžejích a oba rytířové vstoupili branou na mohutný Karlův most. Čelný přijal clo, jakéž za tehdejších dob každá osoba na Kamenném mostě musila odváděti a spouštěl opět mříži.

Tato za oběma zapadla, a nyní samojediní kráčeli opět dále po mostě, jenž posud nedostaven jsa, v prostředních pilířích svých prozatím byl nahrazen dřevěným.

Když i poslední kročeje celního strážce dozněly a vůkol opět vládlo hluboké ticho, začal poznovu rytíř z Wildsteina přerušenou rozprávku a odpovídal na poslední slova pána Počepického.

„Ba, tehďaz bylo již namáles královskou důstojností Vladislavovou, ale děkujeme prozřetelnosti, že tak vyvázl z rukou měšťanské luzy, která by byla vítězství svého zajisté šeredně zneužila, aby nyní témuž osudu propadl, jakýž však my mu ustrojíme a lepšího užitku ze změny této vyčerpali dovedeme, než pouze zprostiti se nenáviděné jeho osoby. Ó, musíť onen Jagello-nec vzíti s sebou celou onu tlupu nepřátelských nám vrstevníků, kteří nyní u dvora panují a tam onen slavný královský hrad hanebnými rejdy a podlostmi svými zneuctívají," a ukázal pravici na tmavé, rozlehlé královské sídlo na Hradčanech, kteréž jako snící obr na zemi ležíc s oblaky se pojilo, „tam, kde slavný Karel a Jiří s rádci svými šlechtnými sídlívali, tam nesmí déle vlasti tlupa oněch vyvrhelů panstva českého a polského! Všichni tito přivolanci bez jména a jmění musí zároveň s ním padnouti a okamžik zkázy jeho bude i posledním celé jeho strany!"

„Ba pravdu tak dítě!" přisvědčoval Počepický, „žádný z těch novověkých hrdopýšků nesmí již odtamtud na nás staré zemany hrdě a opovrhlivě pohlížeti, jako by našich zásluh o zemi a našich činů před Jiřím a po něm nikdy nebylo! Blesky boží, byla to ona nedochůdčata, která Matyáše Uherského tolikrát za hranice zemské zahнала, že stěží mohl průchod najíti — či to byli našinci, kterými nyní se opovrhne a kteří prý mezi staré haraburdí patří? Však my vám posud sílu svou osvědčíme, a starý Počepický ještě nezapomněl mečem máchat i neprodleně jej vytasí, aby tam, na posvátném cechu místě, opět vládla stará víra husitská a staré právo českých pánů, kteří povždy se stejnou mocí jako král sám stávali po jeho boku."

„Dávné vaše toužení, vy starý meči husitský," při-povídal rytíř z Wildsteina starému bojovníku, „dojde pak svého vyplnění a vy neobmezeně, podle dávného práva svého, se dostanete opět k vykonávání moci. Mne živí nejen touha má po pomstě, ale i připovídá mi vnitřní hlas, vášni touto dávno již vzbuzený, že cíle svého úplně dosáhnu, a odplaty dojdou za ono pohanění, jakéž chlipný Jagellonec rodu mému učinil."

„Vyť jste," podotkl kvapně Počepický na poslední tajemné vyjádření Wildsteinovo, „již několikrát se zmínil o příčině zášti, kterou tak neukrotitelně ke králi Vladislavu chováte, a přece nikdy jste mi úplně jako příteli svému nesvěřil, jakým způsobem se on na rodu vašem provinil, že jste mu přísahal tak strašnou a neodvolatelnou pomstu. Nuž, doba tato nanejvýše příznivá a spojením naším důležitá; tajemství vaše, jestliže vůbec tajemství je zvete, v prsou mých jen hrob svůj nalezne, ale spolu tím větší důvěry vám u mne získá, jestliže k sobě státi budeme jako věrní přátelé, kteří před sebou nechovají nižádných tajností."

„Již úcta má před vašimi šedinami a před dávnou pověstí jména vašeho by mne zdržovala býti snad na rozpacích, mám-li vás, pane Počepický, učiniti důvěrníkem svého smýšlení," odpověděl tajemným hlasem rytíř Wildstein a jaksí sám v sebe se pohroužil. „Posud nikdo v světě netušil, co v prsou mých od několika let hárá, a nyní vám jedinému svěřím své tajemství, kterémuž i vy máte přispěti svou vydatnou pomocí, aby ve veřejnosti zadostučinění svého došlo."

„Seč jen meč můj a všechny hmotné síly mé, k vašim službám budiž!" odpověděl rychle vřelým hlasem starý Počepický a podával Wildsteinovi svou pravici, kterou tento ochotně potřásl; „vy dostatečně jste přesvědčen o mém smýšlení a o vší horoucí mé vůli, abych se vám v záměru vašem prospěšným a užitečným prokázal. Tudíž možno vám bez obavy a bez obalu mluvit."

„Já vše jako příteli a soudruhu v příštím boji vám zjevím, co posud nikdy přes mé rty nebylo vyšlo," odpověděl tímtež hlasem jako dříve rytíř Alexander z Wildsteina a pohledl pojednou před sebe, kde v neveliké již vzdálenosti se vypínaly mostecké brány Menšího města do tmavé noci. „Avšak poshovte ještě okamžik, než branou do Menšího města vejdem, kde nás pak nic již z rozprávky nebude vytrhováti."

Počepický pokynul na srozumění hlavou a nyní on opět vybouřil malostranského celního strážce ze sna, aby mříž ve bráně vyzdvihl.

Jako na protější straně mostu, tak i zde se stalo a po nedlouhé době kráčeli oba kol zřícenin bývalého biskupského paláce vzhůru Mosteckou ulicí k náměstí Menšího města.

I zde již dávno vše jakoby vymřelo, ani noční hlídka nerušila odměřeným svým krokem hluboké ticho, nad touto částí města se rozkládající. Nedaleko od brány mostecké začal opět rytíř z Wildsteina:

„Vám, tuším, dobře známa bezuzdnost Vladislava, jenž při ukájení nezřízených svých vášní nižádných ohledů nešetřil. Však sám jste se před okamžikem zmínil o podobném chování se jeho zde v městech pražských."

„Ba právě," dosvědčil pán Počepický.

„Rodina má, jak víte," pokračoval rytíř z Wildsteina v řeči své, „pochází z knížectví Minsterberského ve Slezsku, kde odedávna vládla nevelikými sice, ale přece dosti výnosnými statky; tam i já první léta mladosti své ztrávil, nemaje z rodiny celé kol sebe nikoho mimo matku a jedinou sestru, s nimiž jsem na rodinném hradě Wildsteinském mnohá léta trávil v míru a klidnosti, nevcházaje ani v bližší, ani v častější styk s

ostatním rytířstvem, až příchod krále Vladislava do Vratislavi před dvěma roky i nás povolal ze soukromého sídla na veřejné jeviště. Já našel snadný přístup u dvora, štěstí v zápasení rytířském na kolbišti získalo mi jakési pověsti a brzo já a moje setra byli jsme před mnohými jinými vyznamenáváni. Matce i sestře nadmíru zalíbil se lesklý a pohyblivý tento dvorský život, ale ještě více se zalíbila králi Vladislavu moje sestra, která slyňula skutečnou krásou a zteplostí těla. Lesk koruny a svůdná slova královského prostopášníka omámily slabou její mysl a drzým činem pohaněna čest našeho rodu. Matka v zoufalství nad hanebným přestupkem dceřiným pronesla kletbu nad její hlavou, zapudila ji od sebe a já sám také se k ní vlídněji nezachoval. Po odjezdu Vladislavově z Vratislavi stála zhanobena a opuštěna a v choré myslí své neviděla jiné spásy pro sebe a plod hříchu svého leč ve vlnách Odry. Nedlouho po strašném činu tomto odebrala se i matka na věčnost, lítostí a zármutkem přemožena, že sama zavdala nemalou příčinu k tomuto pádu dceřinu, jelikož ji ke dvoru královu uvedla a tam nedosti bedlivě ji střežila. Já takto nyní ve světě osaměl, ale přísahal jsem svatým slibem nad mrtvolou matčinou, že krutě pomstím na mrzkém Vladislavu hanbu sestřinu i smrt matčinu a pohanění rodinného svého jména. Té pomsty věnováno jest veškeré budoucí moje žití a od té doby také jedině ten cíl mám před očima, abych přísahu svou vykonal v úplném jejím rozsahu. Nyní blíží se konečně doba, kdy se nezvratně přiblížím k své metě a pak mnou jedině rozbourěná vášeň pomsty mé vládni! — Tak znáte nyní, pane Počepický, příčinu onu, proč pomstou svou musím nevyhnutelně Vladislava Jagellovcě zachvátiti, a můžete si z toho nastíniti slabý obraz, jaké city od oné doby, kdy rodina moje a čest její zničena, v prsou mých vrou, před nimiž vše ostatní musí ustoupiti v pozadí!"

„Toté strašné, toté ukruté, co mi tuto vypravujete!“ zděsil se starý Počepický, jenž byl mezi vypravováním napjatě na Wildsteinovu změněnou tvář pohlížel a nyní se již pohnutí jeho nedivil; „toť hanebné od onoho vetřelce, jenž takovým způsobem rodiny naše o čest připravuje! Nyní poznovu se zuřivou myslí volám: zkáza mu!“

„Ano, zkáza mu!“ odpověděl vážným hlasem rytíř z Wildsteina, jehož znění však až do kostí vnikalo a tím větší účinku dosahovalo, čím klidnějším hlasem při tak pobouřené myslí bylo proneseno, „správně a rázně jste pronesl ortel jeho: zkáza mu! Tu jsem mu přísahal, v tu jej také s chladnou krví uvrhnu!“

A oba mužové podali si pravice a zastavili se na okamžik uprostřed náměstí Menšího města, kudy je právě vedla přímá cesta ke Krokevní ulici a černé brance.

„Nuže, třesiž se před touto pomstou!“ zvolal rytíř z Wildsteina a zahrozil zaťatou pěstí vzhůru ke královskému hradu, jenž nad domem pánů Smiřických ze Smiřic pohlížel na náměstí. „Dnešní noci osud tvůj, králi nehodný jména tohoto, určen a ten již tebe nemine. Kochej se v nezřízených svých rozkoších, než se přiblíží hodina strašné odplaty, která ve vsí slávě tvé tě zachvátí a v nicotu uvrhne!“

A ubírali se po této zastávce dále vzhůru kolem kostela sv. Václava ke Krokevní ulici.

„A takž tedy v plán náš v hlavních nárysech svých již ustanoven,“ pravil po nějaké chvíli přemýšlení pán Počepický, „nyní ještě nám jde o zevrubnější určení, jakým způsobem má býti vedena ona rána, která zachvátí bezstarostného Vladislava v středu jeho stvůr.“

„I o tom jsem již přemýšlel a vše k vykonání potřebné obstaral,“ odpověděl rytíř z Wildsteina; „meškát již v Praze onen odvážlivec, jež jsemk činu onomu slovy i penězi získal, aby díky kalenou v prsa vhroutil, která tolikrát již trest onen byla zasloužila a přece posud povždy mu ušla. Nyní však s největší jistotou ruku onu já povedu a neustanu dříve, dokud v černé krvi Vladislavově hana rodu mého úplně smyta nebude a dokud pomsta moje nejvyššího zadostiučinění nedojde.“

„Není to onen lotrovský obličej, jež jsem ondy na Šmerhově ve společnosti Fryčkově zahlédl, a jenž se mi k takovému podniknutí zdá takřka stvořeným?“ tázal se Počepický.

„Ano, tentýž to,“ bylo odpovědí Wildsteinovou, „a věru nenajdete v Čechách druhého zbojníka takové odhodlanosti a odvážlivosti, jako je tento. Bylť on u Matyáše v dobré službě a škoie a ne jeden podobný čin mu tíží jeho svědomí, což mu ovšem nijak nebrání, aby podobného řemesla se uchopil, kdykoli příležitost a dobrý plat se ukáží.“

„Kde jste jej seznal v tomto oboru činnosti, že o něm můžete dáti tak dobré svědectví?“

„Pravil jsem již, že byl od Matyáše Uherského k takovýmto účelům již několikrát na Moravě a ve Slezsku potřebován, aby stoupence Vladislavovy v těchto zemích, kteří snahám Matyášovým stáli v cestě, nadobro odstranil, a nyní, uchýliv se do Čech, potloukal se z poručení mého po zemi, aby příbuzné sobě chlapíky vyzýval k společnému pro nás účinkování. Podvinský jej před několika dny našel v Nymburce a přivedl jej nyní do Prahy, věda, že již brzo zde jeho činnosti bude potřebí.“

Nastalo krátké pomlčení, načež rytíř z Wildsteina opět jal se mluvit, řka:

„Všecko tedy již k rozhodnému kroku připraveno. Nyní ještě zbývá mi poohlédnouti se po oněch hmotných zásobách a válečných potřebách, které jste podle mého návodu nashromáždil v svém domě.“

„Sklady mé v mém domě jste již částečně viděl,“ odpověděl Počepický; hlavní však zásobiště naše ukáží vám zítra večer, kdež zajisté vzdáte všecku pochvalu obezřelosti a pilnosti mé, abych z doporučených sobě prostředků hojně zbraní a potřeb bojovných v rozhodnou dobu měl pohotov. Tu však vyjítí musíte se mnou mimo zdi městské, neboť tam mi poskytnuta větší jistota, nežli zde mezi slídícíma očima měšťáků.“

„Zmiňujete se tuto o oněch podzemních chodbách v kamenných lomech za Strahovem?“ tázal se rytíř z Wildsteina. „Podvinský mi již poněkud vypravoval o bezpečném tomto úkrytu, kde prý může býti umístěna nejen naše zbrojnice, ale i uhoštěn celý voj ozbrojenců. Jest to místo vskutku tak velmi příhodné?“

„Ba druhu svého jedinké,“ ujišťoval starý Počepický, „a ač v nejbližším sousedství Prahy, přece ani jeden z tisíce zdejších obyvatelů nemá tušení, že by bylo něco podobného v okolí města. Jsou to kamenné lomy nesmírné rozsáhlosti, neboť již prý od založení města Prahy kámen k stavbám se v nich láme a Menší toto město pražské jen z tamnějšího kamene jest vystavěno. Proto nebudiž vám divné, jestliže během mnohých století utvořila se tam rozlehlá sklepení a nesmírně dlouhé štolky a chodby, v kterých málokdo by se vyznal, kdo by bez průvodčího v ně se odvážil.“

„A pravíte, že jsou lomy tyto nedaleko od hradeb městských?“ tázal se zvědavě a napjatě rytíř z

Wildsteina, v němž myšlenka probleskovati počínala, jak by se dalo neobyčejné skrýše této nejlépe použití.

„Několik set kroků za strahovským chrámem," odpověděl Počepický, „ale jsou proto přece položením svým tak vzdáleny od hlavní říšské silnice a od okolních obydlí, že málokdy některá duše lidská v místa ona se odváží, což zvláště o posledních dobách platí, když tam z návodu mého k odstrašení jiných bylo spácháno několik loupeží. Celá planina za Strahovem a Petřínem je neobyčejně pustá a haldy svezeneho nalámaného kamene a rumu, které od mnoha věků již pokrývají rovinu před lomy, nedovolují tak dalece svobodného rozhledu, aby se dalo pomyslet, že jsou tam tak prostranné chodby i síně, kterých se upotřebiti může i k jiným účelům mimo lámání kamene."

„Nuž, uspořádání toto působí ostrovtipu vašemu všecku čest, pane Počepický," pravil na tuto zprávu Wildstein, „a jsem věru velmi dychtiv po lomech těchto se ohlédnouti! Ale což kámen se v nich již neláme? Nepřijde nikdo z pracujících tam lidu na skrýše vašeho skladiště?"

„Ba nepřijde, nepřijde; již z té příčiny ne," odpověděl rychle Počepický, „poněvadž se tam již dlouho žádný kámen neláme. Lomy tyto byly již za časů prvních husitských válek opuštěny a nikdy již se v nich nepracovalo. Nedovedu se upamatovati po čas trvání svého v Praze, a již hodně dlouho zde sedím, že by někdo z Pražanů tam lámati dal kámen k stavbě, neboť za posledních let vše se obrací k lomům na Bílé hoře, a od té doby lomy za Strahovem úplně zpustly. S té strany tedy nám žádné nebezpečí nehrozí, a ostatně již je postaráno o to, aby i všechny výtržky se odstranily, jakéž by některý nepovolanec mohl působiti, jenž by všetečně do lomů chtěl nahlížet. Mám tam rozestaveno několik stráží a ty mi denně dodávají zprávy, v jakém stavu je naše skladiště a co ve vůkolí se děje. Však zítřejšího večera již se přesvědčíte, že jsem po této stránce vše opatrně a důkladně zařídil, abych bez nejmenší obavy před možným vyzrazením mohl zásobárny naší každé chvíle použiti."

„To se výborně hodí k mému plánu," podotkl rytíř z Wildsteina a zamyslel se na okamžik.

„Zvláště za nynějšího počasí tam j'sme jisti a můžeme obcovati v lomech podle vlastní vůle."

„Dítě, že chodby tamější jsou velmi rozsáhlé?"

„Já několikrát je už kříž na kříž procházel, ale posud jsem ještě všechny neprohlédl, neboť pravý to labyrint."

„Mohlo by se tam tedy aspoň pro některý den uhos-titi větší množství lidu?"

„Ba, několik tisíc, neb některé vytesané sluje podobají se svou velikostí úplným chrámům, zvláště jestliže se šterk a rum odstraní z některých, které během posledních časů z části jsou zasypány."

Za těchto řečí došli po nových zámeckých schodech, které tehdyž arci neměly nynější své podoby, k přední části královského hradu a octli se tak na předhrad-ním prostranství, které onoho času taktéž nemělo ještě oné rozsáhlosti a urovnalosti jako nyní, neboť značná jeho východní část byla zaujata parkány, hradbami a hradní branou, kterou se vcházelo do vlastního hradu a která hlubokým příkopem a padacím mostem od východních stavení byla oddělena.

Kolem výstavného domu pánů Švamberků šli pozdní chodcové naši dále k Pohořelci, a když v místech oněch se octli, kde nyní vedou schody po Svatojanském vršku s Hradčan do Ostruhové ulice, zastavil se pán Počepický se svým soudruhem před nevelikým domem o dvou poschodích, který, jak se za nočního času dalo rozeznati, již velmi ctihodného stáří byl a zevnějškem svým upomínal na dávné doby.

„Zde jsme na místě," pravil k rytíři z Wildsteina, „a nyní pohodlné lůžko zajisté nám bude vhod oběma, kteříž jsme jak nohy své tak i plíce za dnešního večera tak nesmírně namáhali."

„Mne ještě práce před odpočinkem čeká," odpověděl rytíř z Wildsteina, „neboť ještě dnes musím napsati zprávu knížeti Hynkovi, abych časné zrána odeslati mohl posla s dopisem na Poděbrady."

Počepický zatloukl na domovní vrata. Zanedlouho zarachotily v průjezdu klíče a starý sluha uváděl oba rytíře do jejich komnat v hořejší části domu.

Počepický vešel s hostem svým do určené mu ložnice, postaral se tu o potřebné náčiní ku psaní a pohovořiv s ním ještě krátkou dobu, odebral se k žádoucímu odpočinku.

Rytíř z Wildsteina pak, rozdělav mocný plamen v krbu své ložnice, usedl k stolku nedaleko krbu a po nedlouhém přemýšlení dal se do psaní na pergamenovém listu. Stručně podal tu knížeti zprávu o posavadních výsledcích svého účinkování a pak, sbaliv svitek pergamenový, otočil jej hedvábnou stužkou a v úzké pouzdro jej zastrčil, aby věrnému poslovi bez obavy mohl býti odevzdán.

Bylo již dávno po půlnoci, když rytíř z Wildsteina na lože se odebral a dlouho to ještě trvalo, nežli se nepokojné mysli jeho zmocnil blahodějný spánek.

Vděčnost králova.

Kněžna Anna z Kunštátu a Poděbrad, jak z předešlého vypravování již známo, uslyševši, že Fryček za účelem vypátrání úkrytu jejího do Prahy přišel, nenadále se rozhodla, že sama se správcem zámku poděbradského Fryčkem pohovoří a ze schůzky této se vynasnaží docílit všemožného prospěchu.

Starý Dobeš, dávný to a věrný sluha Kunhuty z Rožmitála, byl vyvolen od opatrné Anny k oné úloze, aby Fryčka uvedl do paláce pánů Lvů z Rožmitála nepozorovaným způsobem ke kněžně Anně.

I vykonal zkušený sluha úlohu tuto s největší pozorností a bezpečností.

Jak již řečeno, přijal z rukou kněžny Anny stužku jejích knížecích barev a s tou jako se znamením svého poslání odebral se druhého dne podvečer na Šmerhov, aby se sešel s Fryčkem. Vešel do přízemní piterny, a nevida tu mezi množstvím hostů hledaného Fryčka, tázal se po nějaké chvíli krčmáře Prokopa, kde by onen host byl, o němž spolu včera mluvili a jenž prý na Šmerhově jest hostem.

„Pan Fryček dlí posud ve své komnatě," bylo odpovědí Prokopovou, „ale co nevidět přijde sem do jizby."

„To mi tím spíše vhod," pravil na to Dobeš, „budu-li moci s panem Fryčkem v komnatě jeho o samotě pohovořiti, neboť vyjednávání mé s ním nehodí se pro uši každého v této piterně. Povězte mi, milý příteli, v které komnatě jej naleznu; musím s ním ještě dnes nevyhnutelně mluvit."

„Rád bych vás k němu uvedl," omlouval se ochotný Prokop, „ale nahlídnete sám, milý muži, že mi nemožno ani na okamžik od tohoto množství hostů se vzdáliti; protož vám cestu ke komnatě páně Fryčkové pouze popíši."

Nato udal Dobšovi, kudy má vésti každý kroček, aby skutečně se dostal k Fryčkovi, načež pospíchal, aby netrpělivé hosty své obsluhoval.

Dobeš šel naznačenou cestou do zadního stavení Šmerhova a po nedlouhém hledání octl se v komnatě před Fryčkem, jenž právě k sejítí dolů do piterny se chystal.

Byl samojediný v komnatě, neboť rytíř Podvinský se posud z cesty své po západních Cechách nevrátil, a i třetí společník byl na téže straně zaměstnán, aby společné sobě soudruhy najímal v žold knížete Hynka Poděbradského.

Krátkými slovy oznámil Dobeš Fryčkovi, tak pozdní návštěvou nemálo překvapenému, účel svého poslání, a možno si pomyslit, jaké bylo užasnutí tohoto, když se dověděl, že kněžna Anna, o které se domýšlel, že co nejpilněji se bude před slidiči svými skrývat, nyní sama pobyt svůj v Praze prozrazuje a rukám jejích se odevzdává. S počátku nechtěl ani věřiti slovům starého sluhy, ale když jej' stužka kněžnina a přesvědčující okolnosti ubezpečily, že posel mluví pravdu, nemohl si to opět v hlavě své srovnati, z jaké příčiny kněžna Anna se k němu obrací a s ním mluví si žádá, jehož by se nejvíce měla straniti, či litovala již překvapeného kroku svého a chtěla prostřednictvím jeho opět ke knížecímu otci na Poděbrady se navrátiti a za odpuštění žádati?

Myšlenka tato utkvěla pojednou v hlavě jeho a již se nedomníval jinak, než že pouze z této příčiny, aby totiž s otcem se smířila, jej kněžna Anna k sobě povolává.

S ochotou největší tedy přivolil se všem výminkám, jež mu starý Dobeš oznámil, a kteréž bezohledně měl vyplniti, chtěl-li se ke kněžně Anně dostat. Leč zavázání očí, než by se k domu dostali, kde se ona zdržovala, nechtělo se mu jaksi líbiti; nač prý takovýchto úzkostlivých a nepotřebných prostředků, kde veřejně se mohlo jednati k tak šlechtnému účelu, jakož bylo smíření pobloudilé dcery s otcem nakloněným k odpuštění?

Ale Dobeš měl přísné rozkazy a ani dost málo od nich nechtěl upustiti. Fryček se tedy konečně i této výmince podrobil. Musil se dále zaručiti největší a nejpřísnější mlčelivostí, a zvláště rytíři Podvinskému zmíniti se nesměl, že s kněžnou Annou již vyjednává.

K tomuto přivolil Fryček tím spíše, jelikož dobře cítil, že potom úplné slávy podařeného podniknutí pouze jemu se dostane a on že s nikým o ni sdíleti se nebude. Ubezpečil tedy svatosvatě vyslance kněžny Anny o nejhlubší své mlčelivosti a přislíbil, že zítřejšího večera zajisté se dostaví k biskupskému paláci nedaleko Mostecké brány Menšího města, aby pak odtud byl odveden ke kněžně Anně.

Dobeš se nato s Fryčkem rozloučil, nechtěje ani místa dáti pozvání jeho, aby s ním na Šmerhově pohár chmeloviny vyprázdnil, neboť hořel již dychtivostí, aby kněžně oznámiti mohl, jak šťastně na Šmerhově pořídil.

Ještě téhož večera byla kněžna Anna o všem uvědomena a vidouc, že úmysly její tak dobře dařiti se počínají, přemýšlela po dlouhou dobu, jak by zítra nejvhodněji s Fryčkem mohla vyjednávat. Ustanovivši se konečně na jistém cíli, očekávala bezstarostně a nadějně příchod Fryčkův.

Druhého večera, jenž ustanoven byl k sejítí se obou starých sluhů u zřícenin biskupského paláce, byla zimní obloha zahalena tmavými, neproniknutelnými mraky, takže po pražských zasněžených ulicích panovala nejhlubší tma. V určitý čas, totiž před druhou večerní hodinou, kteráž nynější osmé se rovná, kráčel Fryček ze Šmerhova k ustanovenému místu v Menším městě.

Byl zahalen v široký plášť a přes příkaz městské rady nevzal s sebou předepsanou pochodeň, aby snad nějaké podezření nevzbudil, kdyby s rozžatou pochodní Čekal u zřícenin na posla kněžnina. Rychlým krokem spěchal přes Vltavu po Kamenném mostě a nedaleko Mostecké brány Menšího města zabočil náhle vpravo okolo zadní strany ševcovských budfa krámků, a tu se již octl na určeném místě.

Po celé prostoře od nedaleké Mostecké věže až takřka ke chrámu sv. Tomáše rozkládaly se mohutné

ssutiny bývalého biskupského paláce, svědčící o zuřivosti stran válčících za bojů husitských. Jen některé zdi po zevnějších stranách trčely posud v povětří a jediná věž, dříve za vjezd do paláce slouživší a pevností svou proslulá, byla zbytkem bývalé nádhery. Prostranství bylo z větší části pokryto rumovím, kteréž za oné doby, kdy Fryček se zde byl octl, ovšem bylo pokryto vysokou vrstvou sněhu.

Východní a jižní části bylo již částečně také upotřebeno k jiným menším stavbám, které nejvíce chudina Menšího města obývala, a jelikož známo, že v takových oddílech města, kde nejvíce pracující třída obývá, i nejdříve z večera veškeren ruch uti-chuje, tak i zde našel Fryček nejhlubší ticho a po celou dobu, než se Dobeš objevil, nespátl ani okem nějakou cizí postavu.

Přecházel asi čtvrt hodiny po východní straně zřícenin, odkud se v panující tmě neveliký prostor dal přehlédnouti, a s netrpělivostí již očekával, kdy konečně Dobeš se vyskytne.

Po řečené době napjatého čekání zdálo se mu, že rozeznává jakousi tmavou postavu, která prozíratelně se blížila se strany od kláštera sv. Tomáše k němu a v nějaké vzdálenosti pojednou kroky své k němu zrychlila. Nyní nebyl již Fryček v pochybnosti, kdo tento pozdní chodec jest.

A skutečně byl to Dobeš.

Bez dlouhých okolků dorozuměli se oba o nejvhodnějším způsobu, jak by se podle daných rozkazů zachovati měli, neboť kdežto jeden z nich hořel dychtivostí po setkání se s ctěnou jindy velitelkou, chtěl opět druhý její zavděčiti pozorlivostí a rychlostí svou, a tak nedlouho to trvalo a Dobeš odváděl Fryčka od zřícenin. Pravíme-li, že odváděl, rozumíme tomu v úplném slova smyslu, neboť Dobeš podle ujednání obvázal oči Fryčkovi hustým šatem a tento sám si ještě stáhl širokou točenici svou, aby obvazek jeho nevzbudil pozornost některého z mimojdoucích. Byl tedy Dobeš přinucen jej vésti jako nevidomce, a dříve nežli s ním vystoupil z okresu zřícenin paláce, prošel s ním celé okolí, aby se spolu přesvědčil, zda nikdo z povzdálí je nenásleduje. Brzo však po velikých otáčkách nabyl jistoty, že nikdo podezřelý není nablízku, a nyní teprve nastoupil se svěřencem svým cestu k paláci Lvů z Rožmitála.

Přímou cestou byli by se tam oba ti noční chodcové dostali takřka po několika kročejích, neboť bylo potřebí pouze zahnouti kolem kláštera sv. Tomáše na prostranství, které nyní Valdšteinským slově, a stáli před cílem své cesty; to však nebylo v úmyslu Dobšově. Měť nařizeno, aby všemožně se o to postaral, by Fryček nížádného tušení neměl, kudy jej cesta k útulku kněžny Anny vede. Z té příčiny přicházel Dobeš k Fryčkovi právě z té strany, kde palác Rožmitál-ských ležel, neboť přisuzoval Fryčkovi tolik ducha, že si pomyslí, že jej bude chtít Dobeš zmásti a nepravou tudíž cestu zvolí, aby naznačil směr k obydlí kněžniny. A když jej již opatrně ulicemi vedl, učinil s ním tolikerých zátáček a oklik, že by i nejlepšího znalce pražských koutů byl svedl, což se mu i při Fryčkovi úplně podařilo.

S počátku zdálo se tomuto, že rozeznává, v kterých asi je končinách, ale brzo ztratil veškeré pásmo, jednotlivé části prošlých míst spojující, a vkrátce úplně nevěděl, kudy jej Dobeš vede.

Asi po čtvrt hodině neustálého chození a brodění sněhem zastavil se Dobeš na prostranství před palácem svého panstva.

Bylo to právě u fbrtny dolejší věže paláce, která z prostranství do vnitřku uváděla. Tou cestou tedy, kudy již mnoho let nikdo nebyl kráčel, uváděl Dobeš Fryčka do stavení. Otevřel opatrně klíčem těžké dveře, žalostně ve starých veřejích skřípající, a když dovnitř oba vstoupili, opět zvolna za sebou zavřel.

Zde teprv rozsvítil malý kahanec, již dříve tu přichystaný a po točitých schodech ve věži pomáhal neohrabanému Fryčkovi do prvního poschodí. Zde otevřel Dobeš opět jedny železem těžce pobité dvěře a prošeďse uzounkou síňku, octli se oba na chodbě hlavního stavení.

Nikde se neozývalo ani nejmenšího hlásku a opatrně kupředu kráčeje, dostali se oba k oné části paláce, kterouž obývala kněžna Anna.

Na chodbě zhasil Dobeš opět kahanec, jelikož neobyčejným zde světlem nechtěl vzbuditi pozornost, což tím spíše mohl učiniti, jelikož v této části znal takřka každý kámen. I vedl tedy Fryčka přímo ke dveřím ke komnatám kněžny Anny vedoucím a poněvadž již napřed věděl, že tato všecky své služby touto dobou odstranila, bezpečně vkročil do oněch komnat.

V první síni pustil Fryčkovu rámě, kteréžto byl posud držel, a pravil k němu, aby několik okamžení nepohnutě zde potrvál, než by kněžnu o příchodu jeho zpravil a pak jej k ní uvedl.

Fryček, věren své úloze a danému slovu, na vykázaném místě sebou ani nepohnul, a kdo by jej byl v této postavě jeho se zavazanýma očima mohl pozorovati, nebyl by se udržel srdečného smíchu.

Po několika okamžicích vrátil se Dobeš, uchopil poznovu nevidomce za rámě a pravil:

„Nyní vás uvádím ke kněžně; nepotřebuji vám připomínati, jakým způsobem se k ní chovati máte, neboť posud ona vaší velitelkou. Kuklu však nesej mu vám dříve, až v její komnatě.“

Fryček ubezpečoval tichým hlasem, neboť věda, že je blízko kněžně Anně, ostýchal se nahlas mluvit, než by ji byl spatřil, že není mu dražší osoby na světě nad kněžnu a že jen jejímu prospěchu se chce obětovati.

I cítil, jak Dobeš jej uvádí dveřmi do jiné komnaty, kdež ucítil příjemné teplo a jakýsi zvláštní vonný vzduch, známku to přibytí vznešené osoby. Spolu rozeznával šustění ženského šatu, náležejícího zajisté osobě, která při vstoupení jeho se sedadla povstala a nyní se k němu blížila. Bylť takofka přesvědčen v své mysl, že tato žena je kněžna Anna z Kunštátu, která divným způsobem sama pronásledovateli svému se představovala.

Posud však nemohl pro obvazek svůj nic zrakem rozeznati. Pojednou však cítil, že Dobeš hlavy jeho se dotýká, a v témž okamžiku zarazila zrak jeho neobvyklá záře silného světla, že po nějakou dobu byl jako oslněn.

Dobeš, snáv mu šat s očí, odstranil se z komnaty kněžniny, kdež Anna s Fryčkem nyní osaměla.

Po několik okamžení stál ještě v nepohnutém postavení svém směšný vyslanec knížete Hynka, až konečně oči jeho znenáhla uvykly na jasné světlo komnaty, takže aspoň mohl rozeznati nejbližší předměty.

První zjev, který arciť nejvíce jej překvapil a dojal, byla vznešená postava kněžny Anny z Kunštátu, jež v jednoduchém, ač velmi vkusném domácím obleku se zjevila užaslému sluhovi. Působil naň mimo první dojem spatření tohoto i onen nenadálý obrat v jeho úloze, která takřka z velitele a nadvládcy byla nyní opět pokorného sluhu učinila. Lichotilť obmezenému duchu Fryčkovu až dosud, že nyní požívati bude jakéhosi vlivu na kněžnu, až knížeti jako přísnému otci svévolnou dceru pouhým přičiněním svým uvede nazpět na otcovský hrad. A v tomto okamžení dobře cítil, že proti kněžně Anně poznovu se stává jen zase služebníkem a neočekávanou taktikou její o všechny možné výhody domýšleného postavení svého jest připraven.

V tomto okamžiku naopak odhodlal se přirozeným pudem svým, vlastní prospěch vždy jen na zřeteli majícím, k povolnému vpravení se v novou svou úlohu, dobře uznávaje, že by odporem proti tak mocné osobě, jakou kněžna Anna přece jen dosud byla, pouze sobě samému uškodil. Tanuloť mu zajisté na mysli ono odedávna již zaručené přísloví, že kdo mezi veřeje prsty strká, ten si je uskřípne, aniž by veřeje tím jakéž pohromy braly.

První pohnutí žasnoucího Fryčka, jenž se tedy již na jednání svém ustanovil, bylo uznání neobmezené převahy kněžny, a jediným pohybem octl se na kolenou před velitelkou a vře se uchopil její ruky, aby ji líbal.

„Ach, milostivá kněžno," vyrazil konečně ze sebe, když se trochu v pobouřené mysli své sebral, „já se domníval, že vás naleznu ve stavu, v kterém byste svého vzdálení z poděbradského zámku litovala, a spatřuji Vaši Urozenost posud jako kněžnu, která byla obdivem českého panstva!"

„Povstaň, bloudku!" pravila s úsměvem kněžna, pozdvihujíc správce zámku poděbradského se země. „Což mne krátká moje nepřítomnost tak změnila že přede mnou jako před nějakou světicí klekáš, a opět řečí svou jevíš, jako bys mne zármutkem a neštěstím obklopu viděl?"

„Já ctím ve Vaší Urozenosti pouze svou velitel-ku," odpovídal slavným hlasem Fryček a povlovně povstával z nepohodlného jaksi svého postavení. „Vám platí úcta má každou dobou a na každém místě."

„A přece se mi zdá, že nynější pobyt tvůj v Praze o hlubokosti úcty tvé k mé osobě nijak nesvědčí," odpověděla Anna a pohlížela polousmínavě a polopřísně na sluhu svého otce.

Tento sklopil náhle oči a zíral na podlaze před sebou s místa na místo.

„Ovšem, nechci zapírat, milostivá kněžno," počal se jaksi nejistým hlasem omlouvat, „že jsa poslušen rozkazů nejjasnějšího otce vašeho, musil jsem se sem odebrati a pak puzen nejupřímnější oddaností k vaší osobě chtěl jsem milostivé kněžně prospěšným se učiniti."

„A kdož ti řekl, krátkozraký muži," odpověděla s vážným přízvukem Anna, „že se sama na Poděbrady odebrati nechci, abych se opět v náruč milovaného otce uvrhla?"

„Skutečně, milostivá kněžno? Chcete se opět sama na Poděbrady navrátiti?" zvolal rozradostněný Fryček, domnívaje se již, že všechny odpory a překážky, návratu tomuto na odpor se stavící, jsou odstraněny. „Ó, toť učíte co nejdříve a pak i já budu moci tuto nevlídnou Prahu opustiti. Celé Poděbrady vás, milostivá kněžno, budou s otevřenou náručí očekávati a Fryček pak zapláče radostí, že vůli knížete pána tak šťastně provedl a úlohu svou tak šťastně vykonal!"

„Zvolna, zvolna, milý můj Fryčku," napomínala s usmáním Anna rozjařeného správce, „ty jediným dechem pronášíš, k čemu by každý rozumný zajisté dlouhých řečí potřeboval, aby se správného účinku domohl. Vidím, že ač na nevlídnou Prahu naříkáš, že ona přece oheň tvůj tak velice neochladila, abys přemýšlel s rozvahou a chladnou myslí o těchto věcech, které mi tuto navrhuješ."

„Ale což vám v cestě stojí, milostivá kněžno?" tázal se udiven Fryček, jako by věřiti nechtěl, že by byly dosud nějaké překážky, když se jen kněžna Anna jednou příznivě vysloví. „Knížecí pan otec touží jen po okamžení, kdy opět vás spatří, a příchodem Vaš-nostiným vše opět na Poděbradech oživne."

„A potom?"

„Nu, potom se navrátí vše opět do bývalých kolejí a bude se zdáti, jako by se z nich nebylo nic vymklo."

„Tak ovšem myslíš ty při obmezeném rozumu a ještě obmezenějším postavení svým, milý Fryčku; ale já, která s výše své taktéž další přehlížení mohu, musím určitěji a pevněji do budoucnosti pohlížeti, než jak ty bys učinil. Ty zapomínáš, že výtvoři přítomnosti vrhají své stíny daleko do budoucnosti, a čím jistější rukou výtvoři tyto utvářeny, tím jistěji možno i předurčiti, jakého jim bude dáno vlivu na temnou posud budoucnost. Jestliže jsi se však domýšlel, že odchod můj z poděbradského zámku jest pouhým výsledkem okamžitého nápadu aneb dětinské svévole — v tom velice jsi se mýlil a s tebou všichni ti, kteří podobné příčiny jednání mému podkládali a na

to se neohlíželi, že odvážný takový čin zajisté má i vážné jakési popudy. Vždyť vše toto ustanoveno bylo pro nejbližší budoucnost a jelikož mi nejlepším prostředkem tak se zdálo, uchýlila jsem se z domu otcovského, abych po nějaký čas s jiného místa osudy jeho přehlížela."

„To já ovšem rozumem svým nemohu chápati," pravil Fryček s přirozenou prostností svou, „a ani mi nepřístojno, abych po oněch vážných příčinách se pídil. Mněť jen jako nejoddanějšímu sluhovi vašemu na srdci leží, aby milostivá kněžna opět na Poděbrady zavítala a s vznešeným otcem svým i všechny ostatní poznovu oživila."

„Nuž, přání tvého srdce se bezpochyby co nejdříve vyplní, milý Fryčku," ujišťovala kněžna rozradostněného sluhu, „protož jsem tě také z téže příčiny k sobě dala povolati, abys i ty se stal prostředkem, kterým by se smíření otce s dcerou mohlo začíti aneb snad dokonati."

„Toť nejvroucnějším přáním mým!" zvolal Fryček a položil pravici na prsa, dosvědčiti chtěje, že to skutečně cítí, co slovy pronáší. „Jáť jsem milostivé kněžně tělem i duší oddán, a každému pokynutí vynasnažím se zadost učiniti."

„A nemyslíš v této horlivosti své, že bys při plnění rozkazů mých mohl rozkazům otce mého na odpor jednat? Chceš mi bezohledně oddaným se státi, jestliže tě ujistím, že oddaností touto věrnou docílíš toho, abych se opět na Poděbrady navrátila a vše aby se tam k dobrému skončilo?“

„Jiného slova a ujištění mi již není potřebí,“ ubezpečoval Fryček, jenž povolností kněžninou se dal úplně zmásti; „nyní bych pro Vaši Urozenost šel ohněm i vodou a nepídím se déle po prostředcích, které mi do rukou dány, abych v Praze kněžnu vyhledal. Jelikož nyní přesvědčen jsem, že milostivá kněžna sama na to upřímně myslí, aby nejtěžší část úlohy mé dobrovolně vykonala, nepotřebí ani žádných opatrností, s jakýmiž jsem k vznešené velitelce své byl uveden.“

„Tot' jsou prozatím vedlejší věci,“ pravila kněžna Anna, „doba nám k rozhovoru popřána jest bohužel tak obmezená, že bezohledně musíme přikročiti k hlavní věci a k bezprostřednímu vyjednávání, aniž bychom zdržovati dali se nedůležitými ohledy. — Ty posud zajisté netušíš pravou onu příčinu, proč jsem tě vlastně k sobě dala povolati, a to sice s takovými okolnostmi, že by mohly vzbuditi podezření každého jiného. Leč o Fryčkovi, dávném to sluhovi domu našeho, jsem úplně ubezpečena a protož se úplně na poctivost a pravdivost odpovědi jeho mohu spolehnouti, či bych snad v důvěře své byla zklamána?“

„O nikoliv, vznešená kněžno; již úplně mi ráče důvěřovati, neboť pravil jsem, že nyní zcela jsem otrokem vaší vůle.“

„Nuže, věřím v tvá slova a nepotřebuji podotýkati, že k tvé škodě nebude, jestliže podle vůle mé se zachováš. Mám jisté zprávy o tom, že s tebou zároveň rytíř Podvinský do Prahy přibyl. Ty jsi mi již řekl, že jsi od otce mého sem poslán, abys úkryt můj v známém ti městě vypátral a podle toho jsi ovšem také jednal. Jest však také rytíř Podvinský pouze za tímto účelem v Praze? Nevedou jej sem jiné záležitosti?“

„O příčině vyslání mého jste tedy již ubezpečena, kněžno, avšak račtež se jasněji vyslovit o rytíři Podvinském, neboť skutečně se nemohu dosud domyslit, jakou další úlohu mu ráčíte podkládati.“

„Totéž zcela jednoduché, Fryčku; obcuje Podvinský s jinými osobami v Praze, než které by mohly sloužiti prvotnímu účelu vaší cesty? Přijímá návštěvy mužů, které jsi byl na Poděbradech vídal, aneb konají se nějaké schůzky, v kterých rytíř Podvinský jest hlavní osobou?“

„Tot' mnoho otázek pojednou; ale na všechny musím s přisvědčením odpověděti. Mně to po celý čas trvání našeho vrtalo mozky, proč mi nechce Podvinský zjeviti, z jaké příčiny tolik lidu branného máme najímati a tolik zbraně na Poděbrady dodávati; tužil jsem hned s počátku, že hledání po Vašnostině skrytu asi nebude jedinou úlohou naší a hlavně rytíře Podvinského, což i pozdější události v Praze potvrdily.“

„A co jsi v tom vypátral?“

„Nejprv přišel za námi pan rytíř Alexander z Wildsteina, který tak často na Poděbradech s knížetem pánem obcoval, a ten se scházel s mnohými z oněch pánů, kteří dříve také častěji na poděbradském zámku bývali. Snížiliť se tito páni tak dalece, že i s pražskými měšťany velmi vlídně zacházeti počali, až po několika dnech se mi úplně vyjasnilo, k čemu jich panstvo upotřebiti hodlá a proč s nimi pojednou tak přátelsky obcuje.“

„A příčina toho by byla?“

„Jako vždy chce panstvo měšťanstva použití k svým záměrům a proto se k němu nyní tak přátelsky chová. Tyto dny byla na Šmerhově tajná schůzka některých z měšťanstva pražského a konšelů s pány Wildsteinem a Počepickým, kdež tito Pražany žádali o pomoc, aby královské svévoli opřiti se mohli; a tu ovšem uznali páni za potřebné, aby s měšťany zacházeli vlídně a nad obyčej svůj přátelsky.“

„Co pravíš, na Šmerhově že byla již skutečná schůzka měšťanů s oněmi pány?“ tázala se napjatě kněžna a oko její se nenadále zajiskřilo, jako by jediný předmět pozornost její nade vše upoutal.

„Ano, a sice velmi tajná,“ odpovídal prostoduše Fryček, netuše, že by následky oné schůzky pro zemi tak důležitými býti mohly, aby o nich kněžna Anna nesměla věděti, zvláště když mu bylo známo, že otec její má převzít hlavní úlohu v tomto jednání a tudíž by i dcera jeho o každém přípravném kroku mohla míti známosti. „I já směl býti této schůzce přítomen, a tu jsem se arcíť přesvědčil, že mají všichni oni páni mnohé příčiny, aby se se svými záměry v skrytosti drželi, neboť podle mého uznání nehrají o nic jiného než o královskou důstojnost.“

„A ty o těchto důležitých věcech tak lhostejně mluvíš?“ tázala se kněžna Anna dobromyslného sluhu, jenž o jednání šmerhovském jakoby o nějakém hovoru v pítelně soudil; „což nejsi sobě vědom jejich důležitosti? Vliv jejich byl by na celou zemi nevýslovný.“

„Já se o podobné, nad smysly mé jdoucí věci nikdy mnoho nestaral,“ odpověděl prostoduše Fryček a pohlédl na kněžnu zraky, v nichž zřejmě se jevílo udivení, proč ona lhostejnost jeho nepochopuje, „a také i nyní jsem žádného podílu v celé schůzce neměl, leč že jsem byl přítomen a tam ony řeči slyšel, které by se arcíť před králem Vladislavem opakovati nesměly. Což mi ostatně po tom, jaké vedlejší účely rytíře Podvinského a pána z Wildsteina v Praze zdržují, já pro svou osobu mám jen jediný cíl na zřeteli.“

„Věřím ovšem, věřím,“ odpověděla Anna hlasem jako bezzvučným, neboť myšlenky její se pojednou obrátily k jinému předmětu, „že málo tobě na tom záleželo, kdo sedí na královském stolci českém.“

„V jednom ohledu mi to přece není zcela lhostejno,“ namítl Fryček, „neboť dobře-li jsem rozuměl poradě měšťanů s pány rytíři, chtějí oni na místě Vladislavově na český královský trůn dosaditi našeho nejjasnějšího knížete pána a proto přece musím i já při celé té věci se zúčastňovati a ji všemožně fedrovati.“

„Vysloveno bylo tedy skutečně v oné schůzce, že má král Vladislav býti s trůnu svržen?“ tázala se hbitě Anna, která nyní opět se vši pozorností poslouchala švitořivého sluhu.

„Bezpochyby k tomu také dojde,“ dotvrzoval Fryček, „neboť ta luza měšťácká je prý strašně proti němu rozhořčena, jak konšelé a starší svatosvatě ujišťovali; zlobí se naň nejen pro mizernou správu královskou, ale i proto Pražané naň hlavně nabroušeno mají, že prý i domácí mír jejich a rodinné svazky ruší a o čest okrádá, což ovšem měšťanům k hrdlu sahá, a čehož by se nejraději zbavili násilím.“

„Mluveno tam též o prostředcích, jakými se onoho jejich úmyslu má dosáhnouti?“

„To nemohu tak jasně již nyní naznačiti; neboť posud jednalo se v oné schůzce hlavně o všeobecnostech a o získání pražského lidu, aby se naň panstvo mohlo úplně spolehnouti, až by se proti králi zřejmě vystoupilo.“

„Těmito slovy sám dosvědčuješ, že by panstvo i násilí proti Vladislavovi používalo, neboť k čemu jinému jim branného lidu potřebí? Zmínil jsi se i o najímání žoldnéřů na Poděbrady — to vše ukazuje k tomu, že se i zbraně použití hodlá.“

„Rozhodně to bez utkání nepřejde, neboť Vladislav má posud mnoho přívrženců; ale je-li jednou pouze jeho osoba odstraněna, pak ovšem všechno ostatní již se poddá.“

„Což by i na život jeho se sáhlo?“ tázala se poněkud uleknutá kněžna Anna, ač na tento případ mohla býti připravena, neboť věděla, že spiklenci jsou všeho schopni, jestliže již jednou tak dalece se byli pustili. „Proneseno to na Šmerhově určitými slovy?“

„Zřejmě to sice posud nepraveno, ale podle všech okolností a podle srovnání jednotlivých výrazů Podvinského a pána z Wildsteina, kteří denně o spiknutí tomto vyjednávají, jsem přesvědčen, že nespokojené panstvo české to uznává za nevyhnutelnou potřebu.“

„Nyní ovšem zapotřebí jednati,“ pravila Anna jako k sobě, a zamyslela se náhle, načež několikrát po komnatě přešedši, při čemž Fryček s patrným pohnutím a zalíbením pozoroval stepilou její postavu i ušlechtilé držení těla, zastavila se opět před sluhou, jenž neočekávaně jí podal klíč ke všemu příštímú jednání a ani dost málo netušil. Je by v té záležitosti dcera jednati mohla proti vlastnímu otci. Pravila pak k němu: „Mělať jsem ovšem známost o tom, že již v létě na zámku poděbradském se v rozličných schůzkách o podobných záměrech proti králi Vladislavovi jednalo; nyní však, když ode všech zúčastněných osob vzdálena jsem, nemožno mi dále nitku tohoto spiknutí sledovati, a tu tedy starý Fryček mi bude zajisté vhodnou příležitostí, aby tyto mezery v mé vědomosti vyplňoval a mne o všem, co se příště v podobné záležitosti bude vyjednávati, zpravil, než sama opět na Poděbrady se odeberu, kdež mi pak ovšem knížecí otec sám své záměry již oznámí. Jsem přesvědčena, že tuto službu tím ochotněji mi prokazovati budeš, jelikož se tím můj návrat a tudíž i vyplnění předepsané tvé úlohy v Praze rozhodne. Podej mi ruku, že budeš i dále věrným sluhou nejen knížete Hynka Poděbradského, ale i kněžny Anny, které jen prospěch otce jejího na srdci leží.“

„V posledních těchto slovech, milostivá kněžno, zřím důkaz, že upřímně smýšlíte o tom, aby se vše opět do starých, dobrých kolejí navrátilo. Nuže díky Bohu, že mi popráno aspoň nějakou částí k tomuto smíření přispěti, a přísahám, že i budoucně všemožně k tomu pracovati chci, abych se oběma jasným velitelům svým zavděčil a za dávná dobrodiní vděčností svou knížecímu domu projevil.“

A políbil s vřelostí bělostnou ruku kněžninu, která volněji podala sluhovi, jenž právě obmezeným svým názorem a lhostejností k občanským věcem jí nejvhodněji mohl posloužiti, aby se o každém kroku a jednání spiklencův v Praze dověděla.

„Dokud tedy ještě v Praze trvati budu, a k tvému uspokojení musím říci, že toto trvání zde co nejdříve konce svého dojde, musíš mi, Fryčku, každodenně úplnou zprávu podávati o všem, co se bude na Šmerhově dítí a vyjednávati, abych pozorně mohla každý krok sledovati, který bude v záležitosti otce mého v občanské veřejnosti učiněn. Spoléhám se na bystrého tvého ducha, že zkoumavým okem vše tak prozíratelně pozorovati budeš, abys u nikoho z účastníků nevzbudil podezření.“

„O pozorlivosti mé račtež býti přesvědčena, milostivá kněžno; avšak nemám nikomu zjeviti, že jsem s vámi již v Praze mluvil a že se i budoucně s vámi scházeti budu?“

„Nikoli, nikoli!“ pravila rychle kněžna Anna, „o tom se nikomu nesmíš zmíniti, že jsi mne již viděl, ba ani otcí mému o tom zprávy podati nesmíš, aby to záměry mé předčasně nepomátlo. Počínej si i dále tak, jako bys posud v Praze po úkrytu mém pátral, i v jiném ohledu o osobě mé ani nehlesni, neboť to by osnovu mou zcela zničilo. Musíš v záležitosti této zcela samostatně jednati, ponechávaje rytíři Podvinskému a Wildsteinovi taktéž samostatnost v jejich působení, kteréž však budeš sledovati liščím zrakem, abys pak žádosti mé mohl úplně dostáti.“

„Výborně, jen podle slov vašich chci pokračovati, a zajisté zanedlouho seznáte jasná kněžno, že jsem nadarmo ostrovtip svůj nenamáhal, abych úlohu svou patřičně provedl. Však on pan rytíř Podvinský ani v nejmenším tušiti nesmí, že vlastně já celé klubko našich osnov v ruku držím a on že jest jen vzpružinou, kterou podle vůle kněžny své budu vládnouti. Potom zajisté i kníže pán uzná mé zásluhy, které o konečný zdatný výsledek se zasadily.“

„O tom budiž ubezpečen, milý Fryčku; ty štedrost Anny ještě poznáš. A abys v nevlídné Praze nijak stěžovati si nemusil, vezmi tuto něco, co by ti zdejší nevlídnost aspoň poněkud zpříjemnilo.“

A podávala mu plný váček.

Fryček ochotně a s vděčností jej přijav, políbil kněžně ruku a počal se chystati k odchodu.

„Posečkej ještě okamžení,“ zadržela jej kněžna a uchopila malou rolničku na stole ležící, kterou služby svoje přivolávala. „Musím zavolati starého Dobše, aby tě opět touž cestou z tohoto stavení odvedl.“

A slabý hlas rolničky zazněl po komnatě.

„A odvede mne Dobeš opět s touž opatrností jako dříve?“ tázal se zvědavě Fryček, jemuž zavazování očí nyní již po chuti nebylo, když s kněžnou se byl úplně dorozuměl. „Myslím, že opatření tohoto není již potřebí a Dobšovi se tím ušetří namáhání.“

„Netýkáť se tato opatrnost pouze mé osoby,“ odpověděla Anna, kladouc rolničku na předešlé místo; „tebe však nesmí nikdo zde v domě spatřiti, jelikož schůzky naše musí zůstati úplně tajnými, aby nikdo nic o záměrech našich netušil. Dobeš tuto tě povede týměž způsobem odtud, jakým jsi sem byl přišel, a na něho se můžeme oba úplně spolehnouti.“

Starý Dobeš právě vešel a nabízel se kněžně ochotně k službám. Kukli měl již v ruce připravenou, jako by byl tušil, že jí posud bude potřebí.

„Zítřejšího dne nechci tě obtěžovati chůzí do Menšího města, Fryčku; musím i já času získati, abych o všech oněch důležitých věcech, které jsi mi dnes oznámil, mohla důkladně přemýšleti; pozití však vyšlu opět Dobše k zříceninám biskupského paláce, aby tě zase ke mně touž cestou uvedl, a protož neleň, aby ses v tutéž hodinu jako dnes dostavil na určené místo. Pamatuj jen mé rady, aby tvá příští zpráva o všem mě uspokojila.“

„Zachovám se zcela podle rozkazů vašich, milostivá kněžno!“ odpověděl s hlubokým úklonkem Fryček a obrátil se poté k Dobšovi, aby si dal vsadit na hlavu kukli.

To se skutečně stalo, načež Dobeš jej opět za ruku pojal a z komnaty vyvedl. Chodbami, jimiž byli přišli, vrátili se opět do věže a po točených schodech octli se na pláce před palácem, odkudž Dobeš svěrence svého po všelikých otáčkách a oklikách ulicemi Menšího města dovedl k Mostecké věži a tam se s ním rozloučil.

Kněžna Anna zatím v neobyčejném pohnutí, kterým se dala teprve po odchodu Fryčkově ovládati, aby nikdo se nestal jeho svědkem, přecházela po komnatě a celé vzezření její jevílo znaky pobouřené mysli. Ruce svislé držela sepiaté před sebou, hlava byla na prsa skloněna a až oči k zemi sklopeny byly, přece tékaly neustále s místa na místo, aniž by byly na jediném předmětu utkvěly. S lící byl růžový nach na okamžení zmizel a bledost se po obličejí rozestřela, vyvolána jsou překvapením při tak důležitých zprávách, které by byla při hrozném obsahu jejich ani netušila.

Jednotlivá slova zaznívala mezi přecházením po komnatě, kterou mocný plamen v krbu jasně osvětloval, až po nějaké chvíli kněžna před krbem se zastavila a jako mimovolně do plamenů jeho pohlízejíc, takto k sobě hovořiti počala:

„Ano, rozhodnuto již, neboť váha dnešních zpráv Fryčkových mě nutí, abych podobnou čílost v jednání projevovala, jako ona strana protivná, která otce mého i celou zemi hodlá uvrhnouti do záhuby. Zřejměji a zřejměji vystupuje již snažení Wildsteinovo, aby mohl vlivu otcova jména a pověsti použití k užitku svému a svých stoupenců a pak tím rázněji vystoupiti s nároky svými na ruku mou. A otec můj, běda mi! že jej tak krátkozrakým nazývati musím, ten úplně obestřen jeho sítí, která stále úžeji kolem něho se stahuje a jej konečně i zničení hrozí, kdyby hrdinná dívka se nepostavila na odpor záměrům onoho hanebníka, jemuž směšný svazky rodinné a jenž se netřese před myšlenkou vztáhnouti i na hlavu korunovanou ruky své. Však přesvědčíš se, německý vetfelce, co zmůže duch české dívky, již štěstí otcova a blaho vlasti jde nadevše, kteráž ani láskou svou se nedává tak slepě poutati, aby zapomínala na ony svazky, které ji s otcem a rodnou zemí pojí. Dnešní den rozhodne nad příštím mým působením a již vidím, že od naznačené cesty ani o stéblo nesmím ustoupiti, aby celá má snaha nebyla zvrácena. Dejž Bože, abych i v králi nalezla onoho statečného ducha, jenž by se všem hrozcím pohromám dovedl opřít a nebezpečí od hlavy své i od celého království odvrátiti. Nejsouť však, bohužel, líčení ona, v kterých se mi král s mnoha stran zjevoval, taková, abych úplné důvěry v povahu a ráznost jeho nabýti mohla; ale věčný soudce na nebesích popřeje zdaru mému úsilí, že korunováno bude šťastným výsledkem! — Hned zítra odeberu se na hrad k Vladislavovi a upozorním jej na nebezpečí, kteréž z nespokojenosti a rozjitřenosti pražského lidu může povstati, jestliže skutečně od oné strany českého rytířstva k hrozným záměrům jeho použito bude. Král se doví, jaký lid kolem něho zkázu mu strojí, a mnou mu udány budou prostředky, jak by zrádné úmysly nepřátel překazil. O Šmerhově se mu posud nezmíním, abych i dále počínání spiklenců sledovati mohla, neboť každý násilný krok by další pátrání moje pojednou překazil a přece účelům mým neposloužil. Jen ve všeobecných nárysech uvědomím slabého Vladislava o číhajících protivnících a piklech jejich, aby prsa svá proti útokům jejich obrnil nikoli násilím a přehmaty, leč získáním sobě lásky lidu a jeho důvěry. Budeť to proň arcit' těžkou prací, neboť z vlastní přesvědčenosti vím, že král nalézá pramálo účastenství v nižších třídách a nepředloženým jednáním svým se připravuje i o poslední lásku obce: ale posud se dá ještě mnohé získati, a jestliže jen lid dobrou vůli k obratu zákonnému uzří, zajisté opět náklonnost svou k ubohému králi obrátí. Ó, jak klamný přece jen veškeren lesk královský a jak mnohé propasti on pod sebou skrývá, jestliže zkušena noha se jim neumí vyhnouti! Mnohý krok králů se nedá již nazpět učiniti, ale posud není ještě vše ztraceno, a tytéž propasti mohou pouze nepřátele jeho v sobě pohrobiti. Jen rázný čin a vůle šlechtinou necht' zřím jako následek zpráv a varování mých a nepochybuji pak o odzbrojení společných nám protivníků, kteří hrozí králi smrtí a mně ztrátou svobody. — Však zapomněl jsi, ničemný Wildsteine, že i já chovám v sobě ducha dosti mohutného a vůle účinné, abych se mrzkým záměrům tvým opřela! Ještě nejásej vítězstvím, stíhám tě v každém kroku tvém, až svržen budeš s výše své: pak necht' zahřmí v ucho tvé, že ona síla, která potají účinkujíc vražedné zámysly tvé v prach svrhla, byla Anna Kunštátská, ke které jsi se opovážil pozdvihnouti tygří své zraky. Nuže, pokračuj jen dále v ďábelském svém díle, ani já nebudu leniti a dobrý duch můj mi praví, že právo zvítězí a hanebnost opět jen hanebně podlehne.“

Tak mluvila k sobě plyným tokem kněžna Anna z Kunštátu a během její řeči, v níž veškerá vášeň její se obrazila, kterou proti rytíři z Wildsteina byla naplněna, vztyčila se její postava, na líce vrátil se ruměnek jen na chvíli je opustivší, a oko lesklo se takřka horečným zápalem a nadšeným vědomím, že síly ducha i těla svého věnuje dobré věci. Blažiloť ji toto pomyšlení, že sama o sobě své síly napne, aby knížečeho otce svého zprostila záhubného vlivu cizích ha-nebníků a naklonila k samostatnému svému jednání.

Ještě po nějakou dobu trvala Anna v hlubokých myšlenkách, než na lože k odpočinutí se odebrala, a i tuto, když již spánek oči její tížiti začínal, míhaly se různé obrazy duší pobouřenou a posud pomýšlela, jak by se nejvhodnějším způsobem s králem Vladislavem o příštím jednání srozuměla.

Příští jitro vzešlo krásně nad Prahou, neboť za noční doby byly se tmavé chmury na obloze rozehnaly a jasné zimní slunce shlíželo se v lesklé ploše bělostného sněhu, jenž celou Prahu zahaloval svým rouchem. Paprsky sluneční obrazy se na sněhové vrstvě jako tisíce hvězdičky, až oko nezvyklé pohledem na tento zjev se oslňovalo.

Anna spatřovala v příznivém tomto počasí věštné znamení dobrého pořízení u dvora a šťastnou čáku v započetí svého působení.

Uvědomila hned zrání strýni svou Kunhutu z Rož-mitálofa svým úmyslu, že dnes ké dvoru se odebere,

aby králi Vladislavovi se představila, s nímž cosi důležitého má vyjednávat.

Kunhuta ovšem velice se podivila tomuto neočekávanému předsevzetí, ale vědouc, že Anně marně by se namáhala úmysl její vymlouvat, svolila, že ji tam vyprovodí, aby aspoň jakés takés ochrany požívala. Podobně marným bylo snažení její, aby se dověděla, co vlastně kněžna u krále pohledává, neboť tato odkázala ji až k dobám budoucím, kdy jí bude moci vše úplně svěriti, co posud musí chovati jako tajemství.

Před polední dobou, kdy král Vladislav osoby, s ním mluviti chtějící, přijímal, vyšly obě ženštiny v průvodu starého Dobše a Annina panoše čeňka z paláce pánů Lvů z Rožmitála a kolem Vápenice ubíraly se k nynějším starým zámeckým schodům, hlavnímu to vchodu do Pražského hradu za tehdejších časů.

Po nepravdělných schodech, vedoucích po východní části Opyše, octly se na malém prostranství před pevnou branou hradní, kde na vysokém podstavci čněla socha sv. Barbory, na znamení, že tu popravy vrahů vyššího stavu konány bývají, a pak vešly tou branou do hradu samého. Netrvalo dlouho a brzo se octly obě v předsíních královské komnaty, zanechavše oba mužské průvodčí své v dolejší chodbě u vchodu do této části královského hradu.

V předsíni našly obě ženštiny několik jiných osob rozličných stavů i rozličného zaměstnání, které vesměs netrpělivě čekaly na dobu, jak se zdálo, kdy ke králi předpuštěny budou.

Po chvíli objevil se ve dveřích předsíně královský komorník, rozevřel oponu mezi dveřmi a ohlašoval, že Jeho Milost královská hotov jest přítomné prosebníky přijímati.

Ač právě toho dne žádný velký nával čekajících zde nebyl, přece by se bylo kněžně Anně dlouhé čekání protivilo, kdyby na štěstí po malé chvíli, co první do královské komnaty vešli, nebyl do předsíně vstoupil pan Jan z Cimburka a Tovačova, toho času nejvyšší komorník královský, jenž od dávných let znaje se osobně s Kunhutou z Rožmitála, neboť za mladších let častým hostem na Blatné býval, a poznáv ji zde čekající mezi ostatními prosebníky, nabídl se jí ochotně k službám, že ihned jí obstará volný vstup do královské komnaty.

S radostí přijala ovšem Kunhuta příjemné toto nabídnutí a poučila nejvyššího komorníka, že vlastně průvodkyně její s králem mluviti si žádá, jelikož mu důležité věci občanských záležitostí se týkající oznámiti má. Sama prý se spokojí, jestliže jí blízká síň k očekávání průvodkyně vykázána bude, aby nemusila prodlévati v neznámé společnosti.

„A koho mám u Jeho Milosti královské ohlásiti?“ tázal se s úklonkem dvorný nejvyšší komorník.

„Na jménu nezáleží,“ odpověděla rychle Anna z Kunštátu, „rcete pouze Jeho Milosti královské, že žena s ním mluviti sobě žádá, která má nejupřímnější účastenství o jeho osudy. Nechat, by někdo u dvora mimo krále věděl, kdo vlastně mu oznámil důležité zvěsti, jakéž já mu přináším.“

S opětným úklonkem odpověděl nejvyšší komorník:

„Podle vaší vůle, tajemná krásko; však průvodkyně vaše, známá bezúhonností svou, Kunhuta Rožmitálská, nejlepším rukojmím, že vás bez obavy Jeho královské Milosti ohlásiti a pak i uvéstí mohu.“

„Tak račte učiniti,“ žádala jemným hlasem kněžna Anna.

Pán z Cimburka a Tovačova odešel do komnaty královny.

„Nemohu^pochopiti, milá Anno,“ pravila polohlasem Kunhuta k této, když byl nejvyšší komorník za oponou zmizel, „z jaké příčiny i jméno své i stav svůj u dvora hodláš tajiti, které by ti zajisté volný přístup všude zjednaly. Vůbec mi připadá tajemné počínání tvé velmi podivným.“

„Budiž přesvědčena, drahá tetinko,“ odpověděla s laskavým úsměvem Anna a položila pravici svou na rámě Kunhutino, „že i toto zamlčení mého jména a stavu jistě má důležité příčiny, které mne nutí, abych i zde v tajnosti jednala, jelikož v celé Praze nikdo můj pobyt zde netuší a tedy tím spíše u hlučného dvora musím zachovati svou přetvářku, jestliže vůbec proti úmyslu svému jednati nemám, aby se nikdo o mém pobytu v Praze nedověděl. Uznáváš nyní, drahá tetinko, že tak moudře jedná, nezjevivši jméno své nejvyššímu komorníku?“

Kunhuta chtěla Anně odpověděti, vtom však vstoupil z komnaty královské pán z Cimburka.

Rychlým krokem přiblížil se k oběma ženám, jež obě na tváři jeho čisti se snažily, s jakým výsledkem od krále přichází, a uvědomil Annu, že ji má neprodleně uvéstí ke králi.

Přítomnému komorníkovi poručil, aby uvedl Kunhutu z Rožmitálu do vedlejší síně, a sám pak vcházel do komnaty královny, kamž jej kněžna Anna s podivným pocitem následovala.

Když byl pán z Cimburku kněžnu Annu před krále Vladislava uvedl, odstranil se opět za oponu ve dveřích a tak Anna s králem osaměla.

Jestě nikdy nebyla kněžna Anna krále Vladislava viděla tak zblízka a teprve nyní si podobu jeho patřičně vtiskla v paměť.

Král byl tehdejší třicet tři roky star, ač útlý zevnějšek jeho a jemný, úplně bezvousý obličej jej činily o několik roků mladším. Byl postavy ne právě vysoké a dosti souměrné, ač se zdálo, že hořejší část těla je mnohem vyvinutější nežli část dolejší. Krátké, slabé nohy tím útlejší se zdály v těsně přiléhajících spodkách, jež se ztrácely v lesklých červených botkách.

Boky objímal široký hedvábný pás, jež obdržel darem od Matyáše Uherského a jenž vkusem svým a bohatostí také východní krajiny jako původisti své značil. Skvostný kabátec z téže látky, takřka posetý přebohatým zlatým krumplováním přiléhá pevně k tělu a jevil štíhlý vzrůst králův v plné míře. Na prsa splýval zlatý řetěz, jenž udržoval krátký pláštík modré barvy na plecích králových, a jevil královu choutku, neobyčejným množstvím zlata nad jiné vynikati. Bylť oděv jeho ve všech svých částech hustě krumplován zlatem a na zmíněném pasu houpala se na zlatých dvou řetízích krátká dýka v pochvě velmi ozdobně zlatem vykládané. Libovalť si Vladislav nesmírně v okázalosti jak své osoby, tak i svého okolí, a protož nalézáme i komnatu královu zařízenou s neobyčejnou skvostností a přepychem. Bylť i milovníkem všemožného pohodlí a vůbec nepřítelem každého účinnějšího namáhání. Proto za vlády jeho šly věci obecní právě svým chodem, král nikdy pevnou rukou v okresy ony nesahal, aby k čilosti a ráznosti pobídl, kterýchžto vlastností sám ani v nejmenších částech neměl.

Obličej jeho, jak již praveno, byl velmi jemný, takřka ženského rázu a jakýsi zvláštní tah neodhodlanosti a

kolotavosti dodával mu význačného osobního rázu. Oči svědčily dostatečně, že král hojně zažívá požitků a rozkoší tělesných, čehož znaky i po celém obličejí byly rozestřeny.

Podlouhlý tento obličej nemohl nejistým a neurčitým výrazem svým na první pohled v nikom vzbuditi důvěry, a protož není divné, jestliže zkušena v povahách lidských kněžna Anna z Kunštátu pozorně pohlížela v obličej králův, zdali by aspoň jediný příznivý tah v něm vyzkoumala, jenž by svědčil, že nemůže o čestném výsledku pochybovati.

Pozorování její bylo asi nejistého účinku, neboť sklopila oči a očekávala, kdy král promluví.

Tento již od vstoupení Annina do komnaty ani oči s ní nespouštěl a zdálo se, že neobyčejná její krása a vznešenost postavy, která jednoduchým, ač nadmíru vkusným zevnějškem tím zvýšena byla, na krále velký účinek způsobily. S patrným zalíbením pohlížel na bujnou, kypící postavu, kteráž přece se vyznačovala přes ohnivost svou spolu i jakýmsi andělským kouzlem, že každého musila ihned pro sebe zaujmouti.

Toto pozorování nadobytých vnaď mladé dívky trvalo již však dlouho a sám král v rozpacitosti své uznal, že trapnému tomuto pro dívku stavu musí učiniti konec, neměl-li ji uvést do rozpaků, v kterých byl sám, čím déle od milostného a tak čistého stvoření pozorovaným se cítil.

Posud nevěděl, kdo vlastně je ona dívka s kouzelným půvabem, a to mu zavdalo příčinu, aby hovor začal.

„Vy jste nechtěla, sličná dívko," pravil král hlasem ne velmi jasným a pohnutím jaksi se chvějícím, „nejvyššímu komorníku mému říci jméno své, ukrývají se z neznámých příčin v roušku tajemství. Nuže, žádost vaše o vpuštění ke králi vyplněna, nenechávejte mě déle v pochybnosti, koho v tak ztepilém zevnějšku mám tušiti."

„Královská Vaše Milost jest ke mně přelaskava," odpověděla kněžna Anna s uzarděním, že král takové pozornosti zevnějšku jejímu věnuje, ač pevně v oči jeho pohlížela; „a to poskytuje mi smělosti, abych Vaší královské Milosti i se žádostí svou se projevila, by prozatím jméno mé a stav můj neznámými zůstaly, dokud výsledek mého jednání neustanoví jinak."

„Vy, jak se podobá, velice na zachování tohoto tajemství sobě zakládáte, slečno," pravil s nesmělým úsměvem král a pohrával řetízku u skvostné své dýky; „leč i já chci cítiti příčiny tohoto tajemného chování vašeho a jsem nyní dychtiv, v jaké záležitosti se ke králi svému obrácíte, jenž věděti nemá, komu by vlastně měl posloužiti. Oznamuji mi pán z Cim-burka již krátce, že mi některé zprávy občanských záležitostí se týkající chcete podati a jsem tedy žádostiv, v jakém ohledu tyto mohly vzbuditi pozornost krásné dívky."

„Důležité zprávy moje," začala kněžna Anna vážným hlasem, „zajisté omluví účastenství moje ve věcech, kteréž obyčejně nebývají předmětem mého pozorování. Náhodou však či úmyslně dostalo se mi nahlédnouti v některé osnovy, uprádané zde v Praze od osob, které se nazývají nemohou nijak přáteli Vaší královské Milosti. A jelikož jejich snažení čelí k podkopání obecného blaha, cítila jsem i já jako slabá ženština povinnost, abych krále svého o možném nebezpečí uvědomila."

„Tedy víte o nějakém spiknutí proti mé vládě aneb docela proti mé osobě?" tázal se rychle král a barva obličeje jeho se poněkud změnila a on na krok od Anny odstoupil, jako by ji v celé postavě její přehlédnouti chtěl, zdali skutečně se dověděti může od ní čehosi neobyčejného. „Vždyť jsem již několikráte byl vystaven úkladům zlomyslníků, ale vždy mne ochránily prst boží a věrná mysl mých poddaných."

„Nemohu tak určitě mluvit, abych Vaší Milosti nějaké skutečné spiknutí naznačila," odpověděla Anna a divila se, že přes její úmysl, nezjeviti králi nic určitého, on přece ihned na jádro věci přišel, snad i poněkud přirozeným pudem, jenž všude nepřátele a nespokojence viděl. „Avšak s bolestí pravé česky musím vyznati, že ony řady věrných poddaných, na které se Vaše Milost královská spoléhá, den co den se tenčí a nepřehledné zástupy nepříznivých stále rozmnožují."

„Rozumím již, rozumím, drahá krásotinko," pravil Vladislav, a jako by sobě byl oddechl, že skutečného spiknutí posud není, nabyl poznovu i smělejší myslí a doložil: „Vy jste se nepochybně rozhlédla mezi obecným lidem pražským a ten ovšem mé osobě již po několik let nakloněn není. Leč tato luza a okamžité brojení její nesmí účinkovati na moji vládu, a mám mocné prostředky, abych nestydaté požadavky a křiky její obmezil. Protož nemožno-li vám, tajemná krásko, obávání svoje o osobu mou v určitější podobě podati, mohu vás ubezpečiti, že obávání tato s vámi nijak nesdílím."

„Ale račtež se přesvědčiti, Milosti královská, že lid pražský jest velmi rozjitřen a že rozhořčenosti této může od nespokojenců vhodně býti použito, aby vystoupili proti svému králi. Já zároveň s každým upřímně smýšlejícím seznala, že veliký převrat v myslí lidu se stal, a že nehodným působením konšelů, od Milosti Vaší usazených, tak daleko byl přiveden, že konečně schopen i největších krajností."

„Má pražský lid ve vás skutečně krásnou, ale přece jen slabou zastánkyni a konšelé pražští bezmocnou protivnici, neboť dosud nezměnil jsem svoje přesvědčení, že právě takovéto představenstvo, jako je nynější, té pražské nepokojné chátře je nejpotřebnější, aby vzpurného ducha jejího zlomilo a do budoucnosti i všech prostředků zbavilo, by nemohla proti hlavám svým vystupovati, kdykoli se nerozumné vášni její zlíbí. Neuznávám potřebu toho, abych Pražanům vyplňováním choutek jejich lichotil, sto-jít' stolec královský můj dosti pevně a nemůže se otrásti návaľem protivníků, když již tolik bouří byl přestál."

„Ale dovoluji si podotknouti," odpověděla Anna, která již již naději ztráceli počínala, že krále lidu opět nakloní, „aby Vaše Milost v uvážení ráčila vzíti, že za dřívějších bouří vždy jen jistá část občanstva proti mocnárí svému se bouřila, kdežto nyní Vaší Milosti zajisté musí býti známo, jaký nebezpečný duch veškery třídy obyvatelstva ovládá."

„A kdyby všichni tisícové oné sběře až na jediného proti moci mé se postavili," pravil s pohrdavým úsměvem král, „přece se jim tato na odpor postaví a je rozdrť. Nerozmnožil jsem za posledních let nadarmo královské žoldnéřstvo, kteréž nedá nižádné obavě k osobě mé přístupu."

„Avšak velmi lehkým způsobem možno," dokládala Anna s neobyčejnou horlivostí, „lásky lidu obecného si získati, o níž Vaše Milost sama se vyslovila, že již dávno ztracena jest. Netřeba nic než rozpuštění nenáviděné rady všech měst pražských a veškerá nenávisť lidu pomine, když uvidí, že spravedlivý král

nedopouští týrati a utlačovati své poddané."

„Já již pravil, že konšelé na radnicích svých zůstanou pány a proti slovu mému veškeren odpor marný, byť si byl i tak skvělou krásu za mluvčího vyvolil. Vůbec mi divné, že vás, neznámá dívka, zřím, jak se ujímáte nevděčné, špinavé pražské luzy, kdežto by vám nablízku královského stolce takové štěstí a blaženost kynuly, jakéž poskytovat může jen nejvyšší uznání vašich vnaď."

„Milost Vaše ráčí se mnoho s nepatrnou mou osobou obírat, a přece musím upozorniti, jak důležitá je ona okolnost, když se již na veřejných místech bez ostýchání mluví, že při nynějším stavu věcí nanejvýše změny ve vládě zapotřebí, byť se i násilnými prostředky mělo jí docíliti. O račtež, králi a pane můj, milostivě sluchu svého prosbě mé nakloniti, abych se, ač slabá dívka, leč jako věrná dcera vlasti své, o blaho její, ano o život krále svého obávati nemusila!"

A sepjala ruce na prsou, jako by prositi chtěla krále, jenž s podivným jaksí výrazem na ni pohlížel, až oči svoje sklopiti musila, nemohouc vášnivý a neobvyklý tento pohled vydržeti.

„Jsout' vše toto jen klamně přeludy bujné vaší obrazotvornosti," odpověděl král, a přistoupiv ke kněžně Anně, uchopil ji za hebkou ručinku, jejíž dotknutí jako žárný plamen po celém těle jeho účinkovalo. „Jsout' mi však opět o jeden důkaz více, jak veliké skvosty duševní vložila příroda v tuto krásnou nádobu, která hodná, by pouze osobu královské důstojnosti blažila."

„Já Vaši Milosti nerozumím," pravila úzkostlivě Anna, zaražena jsouc tónem řeči královny a odňavši mu rámě, odstoupila na krok, „já králi svému žití bych věnovala, vědouc, že tím blaho zemi celé zjednám; leč běda mi, jestliže by nízké úmysly nad svatými záměry mými panovati chtěly! Ó, račiž mne, králi a pane můj, vyvésti z onoho bludu, v nějž mne poslední slova tvoje přivedla."

„Což lekáš se tak slov mých, plachá holubičko," vece král, jenž se nemohl již zdržeti, neboť postupem vášnivostí své dojat, neohlížel se na zevnější okolnosti a neznal překážek, kdy šlo o nasycení nezřízených jeho žádostí, „což ustupuješ přede mnou jako před "ostřížem, kdežto tisíce jiných by to za čest si pokládaly, kdyby laskavé slovo se k nim naklonilo. Ty prcháš a přece ukojiti musíš žár, který jsi v prsou mých vznítla!"

A po slovech těch chtěl Annu kolem pasu obejmouti a ji k sobě přivinouti.

Leč tato naplněna nesmírnou ošklivostí proti bez-uzdnému králi, jenž ničeho nešetřil, by chtíčům svým zadost učinil, a pojednou vytržena z nebe posavad-ních svých nadějí, které si byla o pořízení svém u krále dělala, nabyla okamžikem síly a odhodlanosti lvice, a odstrčivši mocně krále od sebe, div že stolek uprostřed stojící se neskácel, zvolala děsným hlasem, jenž užaslému králi jako poslední soud zněl:

„Ty jsi opovrhoval upřímným slovem věrné dcery vlasti, ty jsi se zapřísáhl proti lidu svému, jehož blaho ty množiti, nikoli však ničiti máš, ty jsi pohaněti chtěl anděla, jenž z cesty záhuby na cestu spásy tě uvésti chtěl, a hanebný skutek měl býti díkem tvým za odvahu jeho: nuž, kácej i dále podpory své a zanikneš ve vlastním kalu svém! Nebudiž tedy lásky již v poddaných ke králi mrzkému!"

A se slovy těmito, která omámenému králi jak temné znění hromu doléhala v uši, zmizela Anna z Kunštátu za oponou, proběhla přední komnatou a spatřivši v síni Kunhutu, pojala ji prudce za ruku a s tvářemi šlechetným hněvem zardělými pravila úsečným hlasem:

„Pojďmež ze stavení, od něhož se Bůh odvrátil, a obyvatel jeho necht' sobě samému zůstaven!"

A táhla Kunhutu spěšně za sebou, aniž tato mohla pochopiti, co Annu tak rozjitřilo. Po celou cestu však neobdržela od ní slova a v paláci tím méně, neboť Anna se v komnatě své uzavřela a po celý den nikoho již k sobě nepustila.

Král Vladislav pak ještě dlouho se nemohl po výstupu tomto vzpamatovati, a vše mu jak sen přicházelo, až neslušné počínání své zcela z mysli vypustil.

6.

V lomech strahovských.

Již po několik neděl nebylo onoho čilého ruchu na zámku poděbradském, jenž celé město i sídlo knížecí tak hlučně oslavoval; scházet' jaksi společný popud, kterýž živost onu vyvolával a spolu i udržoval.

S tajemným odjezdem kněžny Anny, o kterémž se roznášely mnohé romantické báchorky mezi lidem zámeckým, jako by byla zmizela ona síla, starající se až posud o získání oné pověsti, která dvůr poděbradského knížete svou skvělostí a veselostí po celé zemi známým učinila. Pominulyť jakoby rázem veškery ony četné návštěvy a zájezdy okolního panstva, kteréž se zde pro veselí sjížděvalo, nestíhaly se již plesy a zábavy, kněžnou Annou s takovou rozmanitostí pořádané; a ač za posledních dnů, zvláště po Novém roce 1490, zavítali na Poděbrady mnozí hosté panského i rytířského stavu, přece nescházeli se tuto za účelem radovánky a vyražení; obličeje jejich byly vážné, chování tajemné a odměřené a na každém bylo pozorovati, že je ke knížeti Hynkovi přivádějí záležitosti přísného rázu. Toto střídání tajemných hostů tím více vzbuzovalo pozornost, čím více kníže s každým jednotlivcem proti obyčeji svému po dlouhou dobu se obíral a o neznámých věcech vyjednával.

Nebyloť arci počasí příznivé všelikým radovánkám a zábavám v širém prostranství, zato však tím spíše obmezovala se poděbradská společnost za předešlých zim na vnitřek zámku, kde každá komnata a všechny kouty byly oživeny. Nyní procházely těmito jindy lesklými síněmi mužné postavy v temných pláštích, které s knížetem v nejvnitřnějších komnatách porokovavše, opět z hradu tak tiše odjížděly, jak byly přijely.

Kníže sám stal se po nějaký čas velmi nepřístupným a v sebe uzavřeným, což byl pravý opak posavadní jeho povahy, která nejraději se kochala ve stále sdílnosti a čilé společnosti. Vědělť ovšem každý z lidu zámeckého, že ona změna pochází od oné doby, kdy kněžna Anna tajemným způsobem opustila otcovské sídlo, a ač příčiny tohoto zmizení byly mezi zasvěcenějšími jaksi veřejným tajemstvím, přece nikdo z nich nesměl dát na sobě znáti, že má větší známosti o oněch poměrech, které knížecího otce s dcerou rozdvojily.

Tak byl život nynější na zámku poděbradském stálým napjatým očekáváním a netrpělivou toužebností, jak se asi nepříjemné události tyto skončí, a zdali se dočká trapná nejistota šťastného výsledku.

Časté návštěvy oněch neznámých osob, kteréž nyní jediné měly jaksi vliv na nepřístupného knížete, zavdávaly služebnictvu ovšem mnohé látky, aby se všelijak domýšleti mohlo, jakého jest asi způsobu vyjednávání jejich s knížetem Hynkem.

I za nočních dob bouřivali odění jezdcové knížecí služebnictvo a k udivení svému kníže ochotně je přijímal a v uzavřené komnatě s nimi hovořil, až často překvapilo jej jitra při tomto vyjednávání.

Byloť přirozené, že si domácí lid tyto neobyčejné zjevy podle svého způsobu vykládati snažil a každou neznámou návštěvu měl ve spojení se zmizelou kněžnou Annou, což bylo dostatečným důkazem, jak každý z podřízených obyvatelů poděbradského zámku si přál, by předešlé bujaré časy s kněžnou jejich se navrátily. Ze však tužby tyto tak dlouho vyplnění svého nedocházely, to právě napětí všech zvyšovalo.

Bylo to večer jednoho dne v polovici ledna, když tlupa asi šesti jezdců vjela na nádvoří poděbradského zámku a hlukem svým pobouřila veškeré služebnictvo.

Tři z jezdců těchto bylo snadno za osoby vznešenější poznati, kdežto ostatní si počínali jako sluhové předešlých. Oni byli také skutečně osoby rytířské, neboť když v klenbě shodili se sebe svoje široké pláště, objevil se první jako rytíř Alexander z Wildsteina, druhý jako pán Počepický starší a třetí jako syn tohoto, kterýž však pouze stářím se od otce lišil, v ostatních vlastnostech úplně se s ním srovnáváje.

Wildstein počínal si již jako doma, zbavil se všeho nepotřebného oděvu a brnění a ptal se knížecího sluhu, zda je kníže sám ve své komnatě. Jelikož mu na otázku bylo přisvědčeno, obrátil se k oběma svým přátelům, aby neprodleně za ním nahoru se odebrali, a zaměřil pak po schodech a chodbou zrovna ke komnatě knížete.

Bylať to tatáž ložnice knížete Hynka, kterou jsme již seznali a v které nyní naši tři návštěvníci knížete zastali. Seděl u krbu a zaslechnuv v předsíni příchod několika osob, rychle povstal a kráčel ke dveřím, kdež právě se setkal se vstupujícím Wildsteinem. „Bohu díky!“ zvolal kníže s výrazem nelíčené radosti, „v okamžiku tomto mi spadla pojednou se srdce veliká tíže, která mne po celý čas vaší nepřítomnosti takřka dusila.“

A potřásl mu srdečně rukou.

„Laskavost vaše mi velice lichoť,“ odpovídal rytíř Wildstein; „mohu však spolu knížecí Jasnost Vaši ujistiti, že i já na Poděbrady velice pospíchal.“

„Ba, vás tu nesmírně zapotřebí, nemá-li duch můj unavením sklesnouti,“ ujišťoval kníže a uváděl Wildsteina dále do komnaty. „Leč nepřicházíte sám,“ doložil a ohlédl se po obou průvodcích Wildsteinových, „ejhle, totě pán Počepický! Budtež mi srdečně vítán na Poděbradech! Totě překvapení skutečně netušené!“ A podal ruku starému Počepickému, jenž pak knížeti představil svého syna, jež tento dosud neznal.

„Bez okolků, mladý pane Počepický, budtež i vy mně vítaným!“ pravil kníže Hynek; „jsmeť my pověstí oba již staří známí, neboť mnoho mi o vás již bylo vypravováno, co důvěrou k vám naplňuje.“

„A té se on zajisté hodným ukáže,“ dosvědčoval starý Počepický za svého syna.

Nato všichni tři usedli ke stolu u krbu a kníže povolav sluhu poručil přinésti pohárů a vína, aby hosty své po dlouhé jízdě v citelné zimě občerstvil.

„Nebudeť vám nevhod pohár pěnivého, přátelé milí, a pak při víně se mnohem lépe dá pojednati o našich záležitostech,“ pravil kníže a sám hosty své obsluhoval, neboť sluhovi poručil, aby se ihned odstranil a v

předsíni dobrý pozor dával, by nikdo je nevytrhoval.

„Jasnost Vaše dobře uhodla," začal rytíř z Wildsteina, když se byl mocně poháru svému na dno podíval, „přicházímeť na Poděbrady za nutnými našimi záležitostmi, by celé podniknutí naše stálým odkládáním netrpělo. Abych hned s vyličením působení svého v Praze začal, musím knížecí Jasnost Vaši ujistiti, že se mi tam vše nad očekávání dobře dařilo, slovem, že jsem v Praze úplně účelu svého dosáhl. Nyní přijíždím i na Poděbrady, abych se zde přesvědčil, jak věci u Vaší Jasnosti stojí a jaké zprávy z ostatních krajů od přátel našich sem došly. Jestliže výsledek zdejší je tentýž jako můj v Praze, pak neprodleně můžeme přikročiti k provádění svých záměrů. Páni Počepičtí tuto jsou do všech tajností našich zasvěceni a protož bez obalu mezi sebou pojednávati můžeme."

A pohlížel po tomto bedlivě na knížete, jelikož byl přesvědčen, že u knížete nemůže se spoléhati na tutéž stálost a vytrvalost mysli, v jakouž si sám důvěřovati mohl.

„Seznal jsem již z částečných vašich zpráv, které jste mi po čas působení svého na Poděbrady odesílal," odpovídal kníže Hynek, „že věci naše v hlavě království velmi dobře pokračují, a přesvědčíte se hned, že i na jiných stranách neleněno, abychom s vámi stejný krok drželi. Prozatím vám krátce nastíním, jaké bylo snažení našich přátel, a pak budete moci nahlédnouti i do jejich listů. Janovický má na Náchodě již dostatečně silnou a řádně ozbrojenou posádku, kterou rozmnožil rozpuštěnými německými vojíny ze Slezska; já mu tam odeslal na dvou vozech zbraní a tak nám Náchod pojistí celé Hradecko. Puta z Risenberka již jen čeká, kdy by v krajině své kolem Švihová mohl dáti znamení k povstání proti královským přívržencům; máť on také Vladislavovi vrub spláčetí a my v něm máme pevné rámě na západě. V Plzni a ve Střibře taktéž mezi měšťanstvem od stoupenců našich zdatně pracováno, neboť tam již půda odedávna jest připravena, jelikož oni měšťáci prý se na to náramně durdí, že král je ve vaření piva zkracuje. Těchto rozmíšek použito tedy k našim účelům a přispívá tam spolu i všeobecná nenávisť proti některým z výběrčích Vladislavových, kteří prý ta-mější lid hanebně odírají. Od Ústí a Litoměřic oznámil Javůrek Bukovanský, že již najatí oni žoldnéři nastoupili svou cestu ku Praze, aby tam proti králi se postavili."

„Ti již svůj pobyt u Prahy mají, a sice velmi bezpečný," přejal slovo rytíř z Wildsteina, aby knížete o osudu jejich uspokojil načež lehce hlavou pokynul, aby tento dále ve zprávě své pokračoval.

„I z Chlumce šlo tudy Poděbrady několikero tlup oněch dobrodruhů, kteří se mají v okolí Prahy rozhostiti, aby v rozhodném okamžení ihned byli po ruce," vypravoval dále kníže, učiniv doušek ze stříbrného svého poháru. „Vodňanským odeslal jsem požádanou peněžitou podporu, aby si zjednali dostatečné mužstvo k ztečení okolních rožmberských tvrzí a hradů a odeslal jsem tam na radu vaši i rytíře Choustnického, aby jejich bojovné přípravy opatrně řídil. Jeť zde jeho dopis, z něhož vysvítá, jak je lid v jižních Čechách proti rožmberským purkrabím rozhořčen a jak ochotně nám bude pomáhati, aby pokořen byl onen rod, který v Písecku a Budějovicu jest nejsilnější Vladislavovou podporou. O ostatních mých ustanoveních a přípravách na všech stranách poučí vás tyto listiny, za posledních tří neděl na Poděbrady došlé, z nichž seznáte, že i já zde byl neúnavně činným, by společného nám cíle co možná nejdříve se dosáhlo."

A povstav vyňal ze skříňky nedaleko lože svazek listin rozličných velikostí a způsobů.

„To věru nejskvělejší důkaz, knížecí Jasnosti," pravil starý Počepický a uhodil dle obyčeje svého na pádný meč svůj, jež mezi koleny držel, „že jsme se nijak se zlou nepotázali, chtějíce vás na místě lenivého a pohodlného Vladislava za královského svého pána! Ať žije statečný kníže Hynek Poděbradský!"

A uchopiv se svého poháru vyprázdnil jej na znamení úcty své jediným douškem, v čem jej syn jeho statně následoval. Rytíř z Wildsteina však přejal od knížete listiny a mlčky a zběžně je prohlížel.

Kníže Hynek pozoroval za prohlížení tohoto tvář Wildsteinovu, jako by chtěl stopovati jeho vnitřní city, ač ze železných tahů žádné pohnutí mysli nevysvítalo.

„Toť jsou pro nynějšek velmi dobré výsledky," přerušil po nějaké chvíli rytíř z Wildsteina panující mlčení, neboť všechny tři ostatní osoby v hovoru ustaly, dokud Wildstein se v listinách probíral, „a hlavně to na váhu zde padá, že Praha je již takřka zcela naše, což také jest jednou z velkých zásluh tuto pánů Počepických."

„Ba věru, nestálo to mnoho práce, ony měšťácké hlavy pro sebe získati," zvolal se smíchem starý Počepický, „které vesměs ani za máchnutí mečem rytířským nestojí, ačkoliv si pěstí jejich neohrabaných dosti vážím, neboť ony nám mají prokrestiti první cestu k Vladislavovi. Chátra pražská za mizerný peníz i do pekla samého za námi půjde a o konšely jejich se postaral pan rytíř z Wildsteina výtečnou svou výmluvností."

„Jsem vám, přátelé moji, velice povděčen, že tak snažně o blaho naší země se staráte," pravil kníže Hynek a pojal oba rytíře za ruce; „šťastný tento výsledek v Praze jsem očekával, neboť jsem byl naplněn přesvědčením, že za působení tak obezřelých dvou mužů, jako vy jste, ani jinak býti nemůže, aby dobrá naše věc se nedařila. Stojít občanské naše záležitosti na příznivém stupni a o zdaru jejich nelze pochybovati. Leč nemáte žádné zprávy pro mne, pane rytíři z Wildsteina, která by mne jako otce rovněž tak uspokojila, jako ostatní zprávy mne jako náčelníka vašeho potěšily?"

A pohlížel pátravě na Wildsteina.

„Skutečně, velice mi líto, knížecí Jasnosti, že vás v tom nijak posud nemohu uspokojiti," odpověděl Wildstein a pokrčil rameny. „Můžete býti úplně přesvědčen, že všechny síly své jsem napjal, abych danému slovu dostal a úkryt kněžny Anny vypátral; leč snad nebyly prostředky mé tak přiměřeně voleny, aby k cíli vedly, aneb snad kněžna přece do Prahy se neuchýlila: slovem, nebyloť tam po ní ani slechu ani vidu. Fryček arcíť si mohl nohy uběhati a poptávkami po celém městě plíce si vymluviti; leč posud nenalezl ani nejmenší stopy. Přislubuje stále, že sám jediný o vypátrání toto se postará, jsem však, co se mé osoby týče, velice o jeho obmezeném duchu přesvědčen, že by se nějaký zdatný výsledek od neúnavného namáhání jeho dal očekávati. Prozatím pokračuje dále, ve vytčené své úloze, a možná, že přece něčeho se dopídí, neboť často i slepá slepice zrno najde."

„Co však nyní počíti? Obávání moje předešlá se mne opět úplně zmocňují, pomyslím-li, že v této důležité

záležitosti ani nejmenšího příznivého výsledku dosud nedocílono," pravil kníže Hynek a pohlédl s neurčitým výrazem v obličeji na rytíře z Wildsteina. „Vždyť víte, jakým způsobem by nám Anna mohla škoditi a jaké důkazy má proti nám a proti přátelům našim v rukou.“

„Ze všeho však vysvítá, že jich posud ani v nejmenším nepoužila, neboť bychom následky toho byli zajisté již ucítiti," ubezpečoval Wildstein knížete, „a jsem dle všeho posavadního přesvědčen, že kněžna Anna oněch odňatých listin ani v uvedeném smyslu nehodlá použiti, neboť jestliže podle ustanoveného plánu jakéhosi tyto Vaší Jasnosti uzmula a pak z Poděbrad uprchlá, tedy zajisté již byla důkazy tyto upotřebila, aby provedla svoje tajné záměry. Prošlý čas od odchodu jejího z poděbradského zámku se mi zdá ručiti, že obávání naše se neuskuteční a že tedy v ohledu tomto bez starosti můžeme pokračovati na své dráze.“

„Ó, vy dceru mou a ducha jejího nepodajného neznáte, milý Wildsteine, jako já jej znám!" dosvědčoval s lehkým povzdechem kníže Hynek a tvář jeho se zasmušila pomyšlením, že posud se trásti musí před vlastním dítětem svým. „Jáť mám mnohé příčiny, abych ji tak dlouho nedůvěřoval, pokud listiny ony opět v rukou mých nebudou. Do té doby nenabudu spokojené mysli, neboť stále zřím nad sebou a nad námi všemi se vznášeti Damoklův meč.“

„A což postavení naše je skutečně tak malátné, abychom se nějakých pletich nezkušené a slabé kněžny obávali?" vyrazil ze sebe starý Počepický.

„Mně se to nechce nijak v mozku srovnati, čím by nám mohla překážeti!"

„Ani já nekladu veliké váhy na nemilý případ tento, neboť i tehdy, kdyby kněžna Anna s důkazy proti nám vystoupila, jeť ozbrojené rámě dosti mocné, abychom se jí a ochránci jejímu na odpor postavili," dokládal rytíř z Wildsteina a pohlížel s jednoho na druhého. „A nyní nemožno nám již ustoupiti nazpět, aneb obávati se možných překážek; kde však obezřelost káže, aby pevná půda se vyhledávala, neškodí zajisté, jestliže vše si pojistíme, abychom s určitostí i s jistotou mohli vystoupiti. Protož nový to důkaz a nová potřeba, aby již co nejdříve naše úmluva dozrála k činu, než uplyne vhodný čas, aneb snad někdo nepovolaný nám v cestu nevstoupí. „Toho mínění jsem i já!" ujišťoval starý Počepický. „Proč dále ještě otálet, když přípravy všechny již dokonány a jen poslední rány zapotřebí, abychom podkopanou budovu nepřítelovu rázem zdtřili.“

„Ba, knížecí Jasnosti, tak i já s otcem svým a panem rytířem Wildsteinem nahlížím, že jest nyní nejpriznivější doba k rozhodnému vystoupení," přejal slovo mladý Počepický, jenž až dosud byl ponechal slovo starším. „Jsouť spojenci a přátelé naši posud v prvním zápalu nadšení pro naši věc, lid v Praze také již co nejvíce změny žádostiv, branná moc kol Prahy aneb v Praze samé soustředěna, a den co den množí se zástupy našich přívrženců — nuž, co nám stojí v cestě, abychom se konečně zprostili jha nenáviděného Poláka? Já radím k neodkladnému vystoupení.“

„Tak mně ze srdce mluvíš, synu!" zvolal starý Počepický.

„I já úplně s náhledy vašimi se srovnávám, milí přátelé," dotvrzoval kníže Hynek, nechtěje zůstat za všeobecnou rázností a chuti k činům; „potřebí toliko naznačiti nejpřiměřenější cestu, kam bychom nejdříve měli zaměřiti své kroky. To budiž hlavním předmětem dnešní naší porady!"

„Nuž tedy budiž volno každému z nás pronésti svoje mínění o nastávajícím jednání," začal rytíř z Wildsteina. „Z listin těchto přátel našich seznávám, že po venkově je vše v nejlepším pořádku a že již nebude potřebí, abych poznovu po stanovištích jejich pojížděl a o přípravách jejich se přesvědčoval; můžeme tedy nyní bezstarostně obrátiti zřetel svůj pouze k jedinému místu, kdež posud mnohá práce zbývá, a nebude nikoho z nás tuto tajno, že tímto místem hlavu království, Prahu, míním. Ano, tam nyní nutno přenést ohnisko veškerých našich záměrů z poděbradského zámku a tam nejvýše zapotřebí i přítomnosti knížete Hyňka Poděbradského z Kun-štátu.“

Kníže Hynek se po těchto slovech prudce obrátil k rytíři z Wildsteinu, jako by nebyl očekával, že tento tak určitě žádati bude, by do Prahy se odebral.

„Knížecí Jasnost to snadno nahlédne, že nás všech nyní v Praze potřebí," přisvědčoval starý Počepický, „a zvláště osoba vaše Pražany tím spíše ponukne, aby pro nás do ohně šli.“

„Vždyť všichni posud jen na Vaší Jasnost knížecí čekají, aby se očividně přesvědčili, že tak mocná osoba v čelo jejich se staví," dokládal rytíř z Wildsteinu, „a já proto také na Poděbrady přijíždím, abych jinak se odtud do Prahy nevrátil, leč ve vaší společnosti.“

„Uznáváte-li tedy vesměs již nyní nutnou potřebu toho, abych do Prahy se odebral, tuť ovšem nechci se déle protiviti mínění vašemu," odpovídal na vyzvání tato kníže Hynek hlasem dosti nejasným a pohlížel k zemi; „nahlížímť již sám, že nejlépe bude, jestliže celá věc co nejdříve se skončí, než by nám zrádce některý v cestu vkročil.“

„Vy se myšlenky své o zradě nemůžete dosud zprostiti," pravil s lehkým úsměvem rytíř z Wildsteina, „jelikož v ní však vidím o jednu pohnutku více, která Vaší Jasnost k nové ráznosti přiměti má, budiž: pak i já vám přizvukuji. Rychle tedy do Prahy a tam přikročme k upravení skvělé své budoucnosti!"

„Musíť knížecí Jasnost i všechny naše přípravy v Praze řádně prohlédnouti," podotkl mladý Počepický; „kojím se nadějí, že naše snahy o zaopatření dostatečného množství zbraní a sebrání branného lidu budou uznány. Zvláště budiž péčí mojí, abych knížecí Jasnost provedl oněmi kamennými lomy za Strahovem, kde je hlavní sklad naší zbraně, a ležení našich najatých žoldnéřů; podivíť se zajisté každý, jak příroda a umění lidské nám tu byly nápomocny, abychom v nejbližším okrese Prahy přece tak tajně celé zásoby zbraní a mnoho set mužstva bez obavy prozrazení mohli přechovávat.“

„Ba věru, tam knížecí Jasnost teprve pravého přesvědčení nabude na jak pevných a mocných základech spočívá naše osnova," dosvědčoval starý Počepický. „Odtamtud se vyrojí oni houfové, kteří trůn Vladislavův podvrátí, aby mocný kmen Poděbradských na výsluní jeho dále bujel.“

„Jsemť věru žádostiv na podivné upotřebení těchto opuštěných lomů, o nichž tak málo slychati," pravil kníže Hynek, „a vzdávám všechnu čest ostro-vtipu pánů Počepických, kteří tak nadmíru příhodného místa pro záměry naše použili.“

„Mimo to v Praze i jiné úlohy na nás čekají, které taktéž neodvratného rozluštění zasluhují," začal poznovu rytíř Wildstein, stavě vyprázdněný pohár na stůl. „Musíme i dále se píditi po ztracených listinách, které knížecí Jasnosti tak na srdci leží; těch však nijakž zde na Poděbradech nenalezneme, a protož co nejdříve do Prahy, abychom tam po nich spojeným úsilím dále pátrali."

„Ba, to dosti důležitou úlohou," poučoval kníže Wildsteina, „Fryček musí poznovu všech pět svých smyslů vzíti dohromady, aby mne na stopu její přivedl, pak již sám o výsledek se postarám."

„Nechť žije tedy kníže Hynek dnes na Poděbradech a zítra již mezi námi v Praze!" zvolal starý Počepický a uchopil se poháru, v čemž syn jeho i rytíř Wildstein následovali.

Vypili vesměs na dno.

„Tak narychlo mi nepřipíjejte!" pravil s úsměvem kníže Hynek, „zítra mne sotva již Praha ve svých zdech uvítá, neboť mám mnohé ještě na Poděbradech k urovnání, než rodinný zámek svůj budu moci opustiti. Čekámť v těchto dnech posilu z Budějovická, abych jí posádku zdejší rozmnožil a hrad svůj pro veškeren případ náležitě opatřil. Protož nemožno mi dříve do Prahy se odebrati než až za několik dní."

„Budiž, přípravy zdejší musíme s toutéž obezřetností ukončiti jako v Praze samé," přisvědčoval knížeti rytíř Wildstein, „a na dva tři dny také již nepřijde. Ostatně jsme všichni tři zde Vaši Jasnosti k službám a co nejvíce možno o ukončení zdejších záležitostí se postaráme. Je-li pravda, pane Počepický?"

„Nemám-li kníže v úmyslu aspoň ve dvou dnech již za vámi i s Jeho knížecí Jasností do Prahy dorazit?"

„Nyní tedy poněkud hlavní záležitosti naše odbyty," přejal slovo kníže Hynek, „a my se bezstarostně můžeme oddati požitkům, neboť i tělo naše péče zasluhuje, když se byl duch přátelským hovorem zotavil."

A "zatleskav v dlaň přivola tak sluhu, poručil přinéstí vína a něco zákusků a co nejochotněji pobízel hosty své k jídlu a pití.

Po dlouhou dobu ještě zůstali čtyři mužové tito pohromadě, mnohé ještě ujednávali a o mnohém hovořili, než se odebrali na lůžka.

Druhého dne po poledni vyjel starý pán Počepický se zbrojnošem svým ze zámku poděbradského po silnici ku Praze, kamž dorazil večer, a ihned na Smerhově u rytíře Podvinského se zastavil, zdali za posledních dvou dnů nic neobyčejného v Praze se neudalo. Pohovořiv nějakou dobu s tímto, klusal dále po Kamenném mostě na Hradčany do svého domu.

V Poděbradech se zatím obracelo vše na rub, neboť druhého dne po odjezdu starého pána Počepického přibyla ona očekávaná tlupa zbrojnošů z jižních Cech, které tam najal jeden z hejtmánů knížecích, aby za posádku na Poděbradech sloužili. Na nádvořích zámeckých panoval pro toto rozmnožení obyvatelstva nesmírný ruch, jednotlivci brousili svoje meče, cítili oštěpy a sudlice, opravovali hradební zdi a věže, nejinak než jakoby nepřítel byl nablízku.

Kníže procházel s Wildsteinem a mladým Počepickým celý zámek, řídil veškeré práce a potřebné opravy a dával denně cvičiti branný lid v zacházení se zbraní. Všichni se divili neobyčejným těmto přípravám v čas míru; nikdo se však neodvážil hlasitě myšlenky svoje projevit. Zvláště rytíře z Wildsteina se všichni obávali, neboť on již úplně černým zevnějškem svým a železnou tváří žádné důvěry v nikom nevzbuzoval, a to tím více platilo, jestliže jako přísný velitel po boku knížete Hynka se objevil. Nebyloť nikomu tajno z jeho počínání, že vlastně on zde velitelem, a že kníže úplně vůli jeho se podrobuje.

Když pak asi ve čtyřech dnech všechny přípravy k opevnění zámku byly ukončeny, vybral rytíř z Wildsteina několik statných zbrojnošů, kteří měli tvořiti průvod jeho a knížete, a sami pak vsednuvše na koně rozloučili se s Poděbrady, které je však v krátké době podle domnění jejich v zcela jiných poměrech měly uvítati. Zvláště rytíř z Wildsteina měl hlavu plnu naděje na poslední této cestě k žádoucímu cíli, takže po celou dobu hrubě ani mnoho nemluvil a jen vlastními myšlenkami svými se obíral.

Skrovná tlupa tato přibyla za pozdního večera k Boleslavské bráně v Praze, kdež rytíř z Wildsteina provázejícím je zbrojnošům poručil, aby se oddělili od svých velitelů a jednotlivě na Hradčany přijížděli, aby v Praze nějakého zvuku nezpůsobili.

Sám pak s knížetem Hynkem a mladým Počepickým vjel branou do města a zaměřil rovnou cestou k domu pánů Počepických, kdež byly pro knížete Hynka již připraveny byty, v nichž bezstarostně a ukryt před zraky všech nezastvácených mohl obývati.

Ještě téhož večera odbývána nová porada mezi hlavními náčelníky spiknutí, v kteréž každému jednotlivci zevrubně popsána a přidělena úloha, v kteréž by již od zítřka co nejzdatněji měl působiti. První noc tedy spal kníže Hynek na Hradčanech nablízku nenáviděného krále, kteréhož svrhnouti se stolce královského bylo účelem cesty jeho do Prahy. Divné myšlenky pronikaly duši jeho, rozličné obrazy krále jižjiž svrženého, dcery proti vlastnímu otci působící, rytíře z Wildsteina jej dále a dále ve vír pudícího a podobných výjevů střídaly se v mysli jeho a činily mu první noc v Praze velmi nepříjemnou.

Příští den byl věnován prohlížení všech listin a do dopisů, které starému Počepickému a rytíři z Wildsteina došly do Prahy a které obsahovaly nové důkazy, že spojenci jejich na venkově sobě statně počínají a stále širší a pevnější pudy mezi lidem si dobývají. Za jasného zimního odpoledne odvážil se kníže, ovšem v úplném přestrojení, ve společnosti Wildsteinově k procházce po Menším městě pražském a na večer měl se odebrati na Smerhov, kamž zatím rytíř Podvinský obeslal některé z konšelů a váženějších měšťanů pražských.

Když se rozestřela nad městy pražskými úplná tma, kráčeli kníže Hynek, rytíř z Wildsteina a oba Počepičtí s Hradčan na Staré město k Smerhovu, kterýž dnes po prvé ve svých zdech měl uvítati knížecí osobu. Zahalení v temné pláště šli po záři dvou rozžatých pochodní, kterými jim dva sluhové na neschůdné cestě svítili, a octli se konečně na velkém náměstí před hostincem Smerhovem.

Nejdříve tam vešli oba Počepičtí, po nějaké době teprv Wildstein s knížetem Hynkem, jak od počátku již bylo umluveno, aby se žádného podezření nevzbudilo.

Kníže Hynek byl nadmíru spokojen s příznivým duchem Pražanů, kteří při příchodu jeho dali se do

nesmírného jásohu a div jej důkazy lásky své a oddanosti nezasypali, že nyní sám osobně se staví v čelo jejich, aby spravedlivým žádostem jejich vyhověl a jim zjednal průchod. Ubezpečil je o úplném uznávání jejich stížností a přislíbil, že již co nejdříve jim bude pomoheno, jestliže i oni rukou svou všemožně se přičiní, aby vláda nenáviděného a malátného krále došla svého konce.

Poznovu se tu zavázali Pražané a zástupci jejich přísahou věrnosti své knížeti Hynkovi a ubezpečovali, že veškeren obecný lid jen na pokynutí čeká, aby za velením knížecím se vrhl na utiskovatele a nepřátele své.

Po několika hodinách teprv rozcházel se šmerhovští spiklenci, jsouce nadmíru dojatí vlídností a laskavostí knížete Hynka, jakou každého okamžení pánům měšťanům najevo dával, a pevně umíněno bylo, že hned příštího rána všechny své stejně smýšlející o příchodu knížete Hynka do Prahy uvědomí a spolu pobídnou, aby nyní každé chvíle připraveni byli na počátek boje proti králi.

Taktéž naši čtyři hrdinové obrátili nyní kroky své opět ze Starého města k Malé straně, jenže tlupa jejich byla rozmnožena ještě dvěma osobami, totiž rytířem Podvinským a Fryčkem, kteří se měli nyní přestěhovati do paláce pána Počepického, aby vždy nablízku knížete trvali.

Fryček byl zjevením se neočekávaného knížete na Smerhově náramně překvapen, a nevěděl v prvním okamžení, jakou úlohu by nyní měl zastávati v lechtivém postavení svém mezi otcem a dcerou. Mezi schůzkou však, kteréž ovšem také byl přítomen, na poradách v ní však nižádného podílu neměl, jsa myšlenkami svými dostatečně zaměstnán, ustanovil se konečně na tom, že prozatím knížeti o ničem se nezmíní, až by kněžně Anně oznámil, že otec její již je v Praze. Onať mu měla udati způsob, jak by se v případě tomtoto měl zachovati, a protože na otázku knížete, jak daleko již v pátrání svém pokročil, odpověděl, že posud žádné stopy o přibytí kněžny dopřít se nemohl. Kníže mu odporučil novou vytrvalost a přislíbil, že nyní všemožně bude podporován, aby konečně byl vypátrán úkryt kněžny Anny a Hynka Hradeckého.

Starý Počepický byl v čele průvodu a vedl jej černou brankou v Krokavské ulici vzhůru k Hluboké cestě a kolem Strahovského kláštera do širokého prostranství za Pohorelcem.

Celé okolí bylo pokryto sněhem, v němž záře obou pochodní rozličně se měnila a po celou cestu od brány nebylo za této pozdní doby ani živé duše k spatření.

Rytíř z Wildsteina uvědomil knížete Hynka, když již se octli za městem, že příhodného nočního času dnešního použijí, aby jej provedli v oněch pověstných lomech, které straně jeho za zbrojnici a ležení sloužily. Jsou prý učiněny veškeré přípravy, aby kníže vše patřičně mohl prohlédnouti a spolu i od lidu svého důstojně byl přivítán.

Kníže ochotně přivolil k tomuto návrhu, ač by se byl rovněž tak ochotně na lože odebral; byl však také částečně dychtiv očitě se přesvědčiti o velikosti a spolu i nedostupnosti oněch lomů, které v bezprostředním okolí Prahy prý byly tak neznámými. Učinilť i v mysli své zvláštní názor o tajemných těchto místnostech a toužil seznati, zdali skutečnost se obrazotvorností jeho poněkud vyrovná.

Ale očekávání jeho nejsmělejší mělo v lomech strahovských daleko býti převýšeno.

Jak již výše praveno, octla se tlupa našich nočních chodců za vůdcovství starého pána Počepického na planině, kteráž se rozprostírá od kláštera strahovského až k Břevnovu, jsouc na jihu obmezena oněmi vápencovými výšinami, v kterých byly kamenné lomy, a na severu táhlým hřbetem, jenž slouiti mohl pokračováním Hradčanského vrchu a na jehož jižním úbočí se rozkládala neveliká dědina Střešovice. Středem této planiny vedla slánská silnice a po celé straně jižní byla vroubena hustým lesem, jenž počínal již daleko od Strahova a částečně až k lomům dosahoval, takže od strany městské zcela ukryty byly, což částečně vysvětlivkou jest, proč opuštěné lomy tak málokterý z Pražanů znal.

Zmíněný les za Strahovem táhl se daleko až k Bílé hoře a pokrýval celé ono prostranství, které za kamennými lomy až za ves Motol se rozkládá a nyní v úrodné pole jest přeměněno. Jižní svah vysočiny, po níž se táhl les, a kterýž se kloní ke Košířům, byl taktéž tehdy ještě hustě porostlý, a vůbec celá ona krajina nebyla tak zalidněna, jako je za našich časů, kdy jednotlivá stavení a dvorce se tu vypínají uprostřed rolí.

Zvláště zimního času, kdy ležela celá příroda v sněhu zahalena, bylo celé okolí pusté a málokdo je navštěvoval, nemaje nutné potřeby po kostrbaté půdě a neschůdným lesem se tlouci. Protož bylo velmi snadno pánu Počepickému použití opuštěných rozsáhlých lomů za skladiště a shromaždiště, aniž by kdo o neobyčejných přípravách těchto nablízku městských zdí čehosi tušil. Bylyť lomy neschůdností okolí svého s jedné strany a lesem se strany druhé dostatečně kryty, pročež nebylo zapotřebí, aby se na nějakou zradu pomýšlelo.

Vedl tedy starý Počepický knížete a ostatní v průvodu nějaký kus cesty po slánské silnici, ač hned za Strahovem bylo možno k lomům se dostat, tam zase prý podle ujištění jeho byla cesta pro haldy navezeného kamení a hluboké jámy a dolíky velmi nebezpečná, a když konečně k onomu místu se dostali, kde les až k samé silnici se přiblížil, což nedaleko Břevnova se stávalo, obrátil kroky své se silnice vlevo a tu již s průvodem svým se octl v zasněženém lese.

Každý jiný by se byl za noční doby ostýchal vejíti do lesa, jenž u Pražanů byl v nedobré pověsti, a kdyby se byl třeba jen pouhého zabloučení obával; starý Počepický však odpověděl na otázku knížete Hynka, zdali je skutečně na pravé cestě k lomům, že zde zná skoro každý strom a každou skálu a že by i potmě se zde úplně vyznal. Pobízel ostatně následovníky své k spěšnější chůzi, ač těžko bylo neschůdným lesem a vysokým sněhem se prodírat.

Pochodně dosti nuzně osvětlovaly nejbližší okolí a omšelé stromy vrhaly dlouhé stíny do dalekého, tmavého prostoru, v němž jednotlivé kmeny v šerém svitu se míhaly jak strašní obrové. Jeden za druhým stoupali v kročeje starého, neboť tak jim tento zkušený dobrodruh radil, aby snad v hojných závějích a propastech nevzali pohromy.

Dlouhou dobu šlo to neustále do vrchu, až konečně se octli na hřebenu vysočiny, odkudž kroky své obrátili opět k východu a tudíž blíže k městu.

Cesta byla nyní mnohem schůdnější, celá tlupa shlukla se opět v jednu hromadu a Počepický přiblížil se ke knížeti, právě mu, že po několika okamžicích se octnou na planině před lesem, kde zrakům jejich se objeví rozlehlé kamenné lomy.

A skutečně netrvalo dlouho a vyšli z lesa na širé prostranství, kteréž se ovšem pro panující tmou úplně nedalo přehlédnouti. Přes to však přece oko, po několika okamžicích na tmou a výhled do dálky uvyklé, počalo rozeznávat i obrysy vzdálenějších předmětů a až za nynějšího počasí vše sněhovou vrstvou bylo zahaleno, přece se každý podivil, jak se tu zraku poskytuje pestrý obraz zemského povrchu.

Vápenné skaliny byly na všech stranách prorýty a podkopány, takže mnohé stěny kolmo do povětří trčely, aneb kupředu se navahovaly, jako by každé okamžení sesutím hrozily. Nesmírně rozsáhlý prostor byl obmezen těmito skalinami, které staletým dobýváním a lámáním kamene nabyly nynějších neobyčejných tvarů, takže divák se domníval, že nenadále se octl mezi zdmi zkamenělého města, o jakýchž tak často báchorky vypravují.

Byl pohled na tyto skaliny skutečně přezajímavý, zvláště když nyní hořejší části sněhem byly pokryty a tak od tmavších stěn velmi se odrážely; byl to obraz skutečně předpotopního chaosu, neboť na málo místech zajisté byl povrch zemský tak rozerván a na všechny strany rozmetán jako v těchto lomech, z kterých všechen život vymizel, neboť žádný strom nebyl na celé prostoře, jenž by ji byl poněkud oživoval a na němž by oko, tékáním po pustých skalách unavené, si mohlo odpočinouti. Ba, ani mech nebujel v tomto okolí a nekrášlil svou zelení šedé skaliny, kteréž tak zcela holé zabloudilého sem pozorovatele vítaly.

Mezi jednotlivými skalami ležely vysoké haldy nalámaného kamení, kteréž nepochybně zde po dlouhá léta již leželo nedotčeno, neboť bylo takřka již v jedinou hmotu srostlo a účinkem povětří se rozsypávajíc částečně v prach se obrátilo, jak se stává se zpukřelým vápencem. Hluboké rokle mezi skalinami a těmito hromadami činily zde chůzi již za dne velmi nebezpečnou, což tím více platilo za noční doby a při vysokém sněhu, takže naši neobyčejní návštěvníci vápenných lomů jen velmi opatrně mohli kupředu kráčet.

Starý Počepický vzal nyní od sluhů pochodeň, jejíž záře od sněhu po skalách se odrážela a podivně přisvítily na lesknoucích se stěnách vápencových působila, a když se octl po několika kročejích u svislé skaliny, zahvízdal dvakrát jakýmsi zvláštním způsobem, načež mu v nedaleké vzdálenosti týmž hvízdnutím odpověděno.

„Musím postavenou stráž uvědomiti o příchodu přátel,“ pravil zticha ke knížeti, „neboť bychom při nedůvěřivosti mých lidí mohli utrpěti pohromu. Jsouť přísně poukázáni na to, aby na každý zjev, zvláště nočního času, bedlivý pozor měli.“

A nyní kráčel již bezpečně ke středu lomů a ostatní se ubírali spěšně za ním, spolu udiveným okem zírajíce po tajemných výtvorech přírody a lidské práce.

Zvláště kníže Hynek nemohl se dosti vynadiviti tomuto neobyčejnému zjevu skal, kdežto přece okolní krajina byla známa svou jednotvárností a zde se jevila taková pestrost a nepravidelnost tvarů. Čím více tedy viděl převyšeno svoje očekávání o zevnějšku těchto lomů, které za osvětlení pochodněmi a vůbec v tajemném nočním čase tím spíše větší barvitosti nabývaly, tím více byla napiata jeho pozornost, jakého asi způsobu bude vnitřek lomů a štol, v nichž podle udání pánů Počepických byly jejich veškeré zbraně a zoldnéřstvo.

Dychtiv jsa tedy seznati i vnitřek lomů, tázal se starého pána Počepického, zda jsou již u cíle obtížné cesty.

„Jen krok ještě, knížecí Jasnosti,“ odpověděl tento, „a hned nás uvítají přední stráž.“

„Vyt' máte zde vše jako ve vojenském ležení upraveno.“

„A jiného-li to cos než skutečné ležení, kde každý prahne jen po blízkém výboji?“ usmál se starý Počepický a uhnul se se svou pochodní náhle za skálu, která daleko do středního prostranství zasahovala. „Tu již stojí prvý z našinců, a věru nezdá se, že cítí mnoho nočního mrazu!“ pravil, ukazuje před sebe, kdež jakási postava nepohnutě stojí a o halapartnu se podpírajíc od lesklého sněhu se odrážela.

Počepický popošel několik kročejů proti stráži a zvolal: „Kunštát a Poděbrady!“

Stráž taktéž se ozvala: „Kunštát a Poděbrady!“

„Co to znamená?“ tázal se kníže a uchopil Počepického za rámě.

„Což nepochopujete, jaké to zařízení ve vojenském ležení, jak jste sám pravil, pane kníže?“ odpověděl Počepický a kráčel dále kupředu, nedaje se zdržovati knížetem. „Tot' naše heslo, bez něhož nikdo bez ztráty života do lomů se vedrati nesmí. Této pozornosti i já dosti činiti musím, ač všickni zde shromáždění pána svého ve mně ctí!“

„To moudré opatření ovšem,“ přisvědčil kníže nato pokojněji a kráčel opět volně za Počepickým.

Tento mezitím se již přiblížil k zmíněné stráži a několik slov s ní pohovořiv obrátil se opět vpravo a kynul soudruhům svým za sebou, aby jej následovali. Jakmile několik kroků od první stráže se vzdálili, přišli na malé prostranství, kde bylo znáti, že zde nedávno pracovala lidská ruka na odstranění sněhových závějů, neboť pěšinka byla ve sněhu vyházena a i celá půda měla jaksi pevnější, urovnalý ráz.

Kníže netajil své podivení nad tímto opatřením.

„Ó, toť Vaše Jasnost dnešní noci ještě jiným věcem se podiví,“ dosvědčoval starý Počepický, „jáť poručil, aby se vše ku příchodu a přivítání velitele našeho co nejslavněji připravilo, a věru staleté tyto lomy zajisté omládnou dnes pod skvělým svým rouchem, jakýmž je moji hoši ozdobili.“

„Vy mne skutečně překvapujete duchem svým, pane Počepický,“ pravil kníže Hynek, „ani ve snu bych nebyl tušil, že v okolí Prahy tak tajemný zjev jako z kouzelného světa vyluzujete.“

„Uznání Vaší Jasnosti mě nejvíce potěší,“ odpověděl Počepický a zastavil se před kolmou skalní stěnou, v níž zíral tmavý jakýs vchod na příchozí. „Zde jsme na prahu ležení a hradu našeho! Nyní směle jen kupředu a brzo jsme mezi svými!“

U tohoto vchodu stáli taktéž dva strážcové, na prohlášení se heslem ustoupili uctivě stranou a pán Počepický vešel první s knížetem Hynkem do nízké chodby. Rytíř z Wildsteina s mladým Počepickým,

Podvinský a Fryček následovali, kdežto ostatní sluhové a zbrojnoši zůstali se strážci před vchodem.

Starý Počepický pojal knížete za rámě a vedl jej křivolakou chodbou, jasnou pochodeň nad hlavou drže, dále kupředu.

Stěny chodby byly dosti přímé a rovné, jakož to bývá obyčejně u vrstevnatých vápencových skal, a strop častým užíváním pochodní neb kouřem z ohně velmi začouzen.

Až posud neukazovalo nic na to, že by zde bylo cosi neobyčejného, a jen temný jakýsi šum jako od mnoha nejasných hlasů zazníval z vnitřku chodby. Posud před chodci našimi panovala úplná tma, která byla rušena pouze pochodní starého Počepického, jenž po nějaké době ke knížeti promluvil:

„Hoši moji dobře se podle rozkazů mých zachovali; překvapení Vaší Jasnosti bude tak tím větší.“

„Vy jste tedy skutečně učinil přípravy, abyste zbrojnici naši co nejskvěleji očím svým předvedl?“ tázal se kníže, postupuje opatrně kupředu.

„O tom se Vaše Jasnost v okamženi přesvědčí,“ odušil Počepický a zahrnul nyní kolem rohu, jež působila nenadálá zatačka v chodbě.

Neobyčejná jasnost zarazila v prvním okamženi zrak knížete a soudruhů jeho, a to tím účinněji, čím více jejich oči uvykly na noční tmu.

Tato neočekávaná záře pocházela ze zadního oddílu chodby, která nyní se stávala stále vyšší, až dosáhla znamenité výšky. Když po několika kročejích dosáhli konce chodby, octli se pojednou v rozsáhlém a vysokém prostoru, jenž dosti velké kapli se podobal, nad kterou se pnulo do výše mohutné klenutí.

Uprostřed protější stěny plápolal veliký oheň, jenž svou září až do chodby vysílal, při čemž byl podporován množstvím pochodní, ve štěrbinách skalních zaražených. Záře plamene a pochodní obrazy se tisícerým leskem v hladkých plochách vápencových po stěnách a klenutí, takže se zdálo, jako by celá tato prostora byla posázena lesklými drahokamy.

Jako milý odpočinek pro unavené oko zjevovaly se ve výši asi jednoho sáhu od země skupiny zelené chvoje z blízkého lesa, které po stěnách malebně se táhly a na světlé půdě temnou svou barvou poskytovaly příjemného pohledu.

Dojem celku tohoto, ač v jednotlivostech dosti hrubého, byl nadmíru překvapující a to tím více, pomyslí-li se, za jakých okolností to vše bylo uzpůsobeno.

Příchozí stáli po dlouhou dobu takřka zaraženi a myslili, že jsou na jevišti některé báchorky; z tohoto překvapení však brzo je vyvolal ohromující jasot velikého množství hlasů, kterýžto hluk v klenbě této tím mocnějšího účinku docházel a na ucho jako hrom dorážel.

Stáloť v pozadí prostranství po obou stranách ohně četné množství ozbrojenců, kteří úplně oděni a ozbrojeni jen na pokynutí čekati se zdáli, aby je vůdce vedl do boje.

Byly to postavy vesměs tváří osmahlých, výrazu odhodlaného a bojovného, slovem, byli to oni žoldnéři, které starý Počepický najal, aby v příhodný čas po Praze mezi měšťanstvem jako zápalky působili a lid vyzývali k boji. Stáliť v řadách a při vstoupení knížete do prostranství vzdávali tomuto úctu svou provoláváním:

„Ať žije kníže Hynek z Kunštátu a Poděbrad!“ ;, Tak volali všichni po třikráte plným hrdlem, až skály se jim nad hlavami otřásaly.

Otužených těchto vojinů bylo zde shromážděno jenom asi ke stu, ale vyrovnali se odvážlivostí a zkušeností svou tisícům jiných, takže kníže Hynek nyní úplně na ně se spolehnouti mohl, pokud totiž je v žoldu svém držel.

Celý neočekávaný výjev tento účinkoval na knížete velmi mocně, neboť nebyl nijak očekával, že v strahovských pahorcích takové rozsáhlé lomy a prostory nalezne, v kterých by se mohlo bezpečně ukrývat na sta lidí. Nemohl zamlčeti svoje podivení pánu Počepickému a neustále kol sebe pohlížel, jako by dosud věřiti nemohl, že to skutečnost, co před sebou vidí.

„Jeť prostor tento a obsah jeho nynější jen malá část toho, co ještě dále prohlédneme, knížecí Jasnosti,“ odpověděl Počepický a vedl knížete do středu klenby, aby statečné bojovníky osobně prohlédl.

Tento promluvil k nim několik pochvalných a povzbuzujících slov, načež prostorou skalní zaznělo opět volání slávy a řinčení zbraní.

Nato obrátil se starý Počepický k synu svému a pravil:

„Nechť první doba, kdy kníže náš mezi nás vkročil, jest dobou veselí lidu našeho; jdi a dej vyvaliti ze zásobárny naší několik sudů chmeloviny, aby je zbrojnoši na zdraví knížete vyprázdňili.“

Kníže pochvalně pokynul k návrhu tomuto a veselé jásání rozléhalo se po vnitřku skalních lomů.

Na znamení starého Počepického rozešli se zbrojnoši po síni a chodbách, aby si při sudech pohýřili a veselému životu se oddali.

„Věřu, všechna úcta vám, pane Počepický, že jste zde takový život vyvinul,“ pravil kníže Hynek; „leč žádostiv jsem, jakým způsobem také ono množství lidu udržujete na živu a v tajné skrytosti?“

„Na oboje velmi snadná odpověď, knížecí Jasnosti; touto chodbou, která nás hlouběji do lomů povede, dostaneme se k naší špižárně, kde jsem dal složití potravních zásob, že bychom tu po celý měsíc z toho trávit mohli. Blízký les, jenž, jak jsme se před chvílí vlastněma očima přesvědčili, až k samým lomům dosahuje, ten nadmíru podporuje dovážku všeho potřebného do naší skryše; nikdo by netušil, že náklady po silnici slánské až k Bílé hoře se ubírající vlastně jsou určeny pro strahovské lomy; tím způsobem se sem dostala i veškerá zdejší zbraň, která opět v jiné chodbě uložena, a všichni dobrodruzi, jejichž část tuto shromážděna a z nichž ostatní si hoví po jiných chodbách a síních; neboť musím podotknouti, že všechny zdejší prostory by dovedly na tisíce mužů v sebe pojmouti, aniž by kdo zvenčí toho nejmenšího zpozoroval. Možná nám se poděkovati pilnosti a vytrvalosti našich předků, kteří tyto skály jako krtkové proryli a prokopali, takže my tu nyní nalézáme bezpečný útulek.“

„A jak dlouho zde již tento sbor dlí?“

„Většina jich teprv dva neb tři dny, jak právě z venkova ku Praze přirazili; jsouť ostatně na toto podzemní žívobyť dosti uvyklí a zdravého povětří se tu také dosti nalapati mohou, neboť za nočního času jim volno v zevnějších lomech se proběhati.“

„A nebojíte se, že vám kdo uteče?“

„Všichni jsou nám tělem i duší oddáni, a pak i lid můj nad nimi řádnou dohlídku drží, aby se z nich nikomu nezachtělo upláchnouti. A proč by také medle odtud odbíhali, kde vína a piva dosti a kde se jim vyplácí bohatý zold? Mohu tedy Vaši knížecí Jasnost ubezpečiti, že celý tento plán je na velmi jistých základech vystaven a nám že nyní jiného nezbyvá, než abychom se porozhlédli i po ostatních částech těchto tajemných lomů. V dalších chodbách nalezneme již dosti osvětlení, neboť z dobré příčiny jsem poručil, aby přední chodba zůstala tmavá, by překvapení hostů mých se stalo tím větší, až do veliké klenby vstoupí.“

A vkročil do vysoké chodby, právě naproti oné přední, v kteréž v nevelikých vzdálenostech byly zaraženy ve stěnách pochodně, aby celý prostor osvěcovaly.

Vždy po několika krocích otvíraly se po obou stranách jiné chodby, a bylo věru zkušeného vůdce zapotřebí, aby v labyrintu tomto se poněkud vyznal. Na některých místech rozestupovaly se chodby v širší prostranství a v těch stálo vždy po několika mužích, kteří na příchod velitelů svých jsouce připraveni, slavně je vítali a provolávali jim slávu.

V místnostech těchto prostrannějších nastláno bylo kolem stěn slámy, pokryté houněmi, lože to najatých dobrodruhů.

Po nedlouhé chůzi rozličnými chodbami stanuli chodcové u malého výklenku, před nímž stáli na stráž dva zbrojnoši obrovské postavy s vytaženými meči.

„Opatrnosti této jest zde potřebí,“ obrátil se Poče-pický ke knížeti, „neboť zde jest náš sklep a naše zásobárna.“

Nato shrben vešel do výklenku a ostatní následovali jeho příkladu.

Asi po desíti krocích mohli se opět vzpřímiti, a tu stáli ve veliké síni v skále vytesané, která velikostí svou zajisté se rovnala oné první. I výška její byla dosti značná a prostor pro mnohé kouty a výstupky tím rozsáhlejší.

V četných výklencích stálo několik sudů, buď pivem neb vínem naplněných; bedny s masem naloženým a lesní zvěří, pytle s moukou a jiným vařivem — vše v tomto skladišti bylo, co k vyživení onoho množství lidu mělo sloužiti. Obezřelý Počepický nezapomenul na žádnou potřebnost, neboť o každou maličkost se postaral, aby nikdo za dne na venek vycházeti nemusil.

Kníže se podívil tomuto zařízení a mnohokrát ujišťoval původce tohoto opatření o své vděčnosti, kterou si získal tímto oddaným počínáním.

I rytíř z Wildsteina, jenž obyčejně pochvalou svou neplýtvál, stiskl Počepickému ruku a vyjádřil se, zdaž kdo ještě o zdaření jejich záměru může pochybovati, když takové obezřelé přípravy zámysly jejich na všech stranách podporují.

V jiné chodbě na levé straně, která však výší i šířkou svou od předešlé značně se lišila, ležely celé haldy rozličné sečné i bodné zbraně; meče, halapartny, partisány, sudlice a železné palcáty byly tu srovnány v pěkném pořádku a počet těchto zbraní dosahoval zajisté několik tisíc.

„To je ta nejlepší zásobárna pro nás!“ zvolal rytíř z Wildsteina, obhlížeje se po jasně osvětleném prostoru. „V rukou Pražanů se zbraň tato stane vítězným nástrojem, který zatřese trůnem královským.“

A onomu slabochu polskému možno na kraji takovéto záhubné propasti klidně spáti?“

V očích se mu zajiskřilo, pohlédl na knížete a mimovolný pohrdlivý úsměv přeletěl po jeho tváři.

Ze zbrojnice vyšli opět jinou chodbou a dostali se zanedlouho opět v onu přední síň, kde nyní se jevil náramně čilý a pestrý život. Okolo ohně bylo vyvaleno několik sudů, kol těch seděli neb stáli v nejrozmanitějších skupeních zbrojnoši a statně popíjeli z konvic. Veselé výkřiky a zpěvy zněly klenbou a nadšení dosáhlo nejvyššího stupně, když kníže Hynek opět mezi ně s průvodem svým vstoupil a oni mu chtěli projevit svou vděčnost, že chřtány jejich tak štědře obmyslil.

Po dlouhé chvíli pobídl rytíř z Wildsteina k odchodu, a toutéž cestou octli se opět venku na prostranství mezi lomy. Starý Počepický vedl je poznovu lesní dráhou a brzo stanuli před domem jeho na Hradčanech.

Po celé cestě málokdo hovořil, neboť každého zaměstnávaly dojmy, jakýchž byl této noci neočekávaně zažil. Bylo již dávno po půlnoci, než utmácené údy mohly si pohoviti v lůžku.

Otec a dcera.

V domě pánů Lvů z Rožmitála se za posledních dnů, v kterých i předcházející události byly jednaly, mnohé sběhlo, co nesmí ujíti čtenářově pozornosti.

Největší změnou v posavadním odloučeném životě obou hlavních obyvatel paláce byl nenadálý obrat v povaze kněžny Anny, kteráž až do oné doby, kdy osudnou návštěvu byla králi Vladislavu učinila, byla velmi upřímná a často i veselá povahy a po onom dni tak velice se poddala trudnomyslnosti, že změna tato ovšem každému musila se státi patrnou.

Nejvíce trpěl tímto neočekávaným zpozorováním starostlivý Hynek Hradecký, jenž nijak si nemohl vysvětliti, jakým způsobem Anna, posud tak čilá a plná nadějí v budoucnost, klesla v opačnou povahu, a spolu i nárek vedl, že tak málo důvěry k němu chová, aby jej s příčinou toho kormutlivého duševního stavu seznámila, činilť si výčitky, že snad teprv nyní se Anně otvírá širší náhled v následky jejich nepředloženého útěku, a ač tak jednal jen z nesmírné vášně lásky své, přece za chladnější mysli v paměť si uváděl, že nynější postavení jejich se nemůže nazývati nijak skvělým.

Bezstarostnost nebyla slabou jeho známkou, dobře rozvažoval na mysli, jakým způsobem by se nejvhodněji s knížetem Hynkem jako otcem smířil a dosáhl jeho odpuštění. Praveno již dříve, že v ohledu tomto se hned na počátku pobytu svého v Praze obrátil ke knížeti s prosebným dopisem, jenž by dráhu poněkud urovnati měl, po kteréž by smíření snáze se docíliti dalo. Ale vždy Anna mu v úmyslu tomto odpírala, odkazujíc na vlastní zprostředkování této záležitosti a tak míjel týden po týdnu, aniž by s jeho strany byl učiněn nejmenší krok k smíření, ač nejlepší vůle jej ovládala.

A jelikož vědomí toto, že polovičatostí nikdy cíle svého nedosáhnou, ducha jeho velice skličovalo, tím více na něho naléhalo poznání, že drahá jeho Anna byla se smýšlením a povahou velmi změnila, a to nikoliv k svému prospěchu, neboť brzo seznal, že se stala nesdílňější a tajemnější než dříve. Nechtěl odhodlaně vystoupiti, aby náležitě prozkoumal celou událost, jež Annu tak nenadále změnila, ale déle trapný a nejistý stav tento vydržeti nemohl. Dříve jej alespoň Anna podporovala nadějemi svými a jistotou ve zdaření jejích úmyslů, nyní však, jsa i potěchy této zbaven, musilť se arcit' znepokojovati, a konečně odhodlal se s pomocí Kunhuty Rožmitálské pokusi i se o rozluštění této hádanky.

I Kunhutinou výslovnou radou bylo, aby Hynek podle nynějších stávajících okolností samostatně počal působiti, jak nejlépe uzná. Počalť i v ní konečně se vzrůhati nepokoj, když viděla, že postavení milenců odkládací Anninou nijak se nemění a žádného konce nedochází. Domnívalať se arcit' i ona, že Anna snad pouze otálí k rozhodnému činu přistoupiti, netušíc ovšem ani V nejmenším úmysly a plány Anniny, kterých tato použití chtěla vůči svému otci, aby k výhodě své s ním se smířila. Anna se jí posud ani slovem nezmínila, že má nějaké vědomosti o přítomném jednání otcově, a jelikož ani Hynek posud se nezdál tušiti, jakým způsobem Anna knížete ke svolení chce přiměti, tudíž oba tápali ve tmách a nechťice déle v nejistotě této trvati umínili si, že nyní sami o to se zasadí, aby choulostivý stav jejich k dobrému se skončil.

Jednoho večera za oněch dnů, kdy kníže Hynek z Poděbrad přibyl do Prahy, aniž by kdo v paláci Rožmitálském cosi o jeho příjezdu tušil, umluvil se Hynek s Kunhutou v komnatě její o příštím obapolném jednání a sám pak chtěl ihned příštího dne s Annou se dorozuměti a ji o úmyslu svém zpravit, že nyní způsobem svým s knížetem Hynkem se smíří, aniž by déle čekal, kdy opět odkládací její se zlíbí nové bezúčelné jednání.

Možná, že by kněžna Anna při nynější schvácení svého ducha, v jakou ji totiž uvrhl výstup s nevděčným králem, byla Hynkovi úplné svobody v jednání ponechala, jaké byla až posud pouze sobě poprávala, avšak právě v osudnou a rozhodnou dobu přiměla ji nenadálá a neočekávaná událost, že z okamžité malomyslnosti své se probírala a procitla k novému samostatnému působení,

Téhož večera totiž, kdy Hynek Hradecký s Kunhutou Rožmitálskou potají se umluvil, že nebera ohledů na Annu nyní o své újmě pracovati bude na smíření s knížetem Hynkem Poděbradským, přikvačil Fryček na umluvené místo u zřícenin bývalého biskupského paláce, a chopiv čekajícího zde Dobše prudce za ruku, křičel mu mohutným hlasem svým do ucha, aby jej' co nejspěšněji dovedl ke kněžně Anně, jelikož prý jí cosi nadmíru důležitého musí oznámiti. Dobeš se podivil té jeho neobyčejné chvatnosti a tázal se ho po oné důležité příčině, aby se podle obsahu této zprávy mohl řídit.

„Teď není času k dlouhému vysvětlování, milý brachu,“ přejal mu udychtěný Fryček slovo a pobízel jej k novému spěchu; „zprávy mé kněžnu nadmíru potěší, a protož uznáš toho potřebu, aby co nejrychleji se o všem dověděla, co jí přináším.“

Starý Dobeš zavrtěl hlavou a byl ochoten Fryčka ke kněžně podle žádosti jeho co možná brzo doprovoditi. Chtělť podle obyčeje kněžnou Annou ustanoveného Fryčkovi opět kuklu na oči vložiti, ale tento, ač jindy si ji vždy volně nechal vložiti na hlavu, byl dnes mimo očekávání vzpurným a vyjádřil se, že již prostředku tohoto potřebí není, jelikož dnešním večerem se rozhodne, jak se dítí má smíření kněžny Anny s otcem. Protož prý volno mu, jako nejoddanějšímu sluhovi, jenž neupřímněji dbá o blaho kněžnino, bez těchto příprav před ní vstoupiti, aniž by se tato musila obávati, že útulek její někomu vyrazí. Jsouť prý, doložil, zprávy jeho dnešní tak důležitého obsahu, že jest možno, že snad již zítřejšího dne kněžna sama z úkrytu svého vyjde a otci knížecímu podá ruku ke smíření.

„Snad není kníže pán osobně v Praze?“ tázal se Dobeš, jenž pochopoval možnost toho z řečí i kvapného jednání Fryčkova.

„Ba ovšem, starý žvástale, ovšem je Jeho knížecí Jasnost již od předvčirkav Praze," odpovídal mrzutě Fryček, „a protož uznáš nyní snad zřejmě, jak na tom záleží, abych se dostal co nejdříve ke kněžně Anně."

„Ó, toť je arcit' zcela jinak," ozval se s úžasem Dobeš, „toť nesmíme ani okamžení otálet, abychom ke kněžně co nejskořeji se dostali, neboť ona podle těchto zpráv i svoje záležitosti a úmysly zaříditi musí. Je-li věc kněžnina tak blízka svému vyvinutí, toť arcí není poslu jejím zapotřebí kukly. Pospěšme tedy!"

„Nu, totě opět jednou moudré slovo!" zvolal uspokojeně Fryček a stoupal za starým Dobšem.

Tento ukryl nepotřebnou již kuklu pod pláštěm a hbitě ubíral se podél zřícenin biskupského paláce ke klášteru sv. Tomáše, a nejkratší cestou pádil loubím Tomášské ulice k plácku Pětikostelnímu a octl se tak zanedlouho před výstavným palácem pánů Lvů z Rožmitála. Přes panující tmou věděl ostržitý a pozorlivý Fryček dobře, kde je, a když před zmíněným palácem stanul, nemohl zatajit svoje podivení.

„Totě palác Rožmitálský pod hradem!" zvolal, a snažil se po okolí se rozhlédnouti, zdali se nemylí.

„Ano, vyznal jste se dobře v našem sousedství," podotkl s úsměvem Dobeš a vedl jej k malým dvířkům v dolejší věži.

„A zde je kněžna Anna?"

„Vždyť jste ji zde již několikráte viděl."

„Inu ovšem, pod svícem bývá nejobyčejněji tma."

„A nebyl byste ji zde hledal?"

„Zde zajisté až naposledy, neboť kdož je nyní z Rožmitálských v Praze?"

„To jste ovšem uhodl, že palác tento panstva svého nehostí, ale přece kněžna je zde."

„A pan Hynek Hradecký?"

„Snad nemyslíte, že zde žije s kněžnou?"

„Nuž a kde jinde?"

„To vám bezpochyby kněžna sama řekne, uzná-li vůbec toho potřebu, aby se vám ze všeho vyznala. Ját vím pouze tolik, že pan Hynek Hradecký pouze za dne do našeho domu dochází a kdesi jinde bytuje."

Fryček ucítil špičku Dobšovu a aby v podezření zvědavosti neupadl, pobídl znovu starého sluha ke spěchu a pravil, že již hoří netrpělivostí, aby s kněžnou mohl mluvit.

Dobeš se právě pachtil otvíráním železných dvířek a vstoupiv s Fryčkem do předsínky, sňal se stěny malou svítilnu a opatrně opět zavřev, vedl jej točitými schody vzhůru do prvního poschodí.

Po celé cestě až ke komnatě kněžnině nikoho nepotkali, celý palác zdál se touto dobou již jako vymřelý a jen tiché kročeje obou odrážely se po nízkých klenbách chodeb a těsných stěnách.

V síni před komnatou kněžninou musil se Fryček na okamžení pozdržeti, než hy jej Dobeš ohlásil a kněžnu připravil na jeho příchod.

V několika okamžicích opět se starý sluha navrátil a uveda jej v ložnici kněžninu, posadil se u vchodu do předsíně jakoby na stráž, aby snad nikdo nepovolaný rozmluvu její s Fryčkem nerušil.

Fryček vstoupil před kněžnu s největší uctivostí, ač nemohl ukryti v otevřené tváři své výraz jakési důvěrnosti, jakéz si poctivý tento sluha podle domněnky svého vědom byl, žejiž nejbližší doba dodá veliké váhy jemu, jako jedinému vyjednavateli smíření dcery s otcem.

Anna z Kunštátu seděla u stolku nedaleko krbu a upozorněna jsouc Dobšem na příchod Fryčkův, obrátila svou smutnou tvář ke dveřím, jimiž Fryček

měl vstoupiti, a zdálo se, že očekává popudu, jenž by jí v nerozhodném stavu nynějším přispěl ku pomoci, aby poznovu a s obyčejnou odhodlaností přikročiti mohla k provádění dávných svých záměrů.

„Budiž mi vítán, milý Fryčku," oslovila oddaného sluha hlasem, v němž se jevil značný přídech trudnosti a malomyslnosti, „a dvojnásobně dnes mi příchod tvůj milý, jelikož právě nyní od tebe očekávám bezpečné zprávy, co na Poděbradech se děje."

„Ó, milostivá slečno, Poděbrady budou asi nyní rub na rub obráceny, neboť tam prý ozbrojenci se vše jenjen hemží," odpovídal Fryček a přistoupil blíže ke krbu. „Nyní však mám vícejednati o Praze než o Poděbradech, kde jen zbraň a vojenský hluk se ozývá."

„Totéž jsem již doslechla, že na Poděbradech za posledních dnů neobyčejný válečný ruch panuje," pravila s výrazem zvědavosti kněžna, „a jelikož si nemohu posud příčinu téhož vysvětliti, očekávám od tebe náležitěho vysvětlení o věci tak neobyčejné. Co je ti o tom povědomo?"

„O Poděbradech samých a zbrojení tamějším mohu milostivě kněžně podati jen kusé zprávy, neboť vlastního názoru o nynějším stavu poděbradského zámku a obyvatelstva jeho nemám," omlouval se Fryček, „a co o něm vím, to jsem se dověděl pouze z kusých zpráv rytíře Podvinského a zbrojnošů, kteří z Poděbrad tyto dny přibyli do Prahy. Privil jsem však již, že pro jednání naše Praha nyní nad Poděbrady důležitější a protož obíratí se musíme více s osobami zde se zdržujícími."

„Nuž, a co mi tedy nového přinášíš o událostech v Praze?" tázala se Anna z Kunštátu již jaksi netrpělivě.

„Tu nejnovější novinku, milostivá kněžno," poučoval s důvěrným úsměvem Fryček, „neboť na zprávu mou nynější zajisté se již všechno k zdatnému konci zapořádá."

„A důležitá ta zpráva zní?"

„Že je Jeho Milost knížecí pan otec v Praze."

Anna z Kunštátu jako vzpružinou tknuta se sedadla svého povstala a o krok blíže k Fryčkovi přistoupila, jako by svému vlastnímu sluchu nevěřila, a v očích a v obličejí jeho zřetelněji čísti chtěla, zda slova jeho jsou pravdivá. Tak nenadále a neočekávaně ji zpráva tato překvapila.

„Co jsi pravil o otci mém?" tázala se úsečným hlasem a dech ji sotva k otázce této postačoval.

„Že je kníže pán od včírka v Praze," opakoval důraznějším hlasem Fryček.

„Je to skutečná pravda, Fryčku, co tuto pravíš?" tázala se nedůvěřivě kněžna Anna a sáhla rukou na čelo, jako by je podepřítí chtěla, aby návaem rozmanitých myšlenek, jakéz zpravou touto v duchu jejím

okamžikem byly vzbuzeny, se nerozskočilo. „Netrop žertů v důležitém tak předmětu, neboť posoudíš sám, jaké následky by z přítomnosti otcovy v Praze vyplývaly.“

„Což nynější doba tak příhodná k žertům, milostivá oiežno, a vypadám podle toho, abych Vaši Milost nepravou zprávou klamal?“ tázal se Fryček s přízvukem jemné výčitky a pohléd s výrazem neobmezené oddanosti ke kněžně. „Právě že jsem sobě vědom důležitosti této zprávy, přicházím neprodleně k milostivé kněžně a veliteli své, aby o příjezdu milostivého otce svého byla uvědomena a podle náhledu svého této události použila ke svému prospěchu. Jeho Milost přijel do Prahy s panem Podvinským a Počepickým především večer, a byl bych již včera milostivou kněžnu o příjezdu tomto zpravil, kdyby mé přítomnosti nebylo jinde potřebí a kdybych byl dále i určitě věděl, kde Vaši Milost mám osobně hledati, což teprv dnešním večerem jsem se dověděl.“

„Bože, totéž jsem neočekávala tak rychle!“ pravila kněžna Anna sama k sobě a počala zamyšleně přecházeti po komnatě. „Či je to kynutí osudu, abych i já neprodleně k činu přistoupila, když protivníci moji tak úsilně a kvapně se zasazují o provedení svých zlomyslných záměrů? Ba, zajisté že i já nyní se vzchopiti musím, aby vhodná příležitost mi neuklouzla, když veškeré zámysly mé mi možno provést. Nyní teprv vysvětluje se mi onen chvat v opevňování hradu poděbradského a ozbrojování četné posádky jeho, nyní již pochopuji, proč Podvinský s Počepickým otce odvezli z Poděbrad, aby jej jako loutku v táboře svém spojencům nastrkovali a tak k poslední ráně proti králi ho použili. Nyní mi osnova jejich leží zřetelně před očima a Fryček mi předivo její zprávami svými musil doplniti, abych i já bezpečně mohla proti nim vystoupiti a je za nejslabší stránku jejich chopiti.“

Zastavila se a dlouhou chvíli tak ještě přemýšlela, načež na jakémsi plánu se ustanovivši, blíže k Fryčkovi přistoupila a hlasem, vnitřní ustálenost jevícím, se ho tázala:

„A můžeš mi také říci, Fryčku, za jakým záměrem kníže přijel do Prahy?“

„Jáť bych mnoho příčin udati mohl, milostivá kněžno,“ odpovídal jaksi tajemným hlasem Fryček, jenž vši mocí důležitosti slovům svým dodávati chtěl,

„avšak hlavní záměr se mi zdá býti onen, aby zde milostivou kněžnu vyhledal, a opět na Poděbrady uvedl.“

„Budiž, vím, že jako otec nepřestává se starati podle domyslu tvého o blaho dceřino,“ přisvědčovala Anna z Kunštátu; „ale uznáš sám, Fryčku, že k dosažení osoby mé není potřebí podobných válečných příprav a opevňování se na Poděbradech, o kterémž jsem zcela bezpečně zpravena a jak též ty dotvrzuješ.“

„To ovšem nahlížím i já, vzácná kněžno; neníť k jedinému účelu návratu Vaší Milosti takovýchto zbrojních a nebezpečných prostředků zapotřebí, avšak podotkl jsem již, že jsou i jiné příčiny, za kterými Jeho Jasnost tak nenadále do Prahy přijel, a proč tolik válečného mužstva sbírá.“

„Již za první návštěvy tvé u mne jsi se zmínil o nějakých tajných spolcích nespokojené šlechty s otcem mým, a již tehdy jsem seznala, že se strana tato hodlá uchopiti i násilných prostředků, aby své záměry provedla. Zajisté, že tedy tak patrné ozbrojování v čas míru s oněmi pikly souvisí; nuž, co jsi dále ve věci této vypátral?“

„Jak právě jste uhodla, milostivá kněžno, jde zde o skutečné zbrojné vystoupení proti králi Vladislavu a protož také kníže Hynek z Poděbrad do Prahy přijel, aby nyní sám přejal vůdcovství celé strany, kterou mu získali ctižádostivý rytíř Alexander z Wildsteina a oba Počepičtí. Nevím, nevím, nehrají-li tyto prohnaní dobrodruzi právě tak o knížete Hynka, jako o samého krále Vladislava. Jsouť oni to jedině, kteří jej k tak nebezpečnému jednání přiměli a kteří jej zajisté uvrhnou do záhuby, jestliže se odvážné podniknutí toto hned první ranou nezdaří.“

„Těší mne, Fryčku, že i ty možnost toho uznáváš, že by veliká pohroma mohla stihnouti mého otce, kdyby déle ještě trval v rukou hanebných těch osno-vatelů bouří a nepravostí. Nyní nahlédneš sám, že svatou mi povinností bylo již od počátku, kdy jsem se o piklech Wildsteinových a společníkův jeho dověděla, abych otce od předsevzetí jeho odvrátila a svůdce jeho zaslouženému trestu odevzdala. Proto jen vzdálila jsem se z Poděbrad a uchýlila se do Prahy, abych s oněmi důkazy, kteréž se mi neočekávaně dostaly do rukou, proti oněm spiklencům vystoupila a krále proti úkladům varovala, konečně i otce svého zachránila, jenž klamnými slovy nešlechtníků oněch úplně se dal obelstíti. To bylo příčinou všech mých posavadních skutků a nyní teprve nutno mi vystoupiti rozhodně.“

„I mně všechny ty věci k srdci jdou, neboť kdož by to raději viděl nade mne, aby se všecko opět navrátilo do starých kolejí a my na Poděbradech předešlý blahý, tichý život mohli trávit? Ale což já v těchto záležitostech mohu působiti? Na slovo mé nikdo nedá a já všude jen nečinně přihlížeti musím, ač bych leckdy také moudré a vážné slovo prohoditi mohl.“

„Budiž bez starosti, Fryčku, i ty se můžeš obmezeným jednáním svým knížeti svému státi prospěšným, jestliže mne, která jen o zdar a štěstí otce svého pečuje, ve všech záměrech svých budeš podporovati a o všem mne zpravíš, co by mi v jejich provádění mohlo posloužiti.“

„To již co nejochotněji činím, milostivá kněžno, neboť bedlivý dávám pozor na vše, co se udalo za posledních dnů zde v Praze. Vímt', že vy nejlépe o prospěch otce svého se staráte, a protož se můžete na mne úplně spolehnouti.“

„Vypravuj tedy, co jsi za posledních dnů neobyčejného užíval a co mi vědětí třeba,“ pravila kněžna Anna a kynula Fryčkovi, aby ušedl na nízkou stoličku před krbem, sama pak opět v lenošku svou zasedla.

„Jeho Jasnost přijel tedy, jak jsem již pravil,“ začal Fryček své vyprávění, „především večer s rytířem Wildsteinem a starým Počepickým do Prahy a uhostil se na Hradčanech v domě pánů Počepických.“

„Tak nablízku tedy je otec můj?“ přerušila Anna z Kunštátu proud vyprávění Fryčkova. „Zajisté má mnoho příčin, že právě nablízku královského hradu se zahostil.“

„Ba ovšem, má to své příčiny,“ dotvrzoval Fryček, „že starý Počepický Jeho Jasnost právě do svého domu přijal. To však se později ukáže, nyní dále k tomu přikročím, co se za dosavadního pobytu knížete v Praze udalo. Rozumí se, že Jeho Jasnost v největší tajnosti se drží a že mimo spiklence nikdo přítomnost jeho v Praze netuší. Protož také včerejšího dne teprv pozdě večer se odebral ve společnosti Wildsteinové a

Počepického na Šmerhov, kamž právě měšťané spolusrozumění byli svoláni, aby o přítomnosti knížete se přesvědčili, jenž nyní osobně se postaviti hodlá v jejich čelo."

"Na Šmerhově tedy jejich obyčejné stanoviště?" tázala se Anna z Kunštátu, jež pozorně naslouchala zprávě Fryčkově a podle toho již osnovala své budoucí plány.

"Totiž pouze jen co se měšťanstva týká, neboť zde je výborné místo k scházení se k podobným účelům, aniž by se nějaké podezření vzbudilo. Tam tedy byla nová porada všech náčelníků spiknutí, vůdcové měšťanstva přinášeli zprávy o posavadním svém působení, že pražský lid již úplně na obecný převrat připraven, dále že všechny místní příležitosti vyhlédnuty, které by v prvním okamžiku povstání mohly vhodně posloužit ke zdaru, a že jen na panstvo se čeká, aby v čelo jich se postavilo a první ranou na nenáviděného krále a okolí jeho dvorské sáhlo. Nato pak ubezpečil rytíř z Wildsteina, jenž vůbec při všech takovýchto schůzkách první a hlavní slovo vede, že i se strany panstva vše připraveno, žoldnéřů dostatečné množství najato, jakož i veliké zásoby zbraně nahromaděny, kterouž by se chátla pražská ozbrojila. Když tedy obě strany o obapolné pomoci se ujistily a všechny prostředky potřebné se zjistily, umluveno pak na nejbližší dobu přikročení k zjevným skutkům, neboť všichni dobře uznávají, že by za delšího projednávání tak široce rozpredena osnova od některého z četných účastníků mohla býti prozrazena. Nemýlím-li se, je ustanoven k prvnímu kroku onen den, kdy král Vladislav chce na náměstí Starého města držeti veřejné sedání a pak na radnici téhož města se odebrati, aby nenáviděnou obecní radu sesadil, ač prý dlouho proti tomu se vzpíral. Konečně přece snad přišel na jiné myšlenky, že aspoň v něčem chce povolit žádosti lidu, ačkoli se mi zdá, že nepatrný prostředek tento sotva od něho odvrátí záhubu, kterou mu tak četní a mocní spiklenci chystají."

"Podlehl by ovšem nestatečný král tajným úkladům těmto, kdyby pouze na neprozřetelné jednání své a neurčitou povahu svou spoléhati se měl; avšak chránit jej milosrdný Bůh i jinými prostředky, kteréž ani sám netuší a já sama se chci oním ramenem stát, které napřažený meč úkladníků od korunované hlavy jeho odvrátí, aby větší vině a hroznějšímu hříchu se vyvarovalo. Nesmíť Anna z Kunštátu, vnučka velikého Jiřího, rdít se před otcem svým, jenž hanebných prostředků k dosažení moci a slávy používal, jsa naveden jen nešlechtnými společníky k činu tak krutému. Já neohlížím se po důvodech, jaké předstírají oni domnělí osvoboditelé země a národa ode jha nenáviděného krále snad; mně praví tajný cit a vrozený pud práva, že těmto svůdcům otcovým ani v nejmenším nejde o blaho země, že ani dost málo nepomýšlejí na zvýšení blahobytu lidu, kteréhož přece k dosažení zločinu svého míní použití: nýbrž že každý z nich jen za ukojením vlastních nečistých chťičů svých se žene, ve všeobecném zmatku jen lupu si dobýti hodlá, jehož nynějšímu králi nepřeje a přece tím způsobem z něho chce kořistiti. Lituji jen v nejhlubších útrobách své duše, že krátkozraký můj otec, klamným leskem královského úřadu se dav omámiti, přidružil se k těmto padouchům a nezkalenou pověst svou i veškerého rodu svého jedním rázem snaží se poskvřiti. To se nesmí stát, pokud srdce toto ve mně tluče; otec můj musí z drápů těch býti vyrván a dceři své i předešlému blahobytu navrácen, aby ona mohla beze studu ve tvář jeho pohlédnouti a ruku jeho vděčně přitisknouti ke rtům která pouze přičiněním jejím násilnictví na králi a zemi se nedopustila. Vina tato by věčně lpěla na mém srdci a srdce mé po celý života běh by se vzpíralo v něm spatřovati otce příkladného a člověka nevinného. Tak ustanovila jsem se na znamení této nepravosti, tak úmysl svůj s myslí nezvratnou vykonám!"

"Ó, kéž by knížecí pan otec milostivou kněžnu takto uslyšel mluvit!" zavzdechl s nábožným pohledem Fryček, "kéž by mu někdo tak věrně a se strany této veškeré počinání jeho osvětlil, aby z osidel spiklenců vyvázl a síť jejich zrádnou prohlédl; pak zajisté by nebezpečných spolků těchto zanechal a na dráhu čestnou se navrátil. Avšak to nikdo jiný by nezpůsobil mimo milostivou kněžnu a ta by ještě neočekávaně rázně musila vystoupiti, aby spiklencům jej navždy odvcizila, neboť při liknavém jednání snadno by jej oni odvážlivci poznovu mohli přemluvit a k zločinu svému ho použít, aniž by později bylo pomoci."

"To i já již sobě umínila, milý Fryčku, a ty mi nesmíš pomoci své k tomu odepřít."

"S tělem i duší jsem vám oddán, milostivá kněžno, a pro tak šlechtný účel poslední sílu svou nasadím, aby byl dosažen. Ját si již všemožně lámu hlavu, jak bych co nejpřiměřeněji tuto schůzku uspořádal."

"Zapředení této osnovy ponech jenom mně; postarám se již o její zdar. Prozatím mi potřebí znáti všechny vedlejší okolnosti, abych mohla se nepozorovaně s otcem sejít a jej oněch úkladů vyvarovati. Pravil jsi tedy, že bytuje v domě Počepických na Hradčanech?"

"Ano, na Hradčanech, nedaleko pánů Švamberků. Tam bylo také až donedávna skladiště vši zbraně, kterouž spiklenci mezi pražský lid chtěli rozdati, od několika dní však je zásobárna tato zbrojnice v kamenných lomech za Strahovskou branou."

"Tot' jsou ohromné přípravy! Což jde o skutečné válčení a krvavé boje?" zděsila se Anna z Kunštátu. "Víš něco určitějšího o oně skrýši za Strahovem?"

"Ba, právě minulé noci jsme tyto lomy rozlehlé kříž na kříž prolezli a všechno tam ukryté patřičně ohledali. Odebral se tam kníže pán se spiklenci po poradě šmerhovské a tu i já byl všemu přítomen co se v úkrytu tomto udalo."

"Rychle/ Fryčku, mi pověz, co jsi tam na přípravách zbrojných pozoroval."

"Inu, množství zbraně a všelijakých válečných zásob, že by se jimi celá armáda podělit mohla. Dále je tam od několika dnů několik set rozličné žoldnéřské holoty, která prý ozbrojena v určitý den vtrhne do měst pražských a lidu dá první pobídku k boji. Proto je v lomech i dostatečné množství potravních zásob a podobně i o chlast pro tyto šeredné chřtány postaráno, a vůbec musil Jeho Jasnost notně měšcem hýbat, aby zapravil všechny výlohy za toto hospodářství, o kterémžto nebezpečném sousedství nikdo z Pražanů nic netuší."

"Což jest místnost ona tak odlehlá neb opuštěná?"

"Odehlá ani tak ne, neboť lomy tyto se prostírají na výšině hned za klášterem a lesíkem strahovským; ale jsou již od mnoha let opuštěny, jelikož kámen se v nich již neláme; a zvláště za nynějšího počasí tam ani pes nezaběhne, takže oni chlapíkové tam zcela bezpečně v úkrytu mohou trvati."

„Ale takové množství zbrojenců se nedá přece v stálé tajnosti nablízku města na dlouho přechovávat. Vždyť náčelníci spiknutí sami toto možné nebezpečí musejí tušit, a protože mám toto postavení za nový důkaz, že odvážlivci ti co nejdříve hodlají přikročit k rozhodnému činu.“

„Já soudím podobně podle všeho, co jsem až posud viděl a slyšel; pravil jsem již, že byla mezi nimi na Šmerhově zmínka o tom, jak by se v onen den vystoupiti mohlo nejvhodněji, až král na radnici mezi měšťanstvo se odebere a tuším, že se má toto sesazení rady obecní stát co nejdříve.“

„Cesta krále Vladislava na radnici souvisí tedy i s vyvedením plánů spiklenců?“ tázala se Anna z Kunštátu více jako sama sebe a náhle se zamyslela. Vidělať nyní, že po těchto zprávách, podle kterých úmysly spiklých k činům mají dozrávat, i ona samočinně musí vystoupiti, jestliže vůbec má vyvarovati v pravý čas otce svého od tohoto zločinu. Blízké nebezpečí zvýšilo i pružnost jejího ducha a byla vděčná osudu, že v pravou dobu o všem se dověděla, co jí tak nutno bylo vědět, jestliže vůbec s prospěchem jednání své začít mohla.

Fryček pohlížel s patrnou libostí na zteplou postavu přemýšlející kněžny a vida na obličej její patrné zjevy vnitřního boje, povinnosti a lásky, tušil již napřed, že mohutný duch této rázné dívčiny brzo na pevném úmyslu se ustanoví a podle vlastního přání jeho proti svůdcům knížete Hynka počne působiti.

Po nějaké chvíli obrátila se kněžna Anna k Fryčkově a na jasném čele i ve výrazu obličeje bylo lze pozorovati, že jest již odhodlána k rozhodnému zakročení a nyní ještě o způsobu prvního jednání porokovati míní.

„Rytíř z Wildsteina bytuje ovšem také u Počepic-kých?“ tázala se Fryčka.

„Vždyť on a Počepický jsou pravými náčelníky celého spiknutí a protože od sebe neodlučitelní,“ odpovídal tázaný.

„Proto však bude přece snad možné s otcem o samotě a nepozorovaně se sejíti. Musíš mi zaopatřiti vhodnou příležitost, kde bych otce v úkrytu jeho mohla překvapiti, aby snad po nové rozvaze k starému úmyslu se nevrátil, neboť oni nešlechtní dobrodruzi i snad násilím jeho pomoc by si zajistili, kdyby se o protivném snažení mém dověděli. Přemýšlej tedy, jak bych se v palác Počepických v tajnosti dostala, a to co nejdříve.“

„Okolnost tato mi nedělá velkých starostí, neboť do domu Počepických možno se dostat bez mnohých překážek, jelikož se tam přicházející a odcházející jen jen hemží. I já tam nyní s knížetem pánem jsem ubytován a znám již dostatečně vnitřní místnosti, abych vás bez podezření uvedl do jeho komnat. Hlavní však okolností jest tu ona nejistota, kdy bychom knížete samojediného našli, aby o příchodu našem ani Wildstein ani Počepický nic netušili. Jeť kníže pán po celý den takofa obklopen těmito zlými rádci a málokdy zůstaven sám sobě.“

„Některou dobou za dne aneb aspoň večer přece snad je otec můj samotný, a protože musíš míti bedlivý pozor na tuto příznivou dobu a okamžitě ke mně přijíti, abys mne k němu uvedl. Já budu každou chvíli na okamžik tento připravena a jelikož i vzdálenost odtud na Hradčany tak veliká není, zastihnu jej konečně v žádoucí samotě a pak již o výsledek se nestarám. Jen schůzky této potřebí a odstranění překážek, které by se úmluvě naší na odpor stavily a pak okamžitý zdar odmění naše snahy.“

„Doufám, že snad již zítra bude mi možno pro vás přijíti, neboť ani okamžik nepropasu, který by se vhodným ukázal. Račtež mě tedy každou dobu očekávat, já při první příležitosti jsem opět zde.“

„Dejž Bůh, aby to bylo co nejdříve!“

„I mou žádostí to jedinou, abychom již z té prozluklé Prahy na milených Poděbradech se octli.“

„Budiž bez starostí, milý Fryčku; z domu Počepic-kých doprovodíš mne a otce mého rovnou cestou na Poděbrady.“

„Ó, kdybych měl s nasazením hrdla svého rytíře z Wildsteina a Počepického z domu ven dostat, musí schůzka tato se uskutečnit, která tak skvělé ovoce ponese!“

„Spoléhám se tedy na obezřetnost tvou. Nedej však nyní v nejmenším na sobě znáti, že jsi se mnou v nějakém spojení a překvapení bude pak úplné,“ poučovala Anna z Kunštátu oddaného sluhu a povstala se svého křesla.

I Fryček se vzchopil a vida, že již nic k umlouvání nezbyvá, chystal se k odchodu.

Bylť se dnes tak neobyčejně dlouho u kněžny zdržel, že mu velmi pospíchat bylo, aby bez podezření do domu Počepických se dostal. V předsíni vytrhl z dřímoty starého Dobše, který na stráž stojí, účinkem tmy a ticha byl v dřímotu upadl a nyní Fryčka k rychlosti pobízejícího obyčejnou cestou z Paláce Rožmi-tálských vyvedl.

„Dnes bych vám, starý hochu, jistě se nedal celým Menším městem tahati,“ pravil s úsměvem při rozchodu Fryček k Dobšovi, „pospíchámť, abych co nejdříve byl již na Hradčanech, a protože kuklu svou již spalte; mne tíží její již nepoctíte. Nyní však ještě musím vám říci, abyste mi zítra a pozítří zjednal volný průchod do paláce, neboť nevím, kterou dobu denní ke kněžně se musím odebrati a protože také se s vámi nemohu umluviti, kdy a kde bych se s vámi sešel. Nyní již musí aspoň zde vše tajnůstkářství přestat a já vejdu hlavním vchodem do paláce, kdy toho bude potřeba. Zpravte tedy domovníka, nebo kdo u vrat bytuje, o mém příchodu, aby mne pak neprodleně pustil do domu.“

„Nestarejte se, já sám po ty dva dny se stanu zdejšími vrátným a vpustím vás kdykoli libo.“

„Tím lip tedy, očekávejte mne co nejdříve!“

A s tím se rozešli.

Příštího jitra, než se Kunhuta do společné síně k Anně odebrala, očekávala vážná tato matrona Hynka Hradeckého, s nímž pak vespolečně Annu z Kunštátu hodlala přemluvit, aby vše působení a vyjednávání o smír s otcem pouze jim oběma ponechala a výsledek tohoto snažení pokojně očekávala. Domnívalif se oba, že nynější malomyslnost Annina tím spíše a snadněji přemoci se dá, čím ona sama za posledních dnů nemluvnější a na mysli, podle zdání, skleslejší se stávala. Netušiliť ovšem, jaký převrat se stal s Annou z

Kunštátu minulého večera a jak tím úmysly jejich se stanou úplně zmatenými.

V umluvenou hodinu byl již netrpělivý Hynek Hradecký v komnatě Kunhutině a tam jistě se sjednotili v poslední poradě o svém počínání. Poté se odebrali oba do večeřadla, kdež je očekávala snídaně a kdež i Anna již dlela, dívce se, že milovaná tetinka nepřichází v obyčejnou hodinu k snídani, kteréž udivení se tím více zvýšilo, když ji spatřila ve společnosti Hynka, jenž tak ranní dobou ještě nikdy nepřišel do paláce k návštěvě.

Snídaně byla odbyta za dosti podivné mlčelivosti, neboť Kunhuta i Hynek Hradecký přece ještě poněkud se ostýchali s úmyslem svým jedním rázem se projevit, a Anna ještě byla zaměstnána svými vlastními myšlenkami, takže ani významné pohledy obou nepozorovala.

Když sluha náčiní odklidil, začal konečně Hynek rozpravku.

„Pozoruji, že drahá moje Anna poněkud se pozastavila nad časnou mou dnešní návštěvou. Jsem však již přesvědčen, že příchod můj ranní omluven míti budeš, až ti oznámím, za jak důležitými příčinami jsem tě z poklidu v úkrytu tvém vytrhoval.“

Anna s podivením naň pohlédla, neboť náhle z myšlenek svých se probravši ihned nepochopovala, co Hynek úvodem tímto míní.

„Což jsem, milý Hynku, dala na sobě znáti, že mi přítomnost tvoje nemilá? Zajisté si zamyšlení mé v nepříjemnou stránku vykládáš a k osobě své vztahuješ.“

„Nikoli, dívko milená; jáť stále v myslí své pouze tebou se obírám a velice mě těší, že sama uznáváš, jak velice jakýsi kormutlivý stav duše za posledních dob tě ovládá, aniž mi možno příčinu toho tušiti. Nemluvímt' tuto ani tak o sobě, avšak jsi přesvědčena, jaké účastenství v osudu tvém má příznivkyne tuto naše, a i ona přes lásku tvou pohřešuje vši tvé důvěry.“

„Neber slova tato za výčitku, milá Anno,“ konejšila Kunhuta svou svěřenku; „proudit' se ona z vřelého srdce a jsou stejně i ohlasem mých citů. Ty stále před námi nitro svoje zahaluješ a s bolestí tě spatřujeme trpěti.“

„A protož přicházíme zármutku tvému konec učiniti,“ dokládal Hynek Hradecký a uchopil Annu za ruku, kterou mu tato volně ponechala. „Vid', že na úsilí naše obapolně se spolehneš a nám zůstaviš veškeré kroky ke smíření s otcem čelící, kteréž tě očividně počínají unavovati?“

„Jáť posud vám nerozumím, milovaná tetinko a drahý Hynku,“ odpovídala prostodušně Anna z Kunštátu a s úsměvem s jednoho na druhého pohlížela. „Či tomu mám rozuměti, jako byste již byli všecku důvěru ve mne ztratili a já snad bezvolným děckem se stala?“

„Takto ovšem ti nemožno nám rozuměti,“ poučoval mírným hlasem Hynek, „my žádných mezi tobě neklademe, jsme však ustanoveni na tom, že nyní osobně o smíření s otcem se zasadíme.“

„Ano, drahá Anno,“ doložila Kunhuta, „uznáš sama, že přítomný nejistý stav bez nebezpečí pro nás všechny déle trvati nemůže, a protož odhodlala jsem se sama dojeti na Poděbrady a na otcí tvém žádati odpuštění.“

„Nyní teprve pochopuji předsevzetí vaše,“ odpověděla s oddechnutím Anna, jako by opět poznovu všech sil svých k bujnému vzletu napínala, „byla bych úplně srozuměna s plánem tímto a jsem vám oběma jen k vděku zavázána, že upřímně tak o blaho mé a spokojenost se staráte; leč bohužel prostředek tento již úplně nemožným učiněn.“

„A proč by byl nemožným?“ tázala se udiveně Kunhuta; „či snad nedůvěřuješ mým slovům, jakými bych tobě i Hynkovi otce poznovu naklonila?“

„Tot' opět předešlá slabá víra v nás,“ káral Annu Hynek Hradecký, jenž se stal netrpělivým, že ona opět jím samostatného působení nechce postoupiti. „Jáť skutečně neznám prospěšnějšího kroku nad tento.“

„Jeť to pevný úmysl můj odebrati se na Poděbrady, byť to i bylo proti tvé vůli,“ vyslovila se určitě Kunhuta.

„Nerozjařujtež se, draží moji,“ odušila jemným hlasem Anna, „přesvědčíte se v okamžení, že není to vzdor aniž malátnost, jakáž se úmyslu vašemu vzpírá.“

„A což medle by schůzce této s otcem vadilo?“ tázal se Hynek a přidušený jeho hlas jevil vnitřní nevoli.

„Jediná okolnost, že otec můj v Poděbradech není, nýbrž již od tří dnů bytuje v Praze.“

Kunhuta na tuto neočekávanou zprávu sebou mimovolně trhla a Hynek překvapením na krok ustoupil a temný výkřik se vydral z jeho útrobu.

„Otec tvůj že v Praze?“

„Kníže nám nablízku?“

Obě otázky tyto byly proneseny v témž okamžiku a týmž hlasem, v němž se jevilo největší překvapení a udivení.

„Nepochybujte o mé zprávě,“ ujišťovala Anna, „mámť ji z pramene velmi bezpečného, kterýžto taktéž schůzku mezi mnou a otcem mým zprostředkovati má v Praze.“

„Ty sama se chceš s otcem sejíti?“ tázala se Kunhuta nedůvěřivě.

„A myslíš tím konečného smíření jeho s námi oběma dosáhnouti?“ bylo otázkou Hynkovou.

„Jsemť pevně přesvědčena, že schůzka tato s největším prospěchem se potká, a že pak sami uznáte, jaké bezpráví jste mi učinili, domnívajíce se, že na povinnost svou zapomínám a nečinnosti se podávám. O, já nelenila ani okamžik v této době a bohdá, že už nejbližší den nad osudem naším rozhodne, a to zajisté nad osudem šťastným, neboť já nikdy ještě sil svých na věci neprospěšné nevynakládala.“

„Ale probůh, jak se to vše dalo?“ tázal se Hynek. „Rychle pověz, co i nám nutno věděti.“

„či opět konání své v roušku tajemství zahališ?“ pravila s jemnou výčitkou Kunhuta.

„Bohužel, nemohu vám pro okamžik tento nic více říci,“ odpověděla Anna a pohlížela důvěrně na oba, „a já sama posud nic jiného nevím, leč že je otec můj v Praze a tu že z bezpečné strany přípravy se konají, abych se s ním sešla. To co nejdříve se i stane; a pak zajisté vy budete prvními, kterým úplně city své

odhalím, jakož i veškeré jednání své osvětlím, kteréž se vám zdá dosud tajnůstkářským. A ostatně musím se i dnes odvolávat na dávné své tvrzení, že celé toto jednání netýká se pouze mne a osobního mého blaha; jeť i budoucnost otce mého při tom zúčastněna, a ta nejvíce pobádá, abych jinak nejednala, lečjak právě toho nynější okolnosti požaduj". Nejsem tak krátkého zrak, aniž tak sobecká, abych pouze na sebe pomýšlela a o štěstí milých mi osob se nestarala. Spolehněte se jen úplně na mne, a jak praveno, nejbližší doba již nám všem úplné světlo v temné této věci přinese."

"Já jsem nakloněn, milená Anno, slovům tvým důvěřovati," pravil Hynek Hradecký, „neboť není mi pouze dnešek jediným důkazem, že samostatný tvůj duch zdatného působení je schopen. Avšak přivolejž si jen v paměť velikou potřebu toho, aby postavení naše jižž nějaký obrat vzalo a já abych otci tvému upřímně mohl ruku stisknouti a jako ty otcem jej nazvati."

"Na zprávy tvé musím i já ustoupiti od předsevzetí tvého," dokládala Kunhuta; „nezklamej tě však naděje, jakou se kojíš."

"Neníť to již naděje, milostivá tetinko," přesvědčovala Anna a zaháněla poslední pochybnosti obou; „anobř pevná jistota, že co nevidět duševní mír a nezkalené blaho nám bude navraceno."

Tím způsobem musili se tedy Kunhuta a Hynek odříci předsevzatého působení, jelikož nyní ovšem nahlédli, že za stávajících okolností plán jejich by nevedl k cíli.

Anna z Kunštátu neopominula ještě oba o jistotě zdaru ubezpečiti, a byla si nyní vědoma, že vzavši na sebe všechno jednání, tím úsilněji a rázněji musí se o dosažení žádaného cíle zasaditi.

Jedinou její nynější touhou bylo, aby se co nejdříve mohla sejíti s otcem, než by snad bylo pozdě. Proto každým okamžením očekávala příchod Fryčkův, jenž s příznivou zprávou přispěchati měl; starý Dobeš byl neustále na stráži u vrat paláce, ale po celý den nebylo po Fryčkově ani vidu, ani slechu.

S těžkým srdcem odebrala se Anna na lůžko a tiší ceré myšlenky obíhaly v jejím duchu, jak by s otcem promluvíti a jak by jej navždy od nebezpečných společníků mohla odtrhnouti. Znalat' ovšem zevrubně a důkladně poddajnou povahu svého otce, jenž každému, poněkud jen silnějšímu dojmu přístupnému, v nedlouhé době jej opět z mysli vypouštěl a k jinému cíli pohlížel, jak právě naň byly opačné směry působily. Na této nestálé povaze a poddání se vůli mocnějšího zakládala kněžna Anna svou osnovu a umínila si již od počátku, že zcela velitelsky otci svému vstříc se postaví, má-li úsilí její býti korunováno zdárným výsledkem. Byla si dobře vědoma, že to nebude nikoliv po prvé, co otce takovýmto způsobem smýšlení svému nakloní, a proto byla pevného přesvědčení, že úmysl její zcela se podaří, jestliže jen jiné protivné okolnosti provedení jeho se nepostaví na odpor.

K těmto okolnostem náleželo předně, aby co nejdříve s otcem se sešla, neboť dalo se očekávati, že spiklenci při prostředcích svých ohromných a rozsáhlých dlouho otáletí nemohou k rozhodnému činu přistoupiti, nemají-li se zrada a trestu obávat. Pak ovšem by bylo již pozdě a právě proto ustanovila se tím pevněji na svém plánu, když pomyslela, jaké následky by nepodařené spiknutí mohlo míti a jaké hanbě, jakož i jakým trestům by všichni účastníci propadli.

Pomyšlení toto jediné bylo s to, aby napadlo v ní nanejvýše veškeré vzpružiny odhodlaného a podnikavého jejího ducha. Přálát' si v nedočkavé mysli své rychloletá křídla času, jenž ji posud od spatření otce dělil, a v každém hnutí a šramotu v paláci se domnívala, že slyší Fryčka, jenž pro ni přichází, aby ji v náruč otcovu uvedl. Druhého však dne zrána žádost její vyplněna, neboť nedlouho po snídani přišel Dobeš s udychtěným Fryčkem do její komnaty, kdež právě byla samotná, a tu pak Fryček jí oznamoval, že právě nyní příležitostná ona doba se vyskytla, kdy kněžna s otcem bude se moci sejíti beze svědků v domě Počepických.

"Konečně, milý Fryčku, přicházíš!" zvolala mu vstříc kněžna Anna radostně.

"Ó, já cílhal dnem nocí, milostivá kněžno," odpovídal věrný Fryček, „ale nebylo možno vhodné příležitosti najíti. Po celé dva poslední dny knížete pána ani na okamžik neopouštěli, stále přicházeli a odcházeli, s ním jednajíce a rokující, jako by už dnes se mělo počítí, co proti králi zamýšlejí."

"A naleznou otce nyní samotného?"

"Ted' nejkrásnější k schůzce čas, neboť Wildstein i starý Počepický vyjeli za Strahovský klášter, bezpochyby že v kamenné lomy, aby tam lid svůj připravili k boji. Mladý Počepický pak odeslán na Staré město a knížeti pánu tak popřána chvíle odpočinku. Je nyní v domě samotný a páni zajisté tak brzo se nenavrací."

"Ó, jak ti děkuji, věrný a statečný Fryčku!" zajásala kněžna Anna a již k odchodu se chystala. „Nynější okamžik rozhodne nad osudem mnoha lidí, ba snad budoucnosti celé země, neboť kdo může předvídati, jaké následky by spiknutí mělo, kdyby nešlechtníci provedli záměr svůj vůči královi osobě."

"Děkujmež tedy pánu Bohu," podotkl Fryček s nábožným hlasem, „že ještě v pravý čas vás k otci uvedu, dokud se mu na pravou cestu navrátiti možno. Snad zítra by již bylo pozdě."

"Zítra? jak to míníš?" tázala se překvapeně Anna a ustávši na okamžik v přípravách k odchodu pohlížela zvědavě na Fryčka, jenž s vážnou tváří udání svoje opakoval.

"Ba ovšem, že zítra; neboť zítřejšího dne se chce král Vladislav na radnici Starého města odebrati a podle všeho soudím, že pan rytíř z Wildsteina se společníky svými tuto příležitost si vyhlédl, aby králi k hrdlu sáhnouti mohl."

"Probůh, toť nelze ani okamžiku ztratiti!" zvolala zděšeně kněžna. „Víš cosi zevrubnějšího o zítřku, zda skutečně spiklenci k činu svému hodlají přikročiti?"

"I ba, v tom mne utvrzují jednotlivé řeči a neúmyslně pronesená slova náčelníků spiknutí, kteráž jsem, jsa neobyčejně na vše pozorliv, tak jako maně byl pochytil. A pak hlavně mi to dosvědčuje ona okolnost, že včera přišel do domu Počepických jakýsi chlap, mizerný nešlechtník to na první pohled, jenž již při příchodu našem do Prahy rytíře Podvinského provázel a pak po nějaký den s námi na Šmerhově se uhostil, ten tedy je nyní stále v okolí Wildsteinově a je k nějakému velikému podniknutí určen. Neboť když jsem jnu včera večer dal znáti, že si jej právě tak vážím, jako podšlapku u střevíce, odpověděl mi s hrdou tvářností, že již pozitří, totiž zítra, jinak souditi budu a pak že mi již důstojnost svou ukáže. To mi nevěstí nic dobrého,

neboť ten chlap je každého zločinu schopen, byť se i na život králův sáhnouti mělo."

„Zajisté on to, jenž má dýkou býti, kterou Wildstein na krále vytasí," připojila kněžna Anna v zamyšlení a vložila si kápi na hlavu, aby od nikoho po cestě poznána nebyla. „Já jsem nyní připravena a můžeme se neprodleně odebrati na Hradčany."

„Mám obstarati nosítka, milostivá kněžno?" tázal se Dobeš, jenž dosud stál u dveří.

„Nikoli, nechci vzbuditi pozornost," odpověděla Anna, „nenít odtud tak daleko a nesmí nikdo o mně tušiti, kdo vlastně jsem. Nyní však ještě poslyš Dobší, a nařízení moje opatrně vykonej'. Jakmile z domu vyjdu, zprav tetinku Kunhutu o odchodu mém k otci, a aby již jinak mne neočekávala, leč v přítomnosti a společnosti otcově. Dále, až přijde pan Hynek Hradecký, nechť neprodleně o několik jízdních koní se postará, kteří by družinu naši donesli na Poděbrady, neboť jakmile otec z domu Počepických vyjde, ihned s ním v otcovské bezpečné sídlo se navrátím. Takž učin' tedy podle mého rozkazu, aby vše bylo připraveno, až s otcem přikvápím."

„Ach Bože, milostivá kněžna nás opustí!" zabědoval starý Dobeš.

„Nestarej se starouši," těšila jej kněžna Anna, „i ty za věrné služby své dojdeš odměny. Neboť tetinka Kunhuta musí se mnou na Poděbrady a i ty pak veli-telku svou doprovázíš."

„Bůh všemohoucí ostříhej kroky milostivé kněžny," zaplesal na zprávu tu stařec a uctivě otvíral pak dveře na chodbu vedoucí, kudy kněžna s Fryčkem se měla ubírat. Posud nikdo přítomnost Fryčkovu v paláci nepozoroval a i východ obou dál se bez zdržování, neboť po celé cestě nikoho nezastali, až pak na plácku před domem se octli a neprodleně vpravo se davše, ke Hradčanům pospíchali.

Úzkou uličkou přišli k cestě vzhůru ke hradu vedoucí, kdež nyní jsou nové zámecké schody, a tou se pak kol hradních parkánů, kteréž hradu se strany této sloužily za ochranu, na Hradčany ubírali. Tehda nebyli však na cestě této schody jako za našich dob, nýbrž mohlo se stranou tou vyjeti i koňmo vzhůru až na samé předhradí. Nynější zámecký plac neměl taktéž dnešní prostrannosti, neboť před příkopem, jenž vlastní hrad od Hradčan dělil, stálo několik menších stavení a bašt, které buď v sobě chovaly hradní posádku, aneb byly obývány královským služebnictvem. Stavení tato se prostírala tedy daleko na předhradí a kol těch se nyní ubírala kněžna Anna z Kunštátu ve svém zakuklení, aby se dostala co nejdříve k domu pánů Počepických.

Jako plachá laňka ubíhala lehkýma nohama vzhůru do vrchu, takže tělnatý Fryček sotva jí mohl stačiti a sotva dechu popadáje jako kapr na suchu odfukoval a neustále přes citelnou zimu pot s čela pod beranicí si utíral.

Když konečně na výšině hradčanské před hradem se octli, oddychl si poněkud Fryček a následovav až posud spěchající kněžnu, ubíral se nyní před ní, aby ji nepozorovaně uvedl do domu Počepických. Po celé cestě ohlížel se neustále, zda by nikdo ze známých ho v průvodu zakuklené ženštiny nepozoroval a nestíhal, a konečně, když již jen několik kroků od zmíněného domu byli vzdáleni, odebral se napřed, aby východ v domě vyšetřil, zdali bezpečně se může projíti.

Kněžna Anna zatím se ukryla za vyvstávající arkýř sousedního domu a když v několika okamžicích Fryček se zprávou se navrátil, že žádné tu překážky, volně jej následovala.

Jak burácelo v ní nyní srdce, kdy v okamžení měla vstoupiti před otce, od něhož po tolik neděl byla odloučena, za kterýchž se sběhly tak mnohé rozhodné události! Musila nyní naspěch všechny myšlenky svoje sebrati a spořádati, a ač na setkání toto po dva dny se připravovala, přece ji důležitá tato doba poněkud překvapila a bylo jí potřebí vši odhodlanosti a zmužilosti, aby slovu sobě danému dostála.

Když již v domě se octli a Fryček Annu postranními schody do prvního poschodí uváděl, kdež kníže Hynek bytoval, tu musila se na schodech na okamžik zastaviti a duť svého náležitou chladností a pevností opásati. Na štěstí nikoho v domě na své cestě nepotkali a tak nikdo netušil, jaký převrat se zde má státi v nejbližší době.

Se schodů přišli do úzké, dosti tmavé chodby, která jen jedním okénkem byla osvětlena, toto však jen velmi slabé světlo propouštělo. Kroky jejich dutě se ozývaly v klenutí chodby, z kteréž v širší chodbě se octli, v níž bylo několikero vysokých dveří. Chodba tato prostranná a světlá uváděla v komnaty panstva Počepických a na zadním konci jejím vedly mohutné dveře

dle vyřízení Fryčkova ke komnatám, jež nyní obýval kníže Hynek z Poděbrad a Kunštátu.

Přede dveřmi těmito se Fryček s Annou zastavil.

Tato sňala s hlavy svou kápi, urovnala poněkud na sobě šat, jenž spěšnou chůzí poněkud v nepořádek přišel, a objevila se opět jako bývalá kněžna Anna z Kunštátu, která povždy postavou i povahou svou otci svému imponovala.

„Ty zůstaň nablízku, Fryčku," pravila šepem k tomuto, „neboť musíš nás potom opět z domu tak opatrně vyvésti, jakž jsme sem byli vešli."

„Ovšem, ovšem, milostivá kněžno," přisvědčoval ostražitý Fryček, jáť zůstanu u těchto dveří a postarám se již o to, aby tam nikdo nevešel, dokud vy tam budete. Račtež jen vstoupiti, neboť věru není ani okamžik zbytečný; každou chvíli by se mohl Wildstein nebo Počepický navrátit, a pak by bylo vše vyjednávání marné, jakž sama uznáváte."

„Máš pravdu; rychle tedy s boží pomocí dovnitř!" pravila polohlasem sobě kněžna Anna a otevřela pevnou rukou vysoké dveře, které vedly v předsíň.

„Touto předsíní račtež se dáti vlevo do postranních dveří, kněžno, tam je komnata knížete pána, v níž jej nejjistěji možno zastihnouti," poučoval Fryček svou velitelku a ustoupil uctivě stranou, když tato vstoupila do předsíně.

Sám pak zavřev opět vysoké dveře, postavil se jako věrný sluha a strážce před nimi, aby zabránil každému nepovolanému přichozímu vejíti dovnitř, dokud tam kněžna Anna z Kunštátu s otcem svým dlíti bude.

Mezitím se tato octla samojediná v neveliké předsíni beze všech svršků a dosti chudobně vypadající. V postranních stěnách byly proti sobě dvoje vysoké dveře, z nichž levé vedly k ložnici knížete Hynka.

Na okamžik se kněžna Anna v předsíni zastavila, aby naposledy přehlédla veškeré úmysly své a v chladném pořádku a postupu je prováděla. Cítila již jaksi mimovolně, že pouze již jediná stěna ji dělí od otce, kterážto překážka však snadněji se dá přemoci, než ona obrovská zeď, jakouž zlomyslné plány Wildstei-novy mezi ní a otcem vybudovaly. Byla však přesvědčena, že i tato překážka před působením odhodlaného ducha zmizí, a pak že se již nic smíření jejímu s otcem v cestu stavěti nebude.

Takž připravena a obrněna nejlepší vůlí a nejšlechetnějšími úmysly otevřela levé postranní dveře a octla se na prahu otcovy ložnice.

Zde na okamžik se zastavila a jediným pohledem přeletěla celou nevelikou komnatu. Pranic neušlo její pozornosti, co by ji buď podporovati, buď předsevzetí jejímu překážeti mohlo.

Ložnice knížete Hynka v domě Počepických nebyla taktéž právě velice-prostranností, a zevnějšek její se nadmíru lišil od oné, kterou kníže obýval v zámku poděbradském. Jediné okno s vyhlídkou do neveliké zahrady osvětlovalo ne právě dostatečně šeré stěny, nechalouněné, a nemnohý nábytek se nevyznamenával taktéž ničím zvláštním.

Kníže Hynek z Poděbrad a Kunštátu seděl u krbu, zády jsa obrácen ke dveřím, takže dceru, lehce vstupující, nemohl spatřiti. Probíralť se v jakýchsi listinách na nízkém stolku před ním ležících a zdálo se, že úplně v obsah jejich jest pohřížen. Tvářnost jeho se byla za pobytu v Praze nemnoho změnila, ledaže větší bledost po obličejí se prostírala, což se mohlo pokládati i za následek probdělých nocí.

Nepozoroval ani v nejmenším nenadálý příchod kněžny Anny, která takto nepozorovaně po měkkém koberci až k otci se přiblížila. Ruce spuštěné držela před sebou spiaté a nějaký okamžik pohlížela na zadumaného svého otce.

Úplné ticho se rozkládalo po komnatě, rušeno nejsouc nižádným hlukem zvenčí a i obě osoby nedaleko sebe dvěma sochám se podobaly, ač ve vnitřnostech obou ty největší boje zuřily a ty největší city se střídaly.

Konečně pokročila kněžna Anna až k samému otci a vloživši mu rámě na plece, pravila jemným, ač pevným hlasem: „Otče!“

Nenadálým tímto oslovením překvapený kníže vyskočil jako by střelou tknut se sedla a postavil se zpříma proti osobě, která jej takovýmto slovem ze snění jeho vytrhovati se odvažila.

To ovšem nemohl si pomyslit, že by to vlastní jeho dcera byla, která neočekávaně k němu jako otci přistupuje.

Stál nepohnutě před Annou, jako před nějakým zjevením a nechtěje zraku svému věřiti, zastínil si pravou rukou oči, jako by se domníval, že postava tato je pouhý jakýsi přízrak, jenž by se opět v okamžiku mohl rozplynouti. Zatajilt' i dech v sobě a ani sebou nepohnul a neustále jen na Annu jak na ducha pohlížel.

Této však připadalo netušené mlčení se strany otcovy trapným a rozprostřevši ruce své proti němu, zvolala toužným a prosebným hlasem: „Což neznáš dceru svou již, otče!“

Na slova tato teprve jako by byl kníže Hynek z hlubokého sna procitl a zvolal nevýslovně dojat: „Nejsi tedy klamným přízrakem? Jsi skutečně jediné dítě moje!“ Vrhł se v otevřenou náruč kněžny Anny a vřele ji na čele i ústech zlíbal.

Dlouho trvalo toto objetí otce s dcerou, neboť kníže poustáv na chvíli od celování svého, pohlédl Anně v oči a poznovu ji vřele objímal, jako by se jí nikdy již pustiti nechtěl.

„Ó, proč jsi mi to učinila, Anno moje?“ vypravil konečně kníže Hynek ze sebe a uchopiv dceru za obě ruce důvěrně jí v oči pohlížel.

„Blaze mi, že jsem opět laskavého otce našla,“ pravila kněžna Anna vroucím hlasem, „toť novou oživuje mě nadějí, že proseb dítěte svého neoslyší!“

„Ó, čehož bych ti nyní mohl odepřiti, kdy jsi se opět sama v náruč mou navrátila!“ ujišťoval otec, šťastný pocitem, že jediné dítě jeho opět cestu k srdci jeho našlo. „Bylyť to zlé a smutné hodiny, jež jsi mi způsobila, avšak budiž nyní vše zapomenuto.“

„Již z kroku toho mého posoudíš, otče milý,“ přejala slova kněžna Anna, že zcela jsem uznávala strast onu, kterouž jsem učinila, odstraněním se svým tvému otcovskému srdci, neboť přicházím, abych opět vše napravila a poznovu šlechetného otce svého v tobě ctíla.“

„Tím jsem ti povždy býval,“ ujišťoval kníže Hynek „i nyní jiného ve mně neshleď.“

„A přece tě, otče drahý, v zcela jiných poměrech nalézám, než v jakých jsem tě zůstavila,“ pravila s jemnou výčitkou kněžna Anna a ohlížela se po komnatě.

„Ba ovšem, mnohé se změnilo od té doby, kdy Poděbrady jsi opustila, jen moje láska k tobě nikoliv.“

„Já se však divím, otče, že v Praze tě nalézám.“ „Což připouštěla péče o tebe dlíti na Poděbradech?“

„Ó, vděčná jsem ti za veškeré důkazy lásky tvé otcovské, však přece nemohu věřiti, že byl bys pouze kvůli mně v počasí tomto pohodlný příbytek v zámku rodinném vyměnil za tento chudičký.“ „Což pochybuješ o velikosti mé lásky?“ „Avšak mám i důkazy pro vyřčení své.“ „Tím přiznáváš se sama k činu, jímž jsi proti vlastnímu otci působiti počala.“

„Co plátno nyní omlouvání se slovy mnohými? Doba nynější tak důležitá, že neprodleně musíme přikročiti k jednání. V téže záležitosti, která za svatou povinnost mi ukládala, abych onoho prostředku k vysvobození otce z rukou nešlechetných zrádců se uchopila, přicházím i nyní a přiznávám se ke všemu, co by se mohlo vykládati za nepřátelské působení moje proti tobě. V posvátném tomto okamžiku, jenž srdce naše, cizí rukou rozloučená, opět spojil, dokládám se Bohem i vším, co na světě mi drahé a milé, že nikoliv pouze láska k Hynku Hradeckému mne k tajnému odchodu z Poděbrad přinutila, nýbrž větší částí upřímná a vše obětující péče o blaho otcovo a neposkrvněné jméno rodinné. Cíl tento jediné jsem měla před očima,

abych otce s neblahých stezek na dráhu práva a šlechtnosti uvedla, se kteréž jej svedli lstiví ctižádostivci a mrzčí dobrodruhové. Jestliže bažení toto, upřímné a šlechtné, nazýváš nepřátelstvím, ó toť brzy přesvědčím tě o pravosti svého náhledu a že dobře tak jsem až posud jednala, jakž mi svědomí a uznání moje ukládalo."

"Tedy jsi přece oněch prostředků proti mně použila? Mám tobě děkovati za zkázu svojí?" tázal se kníže Hynek hlasem pojednou skleslým.

"Já podotkla již, že pouze o blaho a štěstí tvé jednám a vši zkázy tě hledím vyvarovati. Protož neměj mne za schopnou, jako bych dětský v sobě zapírala cit k svému otci. Po čas vzdálenosti své z Poděbrad nepustila jsem s očí tvé jednání a leží ono přede mnou jako jasné předivo rozpředene. I důkaz to, jak velice jsem se zúčastňovala v úmyslech tvých, s nimiž jsem se však nikdy nemohla shodovati."

"Ty víš tedy o příčině pobytu mého v Praze?" "Vše mi až v nejmenší podrobnosti známo, otče; a věru bolno mi, že nyní před dítětem svým se musíš rdíti. Nuže, tu ruka má, ona tě z bludiště tohoto vyvede. Jen otevři oči své a bezpečně se rozhlédni po okolí svém, které nejvíce hodlá, těžiti z tvé lehkověrnosti."

"O čem tu mluvíš? K čemu řeči tyto se vztahují?" "Věřím, že nepřijemno, kdy člověk postavení tvého po bližším názoru sám sebe obviňovati musí, že posavadní počínání jeho se neshodovalo se zásadami práva a šlechtnosti. Nuže musím již počítí já, abych ti ukázala, nad jakou propastí se vznášíš a kam vlastně přátelé tvoji tě chtějí přivést. Ty jsi mi až posud bystroduchost a jasný zrak přisuzoval, i nyní tě přesvědčím o pravosti svých náhledů. Již za minulého podzimku jsem sledovala veškeré tvoje kroky, pozorovala úmluvy s nespokojeným panstvem, které z Poděbrad učinilo sídlo pletich a nečestných zámyslů. Byloť snadno dobrodruhům těmto přímou a bezstarostnou mysl tvoji získati jejich zámyslům, a tys bez rozvahy dal se sliby jejich upoutati. Bylať ovšem vábná to odměna, kterou za konečný cíl ti vytyčili, aby tím snáze jména tvého slavného a pověsti neposkrvněné použili; záře koruny české oslnila tvůj zrak a první krok na dráze této nutil již neodvratně ke všem ostatním."

"Jak ty znáš všechny tyto tajnosti?" zvolal kníže Hynek zděšen a ustoupil na krok od dcery své, která se mu nyní zjevovala jako přísný soudce.

"Bůh sám řídil mé kroky a osvětil mého ducha, abych vnikla v osnovu vašeho spiknutí. Ano, známť každou nitku oné záhubné sítě, kterou tě Wildstein a Počepický se společníky svými opletli a právě známost tato mi podává prostředky, abych je v téže k záhubě jich zadrhla, či přesvědčen jsi, otče můj, o nezištnosti a vznešeném duchu oněch mužů, již podle udání svého jen o zdar země české pečují? O, tož velice se klameš v jejich povaze, a žel, že teprve já mám oči tobě otvírati k náhledu, jež tenkrát jsi již pojmouti měl, kdy zaznělo první jejich slovo o získání tebe. Wildstein je cizincem v této vlasti a takovému nikdy nešlo o blaho naší země; víť on dobře, jaký by mu lov zde byl, kdyby se uskutečnil jeho plán, dosazení tebe na královský stolec. Povahu svou pravou dobře před tebou skrýval, však neklamný zrak české dívky prohlédl jej dříve, než slovem se byl prozradil. Nikoli na povznesení vlasti, nikoli na rozmnožení slávy domu tvého on myslel, jen k zisku vlastnímu vždy pohlížel, věda, že loutkou budeš v jeho rukou, až na výsluní královském se octneš, jakož až posud jen podle vlastní své vůle všechny kroky tvoje spravoval. Již vyřčeno ono slovo, že pozbyl jsi d'ábelským působením jeho vši samostatnosti své a že jediné ruka jeho až ke zločinu tě pobízí."

Kníže s ustrnutím poslouchal hrozné vývody tyto a přejev dlaní vlhké čelo, na němž chladný pot vyvstával, tajemně povzdychl a zarytě pohlížel k zemi.

"Ó, že nezachvěly se zdi rodinného sídla našeho do základů svých nejhlubších, když ustanoveno zrádci oněmi, že i zločinem a kralovraždou musí dosíci svého cíle! Zajisté odvrátil se od tebe strážný tehdaž duch rodu našeho, že slovům zrádným jsi uvěřil a jméno svoje i čest pradávnou obětoval zločinu. Což netanulo ti v okamžiku onom na mysli jediné dítě tvoje, kteréž by do smrti nejdelší se rdíti musilo, že otec se stal zrádcem vlasti a zločincem? Neviděl jsi v duchu velebnou postavu slavného otce, jenž, naopak tobě, jediné o blaho vlasti pečoval a všech prospěchů rodinných se vzdal, byť i nejedná příležitost se byla k nim naskytla? Nejevilo se ti oko jeho hněvné, kteréž zajisté vzplanouti musilo, když spatřilo, že syn nehodným se stává?"

"Ustaň již, ustaň!" zvolal kníže Hynek a hrozný boj se dál v jeho prsou. "Či chceš o rozum mne připraviti, uvádějíc mi na mysl zesnulého velikána, jehož synem bohužel se již zváti nemohu?"

"A přece ty synem jeho jsi; on posud s výšin nadhvězdných na tebe pohlíží a dráhu ti naznačuje, kterou možno opět k šlechtnosti a právu se navrátiti."

"Ó, pro mne nešťastného již veškeren ústup nemožným!" zaúpěl bolestným hlasem kníže Hynek.

"Ty, otče můj, jen krátkozrace kol sebe pohlížíš, a dobře ti vědomo, že společníci tvoji nejsou oni, kteří by ústupu onoho ti popřáli. Oni potřebují tebe jako vlajčí korouhve nad zbojnými svými řadami; ty však daleko jsi nad ně povznesen a potřebí ti pouze jimi povrhnutí, aby jak plevy z čisté bytosti tvé slítky v svou bývalou nicotu. Konečně Bůh posílá mne a já skutečným se cítím poslem, jenž naznačenou stezkou tě opět uvede v přístav duševního míru."

"Ó, proč takto jsi dříve ke mně nemluvila a já sám před sebou bych se rdíti nemusil?" zvolal kníže a zakryl si obličej zsnalý oběma rukama.

"Tím větší mou to zásluhou, ježto poznavši nesmírnou propast, tebe vysvobozuji. Ty musil jsi projíti veškeré stupně nesmyslného počínání svého, aby ses s tím větší hrůzou odvrátil od onoho množství strašných následků, jakéž čin tvůj má v zápětí. Tu zastavila závratný běh tvůj prozřetelnost Páně a tobě kynutí jejího poslechnouti. Dobře pravím na výši závratné, neboť krok ještě jediný a já bych otce svého byla ztratila. Znáš vaše přípravy k poslednímu rozhodnému zločinu, jemuž Pán rukou mou zabrání."

"Jak ty víš, že zítra již má nad Vladislavem souzeno býti?"

"Tedy zítra již? Ó hrozné pomýšlení, kdybych se byla o den jediný opozdila!"

"Však jakou radu mi přinášíš, dcero? Jaké pomoci mi v bludišti tomto od tebe očekávati?" pravil hlasem zoufalým kníže Hynek a pohlížel na výraznou tvář dcery, která se rděla zápallem šlechtnosti a ctnosti.

"Tu jedinou, jakáž zde ještě možná, otče; neprodleně odeber se se mnou odtud z doupěte tohoto ke králi

Vladislavu, a vyznav se z přečinu svého, odpuštění jeho jist bud'. Spravedlnost však nechť soudí nad zločinci, kteří tebe s sebou v propast chtěli strhnouti."

"Já mám přátele své zraditi?"

"Nemluv mi již o přátelích; jsou vyvrhelové to lidstva, kteří by rovněž stáli někdy o tvoje bezhrdlí jako nyní o Vladislavo. Nespokojíť se oni krví královskou ale tisíce životů mělo padnouti, aby oni přes ně k lupu svému kráčet mohli, čili k čemu jinému ono opevňování Poděbrad a Náchoda, k čemu sbor vražedníků v lomech strahovských, než aby ubohý lid na jatky vedli?"

"I to vše víš, dívko hrdinská? Však nejsi dívkou víc, tys mužem ducha obrovského a já v prach se musím kořiti."

"I v lomy se odebereme a na slovo tvé musí se rozejíti ona tlupa zbojníků, kterým ni život, ni majetek posvátným, by nablízku zdí městských nekazili povětrí ohavnou svou přítomností. To bude počátek působení našeho protiv Wildsteinovi a Počepickému, jež ruka spravedlnosti uchvátí na skoku k zločinu."

"Ti oba právě v lomy se odebrali, aby chlapy na zítřek k boji připravili, neboť zítra již se král odebere na radnici."

"Tedy přijdeš ty po nich a poslední slovo tvé nad nimi rozhodne, či posud Wildstein nad tebou pánem větším?"

"Ó nikoliv; jak zlato mé je v lomy strahovské svolalo, tak opět zlato je na všechny strany rozpráší."

"Tak sjednáno budiž na straně té! Nyní však seber vše, co by z listin neb jiných věcí proti tobě svědčilo. Nesmí zůstat v rukou zločinců nic, co by jméno tvoje zhanobilo; ba, oni v prvním okamžiku, až tebe pohřeší ani tušiti nesmějí, z jaké příčiny jsi byl pelech jejich opustil. Jen ruče měj se k odchodu, neboť již nesmí hnusnou přítomností svou tě obtěžovati!"

"A jsi jista, že vše k dobrému se spořádá? Což není ti vědomo, jaký osud by mne očekával, kdyby vše se králi vyradilo? A nyní mám sám sebe udati z piklů proti jeho vládě?"

"I to budiž mou starostí, otče, abych ti úplně odpuštění u krále vymohla. Jeť on rodu našemu více zavázán, než jak ty sám se domníváš a dnešní návštěva má u něho zdatnějšího výsledku dojde, nežli ona první."

"Což jsi s králem již mluvila? Ví on snad již o úmyslech spiklenců? Co jsi to učinila, dcero nerozvázná!"

"Nerozjařuj se, otče, a nepřipisuj mi v jedné chvíli moudrý úsudek i bystroduchost, v druhé opět nerozváznost a krátkozrakost. Věz pouze, že stále za tímž neodvratným cílem hledíc, ani okamžik jsem ho s oka nespouštěla. Návštěva má u krále byla pouze následkem mého plánu, neboť musila jsem dříve povahu královu seznati, než bych jej k jednání mohla povzbuditi. Tu jsem byla tehdy dostatečně seznala, a nyní je úplně v mých rukou, ač posud pranic netuší, že je jakési organisované spiknutí proti osobě a vládě jeho a tím méně, že kníže Hynek z Kunštátu a Poděbrad v něm jest zúčastněn. Dnes teprv doví se o skutečnosti těchto úkladů, a to z úst mých a tvých, neboť jediné mně úplného zadostiučinění se musí dostati, a sice úplným prominutím následků provinění otcova."

"Nuž, já zcela důvěřuji v tebe a odevzdávám osud svůj pouze v tvé ruce, dcero; jeť duch můj tímto setkáním a rozmluvou naší tak nadobyčejně zchvácen, že nejsem schopen ani jediné myšlenky a nějakého jednání."

"Takž povždy jsi měl, otče, na rozváznou řeč mou dáti, která povždy před Istnými lichometníky tě varovala. Posud neslyšel jsi vše, co vlastně o těchto hanebných mužích a žití jejich předešlým ti třeba věděti, aby se ti jejich zločinné úmysly a záměry staly zcela zjevnými; nyní však nezbývá k tomu dostatečného času a na Poděbradech již naleznu příležitost, kde ti vše odhalím, kam lehkovážnost a nerozmysl tě zavedly."

"O, i mně rozšířil se nyní náhled ve věci a pohrdám vši světa vzácností, jen když tebe opět jako zdárné dítě svoje na prsa svá přivinouti mohu."

A jako na dotvrzení lásky své objal kníže dceru svou a vřele ji k prsům tiskl.

"Díky ti, otče předrahý, díky ti za tuto krásnou a šlechetnou odhodlanost! Nyní opět s důvěrou k tobě pohlížím a neobmezené lásky tvé se naději; promlou-valať jsem dosud o záležitostech osoby tvé, nyní i mně o tužbách mých popráno budiž pohovořiti."

"Ty vždy dříve na otce jsi pomýšlela, dcero šlechetná; budiž ubezpečena, že i nejvyšší přání tvoje bude splněno, kterého uskutečnění požádáš. Již zřím, že nikomu nejsem více zavázán povinným díkem, leč obětovné dceři své, i jí tedy bud' hojná odplata!"

A podav se srdečným pohledem Anně ruku, pravil s úsměvem: „Mluvil jsem takto dosti zřejmě? či mám se určitěji vyjádřiti?"

"Ó díky ti, otče milovaný! Tré srdcí tímto činem šlechetným oblažuješ; a Hynek Hradecký zanedlouho se uvrhne v tvou náruč, aby jako syn vděčnost a ne-obmezenou lásku svou ti projevil. Bylť on to, jenž stále k laskavému srdci tvému se odvoláváje, o smíření s tebou pracovati se snažil a on nejvíce mne přiměl, abych i já k uskutečnění zámyslů svých neprodleně přikročila."

"A kde se s Hynkem Hradeckým shledám? či doprovodil tě sem ke mně?"

"Hynek očekává s koňmi příchod náš v domě Rožmitálských, odkud neprodleně ujedeme na Poděbrady. Jeť vše k odjezdu připraveno a jen na nás dvou záleží, abychom úkoly své na Strahově a na hradě královském co nejrychleji vykonali."

"V domě Rožmitálských jsi tedy bytovala za pobytu svého v Praze? Tam tedy syna svého Hynka obejmú."

"Přijmiž, otče laskavý, políbení toto, jako by od něho pocházelo; však poznáš ještě zcela šlechetnou duši a mysl jeho, kterou ti nepřátelé jeho tak šeredně líčili; a nikdy zajisté nebudeš mítí příležitost litovati svolení svého k onomu svazku, kterýž dítě tvoje nadevše oblaží."

"Ve svaté této chvíli, v kteréž jsi mne opět přivedla k pravému poznání ctnosti a dobra," pravil slavným

hlasem kníže Hynek a vložil obě ruce své na hlavu dceřinu, „žehnám ti, dcero moje, a prosím, by Bůh v neskončené milosti své rovněž tak o blaho tvoje pečoval, jakož ty o mne jsi se starala. Budiž i dále pýchou a chloubou otce svého a nikdy již nevzdávej se péče o osobu jeho.“

Domluvil a pohnutá kněžna Anna, zavěsivši se na jeho šíji, poznovu jej líbala a projevivši vděčnost i lásku svou, nyní opět otce k spěchu pobízela, by co nejdříve vše k odchodu z nenáviděného domu připravil. Byloť se obávati, že by Wildstein neb Poče-pický se mohli navrátiti, a pak byla přítomnost kněžnina v domě prozrazena a snažení její zmařeno.

Kníže Hynek nahlédl sám možnost tohoto nemilého setkání a protož v největším spěchu sbíral všechny věci a papíry, jež uznal za potřebné vzíti s sebou, a kněžna Anna je skládala do koženého vaku.

Asi po čtvrt hodině bylo vše srovnáno a k odchodu připraveno. Posud nebylo pozorovati, že by se byli rytíři do paláce navrátili, a tak bezpečili se oba, že se dostanou nepozorováni na ulici. Kníže Hynek ještě naposledy se rozhlédl po komnatě, kdež opět všechny svršky v pořádek byly uvedeny, aby se nemohlo ze zevnějšku na spěšný útěk uzavíratí, a vykročil s Annou do předsíně. Uzamknuv pak pevně dvěře ložnice vyšel opatrně na chodbu, kdež Fryčka u dveří čekajícího spatřil a v prvním okamžiku jej v šeru nepoznav velice se ulekl, že to někdo z lidí domácích, jenž by odchod jeho vyraditi mohl.

Kněžna Anna zpozorovala toto uleknutí a upokojiti chtějíc otce svého, pravila: „Totě starý známý, což neznáš sluhu svého Fryčka?“ A kynuvši tomuto, by blíže přistoupil, podávala mu naplněný vak, ježž vynesla z ložnice.

„Ba arciť, to Fryček!“ kníže opět vesele; „ty jsi zajisté teprv dnes kněžnu vyhledal a ke mně uvedl. Dnešek ospravedlňuje tvé dlouhé bezspěšné hledání.“

„Zajisté, Milosti knížecí,“ odpovídal Fryček, „v této chvíli se všechny účty naše vyrovnaly. Pospíšíme tedy z tohoto domu, jak z plného tlumoku knížete pána soudím?“

„Odejde, odejde, milý Fryčku,“ přejala mu řeč kněžna Anna, „snahy naše obapolné jsou již zcela vyplněny a zanedlouho uvítáš Poděbrady, po kterých tak velice toužíš. Leč nyní zjev, zda můžeme opět bez obavy vyjít z domu, jakož jsme sem byli vkročili; nepříhodilo se nic neobyčejného za čas hlídání tvého? Neslyšel jsi ještě nikoho vjížděti do dvora?“

„Nikdo sebou v celém domě ani nehnul, milostivá kněžno,“ odušil Fryček, „a páni rytíři taktéž dosud se nevrátili. Jsem ujištěn, že zcela bezpečně z tohoto nevládného stavení se dostaneme.“

„Nuže, tedy jdi napřed, starý šibale,“ pohrozil mu kníže Hynek, „vidímť, že jsi byl již odedávna s kněžnou smluven a ve spojení, ač jsi mi stále zapíral, že o ní něco víš. Avšak pro schůzku tuto budiž ti vše prominuto; vždyť jsi se konečně také dle rozkazů zachoval, jenže podle svého způsobu. Bud'si, výsledek si nemohu přát lepší. Nyní však spěš rychle napřed a ohledej cestu před námi, zda nikdo nám vstříc nepříjde; u dolejších stupňů na tebe opět počkáme.“

„Již letím, knížecí Milosti,“ zvolal Fryček a v okamžení zmizel v temné postranní chodbě.

„My pak povlovně se za ním vydáme; pojďmež již, dcero,“ doložil kníže a obrátil se ke kněžně Anně, která mezitím byla opět kápi svou přes hlavu a obličej stáhla, a v dlouhý tmavý plášť se zahalila.

I kníže zahrnul se celý pláštěm, stáhl těžký biret do očí a stoupal se stupňů dolů, kdež Fryček udychtěný proti nim přiběhl a rukou k pospěchu znamení dával.

„Rychle, rychle, Milosti knížecí!“ zvolal přidušeným hlasem, když oba prchající se octli dole; „nezbývá ani okamžení času; Wildstein je co nevidět zde! V domě všecko pusto, vyběhl jsem tedy ven a tu spatřím od strahovského lesíka blížiti se tlupu jezdců, v nichž jsem poznal ty, již ráno Wildsteina provázeli do lomů. V okamžení jsou zde; rychle odtud, sice vše ztraceno!“

„To se nesmí státi, abychom u konce své dráhy musili ustati!“ zvolala kněžna Anna a obrátila se prudce k Fryčkovi. „Vyved nás jen z tohoto domu, venku pak již nějakého úkrytu nalezneme, abychom ušli lotrovským zrakům jejich.“

„Vedlejší dům je zcela prázdný, tam v tmavém průjezde se ukryjeme, než Wildstein s družinou svou zmizí,“ pravil Fryček a již pospíchal napřed.

S boží pomocí i této překážce se vyhneme,“ pravila Anna jakoby sama k sobě, když byli již nedaleko vrat. Ve dvoře a v průjezde nebylo nikoho z domácích lidí a tak se dostali nepozorovaně všichni tři z domu.

Ó, jakž oddychla si kněžna Anna, když chladný, avšak volný vzduch ji ovanul a ona otce mohla míti za vysvobozena. Celá bytost její byla nadšena a jako v zimním pohnutí, neboť byla následkem snažení svého tak překvapena a dojata, že v první době ani věřiti nechtěla, jako by vše dle vůle a žádosti její se bylo dalo.

Bylť zdar útěku otcova posud tak na vahách, že každým okamžikem se musila obávati, že se zjeví nenadále oni zuřivci, aby poznovu otce jí vyrvali, z jejichž drápů jej byla s takovým namáháním právě vysvobodila. Zvláště nyní, kdy Wildstein a Počepický již tak nablízku byli, že co nevidět se octnouti mohli před prchajícími, bylo největšího spěchu potřeba, aby zrakům jejich ušli a dostali se v zmíněný úkryt.

Protož kněžna Anna popošeď dáje před dům zírala stranou ke Strahovu, v jaké vzdálenosti je asi ilupa obávaných jezdců, a spatřila je právě zatáčeti kol strahovského chrámu Páně k Hradčanům a k ulici, kdež stál dům Počepických. Vrátila se spěšně k otci,

pojala jej pod pažďím, a jako by sama jej podpírala, odváděla jej kolem zdi domu Počepických k sousednímu stavení, v jehož tmavém průjezdu Fryček kynul a cestu k úkrytu naznačoval.

Šťastně se dostali oba do domu a ihned se uchýlili do postranní tmavé chodby, kdežto ostražitý Fryček se ukryl za domovní vrata, aby mohl pozorovati, co se bude dít na ulici.

Několik okamžiků toužebného očekávání minulo.

Všichni však byli myslí odhodlané; nebyloť se zrady co obávati, jelikož nikdo je v celém domě nespátl a

ani na ulici ani živé duše nebylo, která by úkryt jejich mohla zporovati.

Zanedlouho zazněl dusot několika koní a když tlupa právě podle samého stavení se ubírala, bylo dobře rozeznati i jednotlivé hlasy jezdců. Ve všech se nyní zatajil dech, když však dusot se opět počal ztráceti, byli přesvědčeni, že nebezpečí minulo.

Náhle se dusot úplně zarazil, jakoby jezdci se byli zastavili, po nějaké chvíli se však opět slabším ohlasem po pusté ulici rozléhal, až v dálce zcela zanikl.

Nyní teprv kněžna Anna a kníže Hynek si oddechli, jako by ohromná tíže s prsou se jim svalila; zvláště pak kníže se cítil povznesen, že úplně společnosti této zločinné unikl a z tenat jejích vyvázl.

Chvíli pak ještě nějakou postáli v tmavé chodbě, načež Fryček potichu kráčeje k nim se přiblížil a zprávu dával o všem, co se stanoviska svého na ulici zpozoroval.

„Nu, jakž je, Fryčku?“ tázala se přicházejícího netrpělivě kněžna Anna, „byl to Wildstein s Počepickým?“

„Ovšem že, ovšem,“ dosvědčoval Fryček, „bylť to celý onen vzácný spolek. Rytíř Wildstein se starým Počepickým, pak i mladý Počepický, jenž nepochybně v lomech byl, neboť ráno byl s ostatními z domu nevyjel, a konečně několik zbrojnošů, kteří vjeli do [domu Počepického a tam zůstali. Wildstein pak, zastaviv se s oběma Počepickými chvíli před domem a některé rozkazy uděliv, pustil se dále cestou k černé brance a soudím podle toho, že se hodlá odebrati do města.“

„Ano, toť jeli tedy na Staré město,“ přisvědčoval kníže Hynek, „neboť před svým odjezdem zrána řekl mi Wildstein, že po návštěvě lomů strahovských se odebere na Šmerhov, aby tam dal poslední rozkazy měšťanstvu.“

„Cesta k lomům tedy bezpečná!“ zajásala kněžna Anna. „Nyní rychle, Fryčku; ty jsi byl již v lomech za Strahovem, kde žoldnéri spiklenců mají své ležení; doved' nejkratší cestou nás oba mezi ně a v půl hodině se vojsko to rozpráší.“

„Tedy skutečně?“ zvolal s užasnutím Fryček na tento rozkaz; „sáhne se takto rytíři z Wildsteina k hrdlu? Nuže, to poletím napřed, byť bych tam i krk měl sraziti!“

A urovnáv si tlumok pod pláštěm vyběhl z domu ven a dal secestou k strahovskému lesíku odkud před chvílí přijížděl Wildstein se svou družinou.

Kněžna Anna a kníže Hynek v jisté vzdálenosti sledovali věrného a ochotného svého sluhu.

Král a kněžna.

Praveno již na jiném místě, že cesty v Praze nebyly žádnými vzory schůdnosti a srovnalosti, jak nyní se spatřují; tím více platilo to o cestách ke královskému městu z venkova vedoucích, o něž v tehdejších časech ovšem nikdo se nestaral a které jen působením času a povětří změnily svou tvářnost.

Téhož způsobu byla i cesta kol strahovského kláštera k Břevnovu a k Bílé hoře vedoucí, po kteréž nyní kněžna Anna postupovala s otcem svým za spěšným Fryčkem. Chůze touto cestou byla dosti obtížná, neboť sněhu leželo ještě mnoho — byloť v polovici února — a rozmanité pahrbky a srázy činily ji ještě neschůdnější.

Pro naše cestovatele byly to však malicherné překážky, nedbaliť této neschůdnosti, neboť je naplňovala touha, aby jižijž vykonali vytčenou úlohu a pak se odebrali neprodleně z Prahy.

Brzo se octli společně za Strahovským klášterem, nejkrásnějším to stavením na západní straně města, kde již všechen ruch a pohyb obyvatelstva královského sídla utuchl. Širá, sněhem pokrytá pláň prostírala se tu daleko za Břevnov, kde se jevíly mohutné zdi a věže chrámu a benediktinského kláštera na jasném obzoru v ostrých rysech. Po levé straně za Strahovem táhl se neveliký hustý lesík, za nímž hned se přicházelo v opuštěné kamenné lomy, a po pravé straně vypínaly se do výše střešovické pahorky, tehdež z větší části ještě lesem pokryté.

Hned za strahovským lesíkem zahnul se Fryček, jenž oběma následovatelům v místech těchto nepovědomých sloužil za průvodčího, nalevo a octl se tak nenadále v samých lomech, kdežto Počepický před třemi dny volil vzdálenější, avšak bezpečnější cestu do lomů břevnovským lesem. Fryčkovi však dnes šlo o cestu nejbližší, byť i poněkud obtížnější.

A věru stálo to mnohé namáhání, než se ke vchodu do lomů dostali, a zvláště kněžna Anna s neschůdností cesty zápasila, jelikož jim kráčet bylo přes samé haldy a hluboké rokle. Pomocí Fryčkovou však stanuli zanedlouho na oné prostoře, kterou Fryček poznal jako onu, jaká je minule uvedla ke skalní chodbě a kdež zastali první stráž ubytovaného zde žoldnéřstva.

Fryček se nyní odebral několik kročejů vpřed a snažil se po dvakrát týměž způsobem zahvízdnouti, jakým starý Počepický byl stráží oznamoval své příští.

Hvízdnutí došlo žádaného účinku. Za vyvstávající skalinou ozvalo se podobné zahvízdnutí. Fryček obešel tuto skalinu a setkal se po několika kročejích s ozbrojeným žoldněm, jenž zde přecházel jako přední stráž.

Pamatovav si heslo zde panující, vykřikl naň: „Kunštát a Poděbrady!”

Stráž sklonila halapartnu a poukázala na stezku vedoucí k chodbě do lomů.

Fryček však máchl rukou a pravil hlasem jaksi velitelským: „Jdi jen sám do toho doupěte a oznam veliteli svému, že Jeho Jasnost kníže Hynek z Kun-štátu a Poděbrad sem přichází a s ním chce mluvit.”

„Před půl hodinou byl zde pan rytíř z Wildsteina a oznámil, že kníže pán sem již nepřijede a teprv zítra že jej v Praze uzmíme.”

„Zde je Jeho Jasnost knížecí pánem a vládcem a ty bez odkladu jeho rozkaz vykoněj!”

„Již pospíchám,” odpověděl žoldněř hlavou kývaje a přehodiv si halapartnu na rameno spěchal nízkým otvorem do tmavé chodby ve skále.

Fryček pak vyšel opět ze záskalí, kynul knížeti a kněžně, aby přistoupili blíže, a vedl je naznačenou stezičkou.

S tímž podivením jako dříve Hynek z Kunštátu pohlížela nyní kněžna Anna po neočekávaném zjevu kol sebe a ustrnula při spatření těchto rozervaných skalín a lomů, kteréž při denním osvětlení ovšem pozbyly mnoho z onoho magického lesku, v jakémž se knížeti Hynkovi v noci objevily, avšak ještě přece dojímaly divokostí a rozervaností mysl pozorujícího.

Kněžně Anně bylo, jako by tu spatřovala onen divý chaos, o němž jí byl učený otec za mládí jejího dle řeckých bájí a pověstí vypravoval a jenž přes směs svou v sobě obsahoval přece veškerou látku k tak krásnému světu. Pojala ji porovnáním tímto ihned myšlenka, že i tento chaos chová v útrokách svých jaksi svět neb aspoň mnohonásobný život, jenž však má přinést nikoliv spásu, nýbrž zkázu svému okolí.

Z myšlenek těchto ji vytrhly blížící se kroky několika mužů a v nevelké vzdálenosti objevil se velitel ukrytého zde mužstva v průvodu několika žoldněřů.

Nyní postoupil kníže Hynek vpřed a rozhrnuv plášť i popostrčiv biret s očí do týla dal se veliteli poznati jako skutečný kníže Hynek z Kunštátu a Poděbrad. Na obličejích všech přichozích jevílo se veliké udivení a překvapení. Návštěvu tuto nedlouho po odchodu Wildsteinově neočekávali.

„Pane Čenku Ostrožský, svolajte ihned veškeren lid zdejší v hromadu,” oslovil kníže Hynek překvapeného velitele. „V poslední době udaly se velké změny v plánu našem, o kterýchž věrný lid musím ihned uvědomit.”

„Jasnosti knížecí,” odpověděl jaksi nejasným hlasem čeněk Ostrožský, „byliť zde před několika okamžikmi pan rytíř z Wildsteina a pan Počepický a ti vše na zítřek spořádali, jako by celé podniknutí co nejlépe se dařilo a nic již v cestu vstoupiti nemohlo.”

„Pan rytíř z Wildsteina a pání Počepičtí jsou nyní v takovém místě, kde jim volno pomýšleti o pomíjejícínosti lidských plánů,” přejala kněžna Anna slovo, kteráž netrpělivě jen o vyvinutí celé osnovy své usilovala. „Rci jen krátce, otče, že spiknutí naše králi prozrazeno a rytíř z Wildsteina že s družinou svou na cestě odtud od královských žoldněřů zajat.”

Hrom z čistá jasná mezi ně uhodivší nebyl by takového účinku na Čenka Ostrožského a žoldněře jeho

docílil, jako úsečná tato Annina slova.

„Probůh, všecko že prozrazeno?“ zaúpěl velitel ukryté zbeře. „A co se nyní s námi stane?“

„Já vyvážnův z nebezpečí mně hrozícího spěchám sem, abych aspoň věrný svůj branný lid o blízkém nebezpečí zpravil,“ odpovídal Hynek z Kunštátu, jenž se byl hned v úlohu, dcerou mu naznačenou, poněkud vpravil. „Zachraň se nyní, kdo můžeš; neboť v malé době může královské vojsko tyto lomy se všech stran obstoupiti a pak veta po nás všech. Vidělt' jsem je již na cestě sem!“

„Ano, z Prahy sem táhne několik tisíc královských žoldnéřů,“ dokládal s důležitým výrazem v obličeji Fryček, „a ti všichni jen žízní po naší krvi!“

„čert jim polam zde hnáty! Rychle odtud! Spaste se, lidé, spaste se útekem!“ tak volala družina velitelova a jižjiž na všechny strany se rozprchla.

Čeněk Ostrožský pohlížel s úzkostí na knížete.

„Rychle nyní dovnitř, ať od Prahy navždy ubíhají,“ pobízel kníže Hynek a již kráčel ke vchodu do chodby.

Z vnitřku zazníval nesouvislý šum a ryk, jenž vkrátce měl ustoupiti hrobovému tichu.

Kněžna Anna zajásala v duchu nad radostným zdařením této lsti, neboť byla nyní již přesvědčena, že ostatní rovněž tak rychle odtud se rozprchnou, jak to byli oni první učinili.

V chodbě vzal Čeněk Ostrožský pochodeň od jednoho z žoldnéřů a uvedl knížete do oné první veliké prostory, kterou byl kníže Hynek za první návštěvy své tak skvěle ozářenou spatřil a kterou asi dvě pochodní nyní jen nuzně osvětlovalo.

Kol skalních stěn leželi na slámě a na houních dobrodruhové a někteří z nich hlučně prozpěvovali. Když však velitel s průvodem svým se objevil, náhle vše utichlo a za tohoto hlubokého ticha ohlašoval Čeněk Ostrožský hlasem nadmíru se třesoucím, jenž podivně v klenbě skalní se rozléhal: „Vzhůru, bojovníci; kníže Hynek z Kunštátu mezi námi!“

Na ta slova vše se vzchopilo a i z ostatních chodeb přikvapilo žoldnéřstvo.

„V největší tichosti a s všemožnou opatrností spěchejte odtud a daleko od Prahy, neboť všichni jsme ztraceni!“ pozdvihl nyní kníže Hynek hlasu svého, jenž zněl jako rachot hromu v uších zbrojnošů. „Od Prahy táhne síla královských v tyto lomy, jdet' o životy vaše. Utíkej odtud, kdo smrti ujíti chceš!“

„Zrada! Jsme ztraceni! Utíkejte! Spaste se!“ tak to znělo ve sborech najatého žoldnéřstva a jižjiž se mnozí hnuli k východům.

„Nikdo však neprchej ve stranu k Praze, tam bys právě do rukou královských pochopů vběhl“, volal kníže Hynek. „Rozběhněte se v tlupy a ubíhejte na všechny strany od města. V okamžení mohou vám býti v patách a pak strašná bude všem odplata. Zde máte místo zítřka!“ a vhodil mezi prchající plný vak zlata.

Avšak ani jediný po něm se nesehnul, každému z nich byl bídný život nad zlato milejší a tak všichni v několika okamžích zmizeli ve východních chodbách. Mnozí i neoděnění vyběhli a jako zběsilí na všechny strany uháněli; zbraň z nich neměl ani jediný a v krátké době nebylo po vojenské záloze Wildsteinové v kamenných lomech ni vidu ni slechu.

Jen čeněk Ostrožský posud zůstal u knížete.

„I vy, pane Ostrožský,“ oslovil jej tento, „odeberte se za lidem svým; i vám život budiž rovně milý. Já sám též spěchám z nebezpečného okolí.“

A obrátil se k odchodu.

Čeněk Ostrožský se nedal v hrozícím tomto nebezpečí dvakrát pobízeti a odevzdav Fryčkovi pochodeň, vyletěl z lomů, v nichž nyní panovalo hrobové ticho.

„My opanovali tedy úplně bojiště,“ pravila nyní kněžna Anna a rozhlédla se na okamžik kol sebe.

„To však teprve polovice naší dnešní práce; nyní rychle i k druhému dílu.“

„Takového výsledku jsi mohla jedině ty docílit, dívko hrdinská!“ zvolal v nadšení kníže Hynek. „Nuže, i dále zdar nás nemine a s důvěrou k cíli pohlížím.“

A pojav kněžnu Annu vedl ji k chodbě, aby opět ji vyvedl z dusného povětří v širý prostor.

„Ta holota se za levnější cenu odtud vyhnala, než za jakou cenu byla přiveдена,“ pravil Fryček a zdvihl sáček, jenž na zemi ležel nedotknut.

Budiž to tvou odměnou, Fryčku,“ odpověděla kněžna Anna, „tyť jsi zlata tohoto nade všechny ony zbojníky hoden a jen tak se dostane do čistých rukou.“

A vešla s otcem do chodby, kamž slabě vnikalo denní světlo.

Náhle pak se obrátila k Fryčkovi, jenž s pochodní za nimi kráčel a pravila: „Vrhni pochodeň tuto v onu slámu, nechť ani stopy po oněch lotřích zde nezůstane.“

„Ale vždyť je zde množství zbraně a zásob složeno,“ podotýkal Fryček.

„Vše, vše musí v popel býti obráceno!“ rozkazovala kněžna Anna a zastavivši se obrátila se k Fryčkovi, jako by očekávala neodkladné vyplnění svého rozkazu.

Fryček vrhl tedy hořící pochodeň v slámu a tato se v okamžiku vzňala, že plamen vysoko vyšlehl a po celé prostoře slámou postlané se rozšířiv, smrduté vývaly kouře vysílal do výše.

Kouř se počínal tlačiti i do chodby, v níž stála kněžna Anna s otcem, a nyní nezbyvalo nic jiného, leč co nejrychleji odtud se vzdáliti, neboť plamen neustále se šířil a již i ostatní chodby a štoly zachvacoval.

Bylo slyšeti ohromné bouhání a praskání, jednotlivé kusy skal se nepochybně se stěn a stropů trhalý a do ohně se řítily, neboť časté rány otřásaly celým okolím.

Všichni tři octli se nyní na širé prostoře mezi lomy a užasli nad možnými následky, jakéž ohněm v lomech mohly povstati. Kouř se již chodbou prodíral také ven a z vnitřku stále zaznívalo temné dunění.

Nezbývalo však již času dočkati výsledku prudkého ohně v lomech, jenž zajisté tam způsobil veliké

převraty, a protože se naši tři chodcové obrátili spěšně k městu a přešedše širý prostor octli se opět nedaleko lesíka strahovského a na cestě ku Praze.

Fryček ještě v lomech je upozornil na množství šlépějí, na všechny strany se rozbíhající, které dostatečně svědčily, v jakém spěchu a jakými směry žoldnéři Wildsteinovi do všech dílů se rozutíkali před trestem rozhněvaného krále.

Pohrdlivě usmála se kněžna Anna při posledním pohledu na kamenné lomy, které ještě před čtvrt hodinou tak bujný a bojechtivý život v sobě chovaly a nyní působením jejím v předešlou pustinu byly obráceny. Tak se rozprchly před slabou dívčinou všechny ty zbrojné zástupy, jež rytíř Alexander z Wildsteina sehnal s neúnavnou pílí z celých Cech, a budova zlomyslné jeho osnovy jižjiž se vniveč obracela. Avšak i zaslouženého trestu měl dojíti padouch tento, jenž podle domnění jejího knížete Hynka na kraj záhuby přivedl a tolika tisícům zkázu a králi ohavnou smrt chystal. Jej měla zachvátiti nyní trestající ruka spravedlnosti a mečem v ruce této chtěla se ona sama státi, aby rázem došla zadostiučinění za všechna bezpráví, jakáz otcí i jí v poslední době byla učiněna.

Protož zrychlovala neustále kroky, aby jen již v královském hradě se octla, ač ještě předešlého dne by tam zajisté nebyla tak spěchala, kde král tak těžce ji urazil, a kterážto urážka nyní úplně měla býti smyta vybavením knížete Hynka ze všech následků, jaké proň mohlo míti účastenství ve spiknutí. Na tomto, jakož i na povaze králově, zakládala svůj plán, o němž pevně byla přesvědčena, že rovněž skvěle se jí podaří, jakož v lomech strahovských se stalo.

Nedbala obtížné chůze neschůdnou cestou, nedbala své vlastní unavenosti a zchvácenosti, sílilať ji jistota výtčeného cíle, a kynoucí zblízka vítězství ctnosti a práva nad zločinem a úklady dodávaly jí odvahy a vytrvalosti, aby neustala na počaté dráze. I o otce jejího, pro jehož blaho byla všechny síly svoje napjala, tuto běželo a on měl přičiněním jejím úplně cist vyjít z tohoto bludiště, kamž jej zavedli svodní lichomet-níci a zrádní přátelé. Nemělať jeho pověst, jakož i čest slavného rodu Kunštátských býti przněna jmenováním s ostatními odkrytými zločinci; neměl býti stavěn na roven s Wildsteinem a Počepickým a loupežnou jejich družinou, kteří vesměs jen lupu žádostiví jsouce k tak hanebným činům se odhodlali a otce jejího hodlali použiti za štít, aby slavným jménem a jměním jeho si získali přízně obecného lidu.

Konečně i sama viděla ve zduhu nynějších předsevzetí příští svoje blaho a po bouřné plavbě za posledních dob doufala vplouti po boku milovaného Hynka Hradeckého v přístav nezkaleného domácího míru, těšíc se, že je z něho žádný vír veřejných záležitostí nevytrhne. Líčilť si v mysli své, obrazotvorností překypující, vábný obraz tohoto žití na rodinném zámku poděbradském, a když vše toto v luzných zjevech mysl její naplňovalo, měla pak takřka u cíle již ochabnouti? Nikoliv, toť vše k nové činnosti ji popouzelo a ducha nesklonného v ní rozjařovalo, jenž nižádnou překážkou se již odstrašiti nedal od vykonání odvážných jejích úmyslů.

Tyto myšlenky dodávaly jí lehkosti a pružnosti; jak srnka ubíhala od lomů strahovských k Hradčanům, že kníže Hynek a Fryček, tlumokem obtížený, stěží jí mohli stačiti. Bylať již nedočkavá výsledku poslední své cesty, a nejraději byla by ve společnosti svého miláčka a s otcem ujížděla k Poděbradům.

Když se ubírali kol Strahovského kláštera, vyzvánělo se právě poledne a kněžna Anna se ulekla, že čas za dnešního dopoledne tak rychle uplynul, aniž by si toho byla povšimla. Pomyslíla si ihned, že zajisté již v domě Počepických o odchodu knížete Hynka nabyli vědomosti a že tudíž by bylo neprozřetelné, v blízkost tohoto domu se odvážiti, ježž měli míjeti z tak mnohých a důležitých příčin. Protož obrátila se k otcí a Fryčkovi a řekla jim, že z příčiny té se ubíráti budou nikoliv obyčejnou cestou po Hradčanech, nýbrž Hlubokou cestou ke královskému hradu, by nikdo z domu Počepických jich nespátl. Kníže Hynek schválil tuto opatrnost, Fryček pokynul pochvalně hlavou a tak prošeďše Hlubokou cestou octli se beze všech nesnází na předhradí královského hradu.

Kněžna Anna se bez zastávky ubírala do druhého dvora, kdež byl vchod ke královským komnatám a ježž si od první své návštěvy s Kunhutou Rožmitálskou dobře pamatovala. Tu pak neprodleně se obrátila k jednomu z královských sluhů a žádala jej, aby ji s průvodčím jejím k nejvyššímu komorníku královskému a pánu Janu z Gimburka a Tovačova uvedl.

Sluha uctivě povstav s místa svého oznamoval: „Nejvyšší komorník pán z Cimburka je s Jeho Milostí královskou na Křivoklátě na honbě.“

Uleknuvši se zprávy té zbledla kněžna Anna jako stěna a musela se o rameno otce svého podepříti, aby neklesla.

„Vždyť prý bude Jeho Milost královská zítřejšímu sedání na Starém městě přítomen,“ podotkl kníže Hynek malomyslně, jen aby dceři poněkud naděje zjednal.

„Jeho Milost královská ráčí se s průvodem svým ještě dnes navrátiti do Prahy,“ odpovídal sluha a divil se uleknutí obou těchto osob. „Ještě dnes večer jej očekáváme zde na hradě, neboť časně ráno vyjede s celým dvorem na Staré město.“

Kněžna Anna si při zprávě této opět volněji oddychla.

„Tedy dnes večer k pánu z Cimburka se odebereme,“ řekl poté kníže Hynek a pojav dceru pod paží, pravil k ní: „Pojď, Anno; jiné pomoci nezbyvá, leč abychom králova příchodu dočekali.“

Kněžna Anna neodpověděvši, pokynula pouze hlavou a v náhlé přemýšlení se pohříživši, dala se otcem bezvolně odvésti z předsíně královské.

Teprv když opět na náhradí se octli, kdež Fryček je očekával, probrala se Anna ze svých myšlenek a jako by opětných sil k novým úmyslům nabyla, pozdvihla hlavu a pravila ke knížecímu svému otcí: „Budiž, rozhodnutí naší věci opět o několik hodin prodlouženo, ale tím myslí netratím.“

Dílem mlčky kráčeji, dílem o hrozícím neštěstí rozmlouvajíce došli po náhradí a kol chrámu sv. Jiří k zadní bráně hradní a octli se tak na Svatobarbor-ském plácku, odkudž se otvíral překrásný výhled na královské věžaté město. Avšak nevšední tento pohled neměl dnešního dne takové vnady do sebe, aby kněžnu Annu a jejího otce na delší čas upoutal, a protože neprodleně po zámeckých schodech k vápenici se

ubírali a cestou pak podle domů pánů Berků z Dube octli se na nedalekém Pětikostelním plácku, kdež se vypínal zasmužilý palác pánů Lvů z Rožmitála a Blatné.

Setkání knížete s Hynkem Hradeckým, jenž právě tam meškal, bylo nadmíru přátelské a ač tento v prvním okamžiku ani zrakům svým věřiti nechtěl, přece konečně musil dáti za pravdu této neslýchané události, která uskutečnila smíření jeho s otcem milované děvy. Horoucný a významný pohled na Annu jevil nejvřelejší prosbu, aby laskavě mu odpustila všechny pochybnosti, které až dosud projevoval, když jej ubezpečovala, že otce k smíru nakloní pouhým svým působením. Vidělť již nejvyšší a nejvzácnější důkaz před sebou: kníže Hynek mu laskavě podával ruku na smířenou a ochotně a právě otcovsky jej po prvé synem svým nazval.

I Kunhuta z Rožmitála v mnohém se přičinila, aby mladý svazek tento mezi oběma muži upevnila a mysl jejich k sobě sblížila, což podivuhodné známosti její lidských povah a zvláštností nad obyčej rychle a dokonale se povedlo.

Když jistal večer, odeslala pečlivá kněžna Anna panoše čeňka, aby se na hrad odebral a tam tak dlouho setrval, až spatří krále Vladislava s družinou se navraceti; pak ji měl neprodleně zpravit o tomto příjezdu.

Mezitím činila přípravy k brzkému odjezdu, neboť se vyjádřila, že se odeberou ještě této noci společně na Poděbrady. Kníže Hynek byl s návrhem tímto

úplně srozuměn, neboť přičilo se to přece poněkud vrozené jeho dobrotivosti, aby přítomen byl v Praze, když strašný osud zachvátí bývalé jeho přátele. A že Hynek Hradecký nižádných námitek nečinil, rozumí se samo sebou, neboť teprve na Poděbradech bylo mu dojiti úplného blaha lásky, kteréž za trvání v Praze a za odloučení od knížecího otce nebylo možno dosíci. Jedině Kunhuta se zpěchovala hosty své opět tak narychlo pustiti, jakž je v domě svém přivítala, avšak i ona konečně nahlédla váhu příčin nutících k brzkému odjezdu a musila se tedy vzdáti naděje, že dítka svoje, jak Annu a Hynka nazývala, ještě déle bude hostiti. I ona měla na prosbu Anninu je doprovoditi na Poděbrady, avšak omluvivši se dostatečně nepohodou zimního času, jakož i stářím svým, kteréž by noční jízdu činilo nebezpečnou, musila přece přislíbiti, že zavítá na Poděbrady ihned, jakmile čas a okolnosti to připustí.

Již se hodně setmělo, když panoš Čeněk přikvapil se zprávou, že právě král s průvodem svým do hradu se navrátil. Kněžna mu přívětivě pokynula a ihned se vzhopila, aby bez meškání s otcem svým ke králi se odebrala, dokud večerní čas přízniv. Požádala pak Hynka, aby zanedlouho s koňmi je očekával, neboť ihned po příchodu z hradu měli se vydati na cestu z Prahy.

Hynek Hradecký se nabízel, že je do hradu doprovodí, avšak kněžna Anna tomu nepřivolila, nýbrž pojavši s sebou pouze Fryčka a Čeňka, kteří s pochodněmi před ní a otcem kráčeti měli, vydala se na osudnou cestu. Po celou cestu nikdo slova nepromluvil. Anna byla zaměstnána svými myšlenkami; otec ji z nich nevytrhoval.

Tak přišli mlčky do hradu a první žádostí kněžny Anny bylo, aby byla uvedena k nejvyššímu komorníku, jenž by ji a otce jejího v důležité příčině ohlásil králi.

Pán z Cimburka byl právě u krále, kdež přejímal večerní rozkazy pro zítřek k uspořádání jízdy na Staré město a byl nemálo překvapen, když mu sluha potají oznamoval, že kníže Hynek z Kunštátu a Poděbrad a dcera jeho kněžna Anna s ním mluviti si žádají. Omluviv se na okamžik u krále, jenž pohodlně v lenošce si hověl a s některými dvořeníny rozprávku o zítřejším zasedání se bavil, vyšel v předsíň, kdež spatřil skutečně obě ony osoby, o jejichž přítomnosti k udivení svému zde ve hradě velice pochyboval.

Bez dlouhých okolků obeznámil kníže nejvyššího komorníka o příčině tak pozdního svého příchodu a žádal o samotě promluvit s králem o důležité záležitosti.

Pán z Cimburka byl hned ochoten oba prosebníky u krále ohlásit, ač nemohl utajiti svoje podivení, když poznal, že kněžna Anna jest tatáž dívka, která před nějakým časem ve společnosti Kunhuty z Rožmitála byla žádala o rozmluvu s králem.

„Právě jako tehdyž vážné příčiny ke králi mne vedly,“ odpověděla Anna, „tak opět dnešní zprávy mé, jež králi neodkladně podati musím, pozdní návštěvu mou a otce mého omlouvají. Račtež jen sjednati, abychom se mohli bez meškání a beze svědků s králem setkat. Nejbližší doba již vám objeví, jak mnoho na této návštěvě naší záleží.“

Dvorně se ukloniv, zmizel pán z Cimburka za záclonou a zanedlouho navrátil se, uváděl oba do komnaty královny, v níž Vladislav nyní byl samotný a jevil ve tváři největší překvapení.

Poznav pak skutečně knížete Hynka z Kunštátu a Poděbrad, jenž již po tolik let u dvora jeho se neukázal, povstal mimovolně s křesla svého a postoupil proti vcházejícímu knížeti a přátelsky mu podával ruku. Posud si kněžny Anny náležitě nevšiml a jen s knížetem se obíral. Poukázav pak oběma na křesla, i sám proti návštěvníkům svým se usadil a hlasem pohnutým se tázal:

„Jakéž příznivé události mám přičítati tak neočekávanou návštěvu v tuto dobu, kdežto po tak dlouhé časy kníže Hynek z Kunštátu se vzdaloval mého dvora?“

„Královská milost již uznává, že to příčina nadmíru důležitá otce mého k tomuto kroku pobádala,“ odpověděla kvapně kněžna Anna místo svého otce, aby ihned uprostřed věci se octla. „I já si mohu za čest pokládati, že z velké části to bylo mou pobídkou, aby knížecí otec můj se odvážil této cesty.“

„Jsem přesvědčen, kněžno, o vaší laskavosti, která přítomnost vašeho otce mi zjednala,“ odpověděl král dvorným hlasem a teprve nyní pozorněji na kněžnu pohlédl, která mezitím i závoj s hlavy odhrnula, aby král ji na první pohled mohl poznati.

Účinek toho králova pohlédnutí byl skutečně náramný. Dech se takřka ve Vladislavovi zatajil a se zrakem skoro v sloup obráceným pohlížel na Annu jako na nějaké duchové zjevení, kteréž přicházelo se na něm domáhati pomsty. Pozvedl se na polovic se svého křesla a rukou o lenoch se podpíraje, podobal se tak člověku, jež smrtící blesk zachvátí a jenž účinkem tím v bezvládné těleso přeměněn.

Anna si byla dobře vědoma tohoto účinku, jak zjevení její na krále učiní, až se přesvědčí, že to kněžna Anna z Kunštátu, dcera mocného knížete poděbradského, již byl tak těžce urazil, a netajila si prospěch z tohoto shledání nyní pro ni vyplývající, jelikož vznešený její duch malátného a povolného krále úplně měl

ve své moci a z postavení tohoto dovedně si kořistiti umínil. A čím jistěji očekávala toto překvapení a ustrnutí královo, tím zaraženěji kníže Hynek na krále pohlížel, příčinu jeho zděšení nemoha si vysvětliti. Nevzpomenuv v prvním okamžení, že Anna byla s králem již mluvila, jak se mu byla ráno zmínila, chtěl pochybení svoje, že dceru svou králi ihned při vstoupení nepředstavil, nyní napravit a pravil obrácen ke králi:

„Tot' dcera moje, kněžna Anna, Milosti královská, která se v milost vaši poroučí.“

Král však nebyl posud schopen odpovědi a jen stále na kněžnu Annu pohlížel ztrnulým zrakem.

„Vidím,“ přetřhla konečně Anna trapné mlčení, „že se já sama Milosti královské předvésti musím, jestliže dosud o skutečnosti vznešeného rodu mého pochybuje. Ano, jsemť já kněžna z Kunštátu a Poděbrad, kteráž jsem již jednou varovala krále Vladislava před jeho nepřáteli, aniž by se mi té radosti dostalo, viděti radu mou králem použito. Nuže, čeho tehdejší všeobecné mé podotčení o hrozícím nebezpečí nedosáhlo, to, trvám, zajisté se podaří zřejměmu poukázání dnešnímu.“

„Vy kněžna Anna z Kunštátu?“ vyrazil ze sebe Vladislav temným hlasem a více pro sebe, jako by pochybnost svou nikomu znáti dát nechtěl. „A přicházíte nyní v přítomnosti knížecího otce svého...?“ tázal se nesmělým, táhlým svým hlasem, nad nímž bystrozraká kněžna v duchu plesala.

Bylt' si král vědom dobře svého přečinu, jakéhož se byl v zlomyslné vášni své proti tak vznešené, ač neznámé osobě dopustil a počínal se nyní vším právem obávati nemilých následků této své bezuzdnosti, jelikož jinak se nedomyšlel, leč že kníže Hynek z Kunštátu nyní přichází, aby od něho požádal zadostiučinění. Odtud tedy jeho překvapení a vnitřní nepokoj, když se k úžasu svému dověděl, kdo vlastně byla ona dívka, kterou tak velice urazil, a odtud ono tušení jeho, že nyní se mu obávati msty otcovy.

Avšak vše mělo jinak přijíti.

Kněžna Anna se kochala pohledem na tuto roz-pačitost královu a nasativši se pomyšlením, jaké postrachy králi dosud způsobila, odpovídala na nesmělou jeho otázku:

„A přicházím nyní, abych opět velikou službou králi se zavděčila, který v nedlouhé době by byl propadl pomstě svých nepřátel, kdyby strážné oko mé nad ním nebdělo.“

Král s podivením na ni pohlížel. Avšak vznešený výraz jejího obličeje brzy jej poučil, že mu není se obávati nízké pomsty od této osoby.

„Ano, královská Milosti,“ dokládal kníže Hynek, „jeť dcera moje, na niž skutečně s pýchou a hrdostí pohlížím, vaším strážným andělem, neboť jediné ona svým snažením veliké nebezpečí od vaší osoby odvrátila.“

„Ale já tomu všemu posud nerozumím,“ pravil Vladislav a pohlížel s jednoho na druhého. „O jakém nebezpečí mluvíte?“

„Dovol otče, bych já královskou Milost poučila zprávou svou o všem, co jí nyní věděti potřebí, přejala kněžna Anna slovo a pohlédla významně na otce:

„Jsemť přesvědčena, že slova z úst mých, ač slabé to dívčiny jen, přece mnohem většího účinku na královskou milost mítí budou, než kdyby je knížecí otec můj pronášel, jemuž mnohé ohledy by zprávu dotčenou nemile poutaly. Král sám jest již poněkud přesvědčen, jaké účastenství k vznešené osobě jeho chovám a co jsem již obětovala, abych se mu službou velikou zavděčila.“

Vladislav na tato slova, jejichž smyslu dobře rozuměl, sklopil oči a rudý mrak zahanbení přeletěl jeho oči.

„Jsemť tedy kněžně Anně z Kunštátu k velikým díkům zavázán, a může býti ubezpečena, že dnešní radě její úplného slyšení mého, jakož i následování se dostane.“

„K tomu jsem chtěla královskou Milost přivést, aby sama laskavě uznala, jakého bezpráví se proti mně dopustila...“

Král při zřejmých těchto slovech prudce pozdvihl hlavu a se zděšeným zrakem pohlédl na Annu.

„... když radou mou dobře míněnou povrhla a varování moje v obor přístrachů odkázala.“

Král po tomto si volněji oddychl, neboť již očekával zřejmé obvinění a nyní naopak musil obdivovati se jemnosti a pronikavosti ducha kněžnina, která se zdála opovrhovati vší pomstou.

„A byla-li tehdejší rada moje tak nepříznivě přijata,“ pokračovala kněžna s pevným pohledem na krále dále, „nuže, jsem toho přesvědčení, že dnešní mé odhalení zajisté výsledku svého dojde a král můj že se uchopí rázných prostředků, aby zkázu od vší země odvrátil.“

„A v čem mi hrozí zkáza?“ tázal se král.

Kněžna Anna jala se vypravovati že pikle, o nichž se při první návštěvě své zmínila, již dozrály k strašnému uskutečnění, že král, ničeho netuše, stojí na sopce, která každým okamžikem hrozí zhoubným výbuchem. I mluvila slovy tak dojemnými, že král až ustrnul.

„Podivno mi však velice,“ pravil s úžasem, „jak kněžna z Kunštátu nabyla této vědomosti o spiknutí proti mně osnovaném a tak velikého v následcích svých udání se odvažuje.“

„Vědomost moje o celém chodu jednání proti osobě královské Vaší Milosti, jakož i odvážnost, která podivení vaše vzbuzuje, dá se prostě vysvětliti tím, že i otec můj, kníže Hynek z Kunštátu a Poděbrad, v piklech oněch byl zúčastněn.“

Na slova tato trhl sebou kníže Hynek a bledá tvář jeho všecka zsinala. Tak bezohledné a nenadálé udání svého zločinu byl od dcery neočekával.

„Co pravíte, kněžno? Otec váš že proti mně úklady strojí?“ vyrazil král ze sebe a jevil nemenší podivení než kníže Hynek. „A vy sama jej tuto přede mnou a v přítomnosti jeho obviňujete?“

„Ano, pravila jsem, že otec můj v piklech oněch zúčastněn byl,“ pravila jemným a pokojným hlasem kněžna Anna, nedbajíc bolestného překvapení otcova a udivení králova „z čehož následuje, že nyní již účastníkem není a jen v milost krále se poroučí.“

I vypravovala pak, jak otec její mnohými domluvami a úsilným přemlouváním stržen byl do bouřného víru a tak nerozvážně stal se účastníkem spiknutí, v lehkověrnostisvénenahlížeje, zejména a osoby jeho chtějí použití jen za prostředek k dosažení svého cíle. „To tedy,“ doložila, „bylo největší vinou svedeného mého

otce, že bez uvážení okolností s tak nebezpečnými lidmi ve spojení se dav, vlasti prospěti míní, ač by ji byl na kraj záhuby přivedl; neboť spiklenci neměli jiné na mysli, leč aby vlády ve prospěch svých používali."

"Ano, královská Milosti," přisvědčil kníže Hynek hlasem jaksi se třesoucím, „byl jsem zaslepen řečmi úskočnými, přičiněním dcery své však opět jasně jsem prohlédl a nezbývá mi jiné, leč co nejsilněji osvědčiti lítost svou nad spáchanými pikly, dále se přičiniti o zamezení všech zhoubných následků tohoto spiknutí a k Milosti Vaší královské s důvěrou se odvolati."

"Já trnu nad tímto zjevením," odpověděl král, snaže se vnitřní svoje pohnutí nad zprávami těmito ukrýti, „a jsem skutečně na vahách, mám-li se diviti více oné události, která knížete Hynka z Kunštátu a Poděbrad svedla najeden stupeň s dobrodruhy a zbojníky, aneb více oné hrdinské odhodlanosti, která, poznávši přestupek svůj, s mužnou myslí se jej odřekla a sama sebe obvinila. Již úplně musím zapomenouti, že i vinník zúčastněný v piklech přede mnou stojí a musím již jen spatřovati ve vás opět knížete, osobě mé oddaného, jenž králi svému hotov jest prokázati tu největší službu."

"Takž přesvědčuji se nyní," pravila kněžna Anna s vroucím pohledem na krále, „že pochybování moje o vznešenosti mysli královské bylo bezdůvodným. Král Vladislav dovede rozeznati svedenou nerozvážnost od zločinné zarputilosti, a milostí svou onu zahrnuje, přísně tuto tresce a ničí. Ját' jiné neočekávala od krále svého, k němuž jsem se odebrala s plnou důvěrou, že očekávání moje nezklame a objeví svou duševní vznešenost."

"A jaké byly a jsou ty pekelné úklady?" tázal se král, na němž bylo patrné, že cítí a uznává, že kněžna Anna přes poklony jemu činěné, daleko nad něho vyniká šlechtností a vznešeným duchem.

"Spiknutí, jak již jsem podotkl," pravila Anna, „usilovalo o úplný převrat vlády královské, a byť i potřebí bylo násilného odstranění královské osoby. K vyvedení tohoto záměru pracováno o získání pražského lidu, v okolí města stahování dobrodruží najatí k boji a opevňování se na hradech srozumělého panstva, kteréž čekalo jen na první ránu v Praze, aby po celé zemi na královské žoldnéřstvo se vrhlo. V Praze pak samé určen zítřejší den, kdy královská Milost Vaše se odebere na Staré město a na radnici k provedení záměru a zítra tedy již mělo přestati tlouci ono srdce šlechtné, které před okamžikem tak vznešeným v odpuštění se osvědčilo."

"Takž tedy meč se vznášel již nad mou hlavou," zvolal král, „a dýka vražedníková na mne byla namířena! A kdo jsou oni vinníci a kde je zastihne rámě spravedlnosti?"

"Milosti královské již bude známo, jakým odporem proti každé vládě se vyznačoval za posledních dob rod Počepických a že se nelekal nižádných prostředků, aby zemi uvrhnouti mohl ve vír zmatků; nuž, i nyní Počepičtí jsou náčelníky spiknutí!"

"Počepičtí tedy?" zvolal král a tváře jeho se hněvem zaruměnily; „ba, štír onen starý nikdy neotálel mi působiti zluč, a nyní i o bezhrdlí moje stál! Však životem mi tu smělost zaplatí!"

"Byl-li starý Počepický rukou tělesa zločinného, tož hlavou jeho řídící byl rytíř Alexander z Wildsteina, jenž povždy vyhrožoval v krvi královské své ruce smýti."

"Rytíř z Wildsteina?" tázal se král Vladislav a náhle se zamyslel. Za přemýšlení tohoto zbledla poněkud jeho tvář, ale brzo ustoupila bledost zimničnímu zápalu; náhle sebou trhnuv, zvolal urputně: „Ani okamžiku nesmím déle otálet, když nepřítel takovito o život můj stojí! Rychle, kde je naleznu, abych je rozdrtil!"

"V domě Počepických na Hradčanech, aneb na Starém městě na Šmerhově, kdež s měšťanstvem odbývají tajné schůzky," odpovídala kněžna tak klidným hlasem, jako by o všední jakési věci byla hovořila.

"V hodině se dostane spravedlnosti zadostiučinění! Mohu se na zprávy tyto spolehnouti, že zločince v těch místech dostanu?" obrátil se král ke knížeti.

"Již pozdě by bylo královské Milosti lež předstíratí," odpověděl kníže. „Tamť dnešní noci se dějí poslední přípravy k zítřejšímu zločinu."

"Zde svědkové mých slov," pravila kněžna Anna a vyňala z pod pláště svého svitek několika listin, a králi je podávajíc, doložila: „v tom i vše ostatní zprávy mé odůvodněny."

Král rychle uchopil svitek, netrpělivě listiny roz balil a obsah jejich zběžně prohlédl, načež spěšně uchopil se zvonku na stolku a mocně jím zazvonil. Nejvyšší komorník octl se v okamžení ve dveřích, aby přijal královy rozkazy.

"Dva hejtmane hradního žoldnéřstva," poroučel hromovým hlasem král, „necht' pojmu po stu žoldnéřů a vraží s nimi jeden do domu Počepických na Hradčanech, druhý na Šmerhov na Starém městě a tam necht' zajmou vše, cokoli v domech těch naleznou. Jdeť zde o zradu krále a země, protož nižádný z viníků at' neujde."

Ustrnulý nad neočekávaným tímto rozkazem pán z Cimburka chtěl jasnějších okolností se dovědět, avšak otálením tímto pozvudil jen hněv Vladislavův.

"Nepochopil jste, pane z Cimburka, mého rozkazu? V okamžení necht' žoldnéři jsou na nohou a ti zrádcové v jejich rukou!"

Pán z Cimburka odkvapil a v okamžení nato bylo pozorovati neobyčejný ruch a spěch na nádvoří zámeckém.

Obrátiv se poté pak král opět ke knížeti Hynkovi a jeho dceři, hleděl rozbouřenou mysl svou poněkud sebrati a pravil po nějaké chvíli:

"Listiny tyto postačí soudci a vina zločinců jimi zřejmě dokázána. Knížete poděbradského a dceru jeho vznešenou nebudu déle obtěžovati, aby svědky byli vykonání spravedlnosti, ke kteréž oni sami mi dopomohli. Však příležitosti já naleznu, kdy se odměním kněžně z Kunštátu za šlechtnou obětavost a knížeti poděbradskému za obnovené přátelské služby."

"My této noci ještě na Poděbrady se odebereme, královská Milosti," odpověděla kněžna Anna, aby duch a

mysl naše došly poněkud upokojení od napětí a bouří posledních dob."

Uklonila se na rozloučenou. Král ubezpečiv ještě jednou knížete Hynka svou přízní, velmi laskavě s ním se rozloučil a rozkázal komorníkovi, aby s dostatečným průvodem knížete a dceru jeho do domu jejich doprovodil, by za tak pozdní doby v odlehlých ulicích Menšího města nic nepříjemného se jim nepříhodilo.

Kněžna Anna pobízela k pospěchu a zanedlouho stanuli v komnatě Kunhuty z Rožmitála, kdež tato s Hynkem z Hradce již netrpělivě je očekávala. Krátkým slovem tu vylicila Anna šťastné pořízení své u krále, a jelikož vše již bylo připraveno k odchodu, nutila k neodkladnému odjezdu a sám kníže přesto, že by mu bývalo odpočinutí za doby noční milejším, naléhal na to, aby se octli již daleko od Prahy.

Za půl hodiny poté seděli na koních a po srdečném rozloučení s Kunhutou z Rožmitála vyjeli ze vrat paláce pánů Lvů a přejevše most, spěchali k Boleslavské bráně. Fryček si hlasitě zavýskl, když se octl na cestě k Poděbradům a stal se nejlepším přítelem čeňkovým. Druhého dne ještě před polednem dorazili na Poděbrady, a netřeba připomínati, že ve dvou dnech zámek nabyl své obyčejné mírumilovné tvárnosti a že všechny přípravy vojenské na doléhání kněžny Anny byly odstraněny.

Na Šmerhově a na radnici.

Když po poledni rytíř Alexander z Wildsteina s Počepickým se navrátil do domu na Hradčanech, byla ovšem první chůze jejich ke knížeti, aby jej uvědomili, jak obezřele všechno k zítřejšímu osudnému dnu jest připraveno.

V lomech strahovských stáli pohotově najatí žoldnéři, kteří za noci a časného jitra vtrhnouti měli do Prahy; na Šmerhově pak ujistili se poznovu náchylností měšťanských náčelníků a obeslali pak navečer všechny účastníky spiknutí na Šmerhov, které jsme tam již jednou pohromadě spatřili, aby jednomu každému vykázáli místo a úkol pro zítřek.

Tak doufali, že mají vše dobře nastraženo a již nejinak myslili, než že se úmysly jejich dokonale musí podařiti. Ale jaké bylo jejich udivení, když knížete Hynka, hlavu to celého spiknutí, aspoň domnělou, v komnatách jeho nenalezli a nijakž si nemohli vysvětliti, kam tak tajemně se byl poděl.

Poptávali se u všech domácích, po celém domě a i v okolí slíděno, leč nikdo nespatriil knížete z domu vycházeti, a když i v komnatě nic podezřelého se nenašlo, co by o útěku knížete svědčilo, neboť kníže opatrně vše v pořádek uvedl před svým odchodem, tu najisto již se domýšlelo, že kníže vyšel z domu, aby procházkou po městě se zotavil. Vyslání poslové na všechny strany; ale ti všichni s nepořízenou se vraceli, neboť nikomu nenapadlo knížete hledati právě tam, kde vlastně byl.

Když i večer se přiblížil a kníže dosud se nevracel, tu se počalo Wildsteina zmocňovati neblahé tušení a mrzel se sám na sebe, že mohl nechati knížete jen jedině okamžení bez dohlídky. Neměť sice žádné podstatné příčiny k podezření, ale znal dobře povahu knížete, a to právě jej znepokojovalo, jelikož dobře viděl, jakých proměn je mysl jeho schopna a jak málo mu na tom záleželo, změnil-li v posledním okamžiku posavadní úmysl.

Tak zmítán rozličnými pochybnostmi, ustanovil se s Počepickým na tom, že nepředvídaná událost tato na záměru jejich pranic nesmí změnit a že dále bude se pokračovati, jako by pranic se bylo nepříhodilo. Vždyť bylo dosud možno, že kníže se navráti a vše opět svou obyčejnou cestou půjde, a protož ujednáno, nikomu nedáti znát, jaké následky by mohlo míti nenadálé odstranění se knížete Hynka a rozhodnuto, že při večerní schůzce na Šmerhově nepřítomnost jeho se omluví a při provádění zítřejšího podniknutí bude se pokračovati bez něho.

Wildstein však přesto odeslal večer jízdného posla na Poděbrady, zdali se tam kníže neuchýlil, a ten měl ihned rovněž tak spěšně do Prahy se navrátni, jestliže kníže skutečně v zámku byl. Ale návratu posla tohoto se rytíř Alexander z Wildsteina již nedočkal. Když totiž brzká noc se rozložila nad Prahou a přiblížila se hodina určená k všeobecné schůzce na Šmerhově, odebral se tam Wildstein se starým Počepickým, poručiv mladému, aby došel do lomů strahovských a přejal náčelnictví tamního žoldnéřstva, s kterým pak za časného jitra měl vniknouti do Prahy.

Před domem na Hradčanech se rozešli, Wildstein se starým Počepickým se ubírali spěšně na Staré město, mladý Počepický pak ještě na nějakou dobu se uchýliv do domu, spěchal pak s rovnou odhodlaností do strahovských lomů, kamž jej provázelo několik ozbrojených sluhů.

Společnost byla již úplně shromážděna, když Wildstein s Počepickým vstoupili do prostranné jizby v zadním oddílu Šmerhova.

Mohlo býti asi k třetí hodině na noc, podle nynějšího orloje tedy k deváté, když začalo tajné sezení spiklenců. Kolem dlouhého stolu seděli mezi mnohými jinými známé nám již osoby, totiž senátor Martin, konšelé Pečený, Komárek a Moller, a z měšťanů Syl-vestr a Prokop Šmerhovský, kterýžto nadarmo po Fryčkově se v shromáždění ohlížel, s kterýmž za posledních dob vešel v důvěrnější spojení.

Na hořejším konci stolu seděl rytíř Podvinský a hovořil s některými z měšťanů, kteří již netrpělivě očekávali příchod rytíře Alexandra z Wildsteina s knížetem Hynkem Poděbradským, aby mu mohli příznivé zprávy svoje podati a vděčností jeho za horlivé působení svoje se ujistiti.

Každý z nich vyprávěl hlučně o svém snažení a sliboval hory doly, jakých prospěchů pouze od osoby jeho a přívrženců jím získaných se docílí; domnívalť se každý, že má největší právo na uznanost knížete, jelikož každý byl přesvědčen, že jedině jeho prací nalezlo celé podniknutí mezi měšťanstvem příznivé půdy k svému zdaření.

Zvláště pak Prokop Šmerhovský byl dnešního večera nadmíru hovorný a z řečí jeho dalo se pozorovati, jak se tento zkušený a světem honěný velikán těší na zítřejší den, kdy mu bude popráno zkusiti pěsti své na hlavách nenáviděného konšelstva a zlých rádců královských. Bylatť se za posledních dnů arcitť mezi měšťanstvem rozšířila pověst, že král konečně se odhodlal nenáviděné konšely staroměstské sesaditi, což prý i za zítřejšího sedání na náměstí učiniti chce, aby si poznovu rozjitřený lid naklonil; ale na pozdní toto odhodlání, které lidu nijakou vymožeností již neslulo, nebráno žádného ohledu a právě jména oněch konšelů, kteří měli býti sesazeni, obíhala mezi hlavními spiklenci, a to v onom ohledu, aby co nejstrašněji se jim pomstili.

Rytíř z Wildsteina, na takové rozjitření lidu hrady naděje své stavě, konečně přišel, a to s pevným úmyslem, že přes nemilý odchod knížete Hynka ani v nejmenším od záměrů svých neustoupí, což tím spíše nyní docíliti se dalo, jelikož spiknutí bylo již tak dalece dospělo, že sám podle vlastní vůle mohl jednati, aniž se již opíratí musil o koho vyššího.

Shromážděným krátce projevil, aby nepřítomností knížete poděbradského nijakž se neznepokojovali, že jej pouze pomíjející choroba jakási poutá na lože, ale že věrným stoupencům svým dává na vědomost, že

jakož sám zítra na své místo se dostaví, takž i každého jednotlivce z nich nalezne ochotného v konání přijaté povinnosti.

Měšťané jaksi zamlkle přijali neočekávané toto návštěví, neboť slibovali si veliký účinek od této poslední schůzky knížete s nimi, za kteréž mu činnost svou vylíčiti chtěli v nejskvělejší světlo, aby pak i nejvyšších odměn se mohli nadíti, až jako nový král osvědčovati počne přivržencům svým plnými rukama svou vděčnost. V té naději tedy byli pro dnešek zklamáni a musili se spokojiti jednoduchým vyčtením posavadního svého působení od času poslední večerní schůzky, které rytíř z Wildsteina blahosklonně od nich přijímal a podle obsahu jednotlivých zpráv o milosti a přízni knížete je ujišťoval.

Tak trvalo toto vyměňování náhledů a podávání zpráv se strany měšťanstva, jakož i udílení a poučování o zítřejším chování již asi hodinu, když pojednou pozornost všech byla obrácena ke dveřím. Do jizby totiž přikvapil mladý Počepický s tváří zsinanou a se zrakem divně vytřeštěným. Celý zjev jeho nevěstil nikomu nic dobrého, každý zděšeně naň pohlížel. Snažiliť se v obličejí jeho čísti obsah zpráv, jež tak nenadále přinášel, neboť většině z přítomných bylo vědomo, že mladý Počepický je ustanoven za vůdce sboru žoldnéřů, v lomech strahovských ukrytých, a tam že nynější jeho stanovisko. Proto byl jim tento příchod nepochopitelný, jakož i patrné jeho zděšení, a to tím spíše, jelikož mladý Počepický bez promluvení slova po celé jizbě rychle přešel, k rytíři z Wildsteina a k otci svému se přiblížil a cosi tajného do ucha jim šeptal. Celé shromáždění vysílalo nyní pohledy své na oba tyto rytíře, a k velikému ustrnutí svému zpozorovali, že oba po prvních slovech mladého Počepického jako stěna zbledli a pohlíželi naň s vytřeštěným zrakem.

Konečně vzchopiv se rytíř z Wildsteina s místa svého a obrátiv se k Prokopovi Šmerhovskému, jenž seděl na dolejší konci stolu, pravil k němu hlasem nadmíru dojatým: „Máte tu, Prokope, jakousi místnost na blízku, kde bych bez svědků s panem Počepickým mohl pohovořiti?“

Prokop vstal a odpovídal: „Na Šmerhově je dosti místa k takovému pohovoření, jenže právě nyní všechny příhodné komnaty odtud jsou vzdáleny a vzácní páni rytíři by dlouhou cestu do přední části domu konati musili. Však tu mi právě napadá, že v této straně k zahradě vede ještě jedna předsín, která právě jest zcela prázdná.“ A ubíral se k malým dvířkům v protější stěně, které uváděly onou předsíní do zahrady šmerhovské. „Zde budou moci páni zcela pohodlně porokovati a nikdo se neopováží jich vytrhovati.“

„Uvedte nás tam tedy rychle!“ poroučel rytíř z Wildsteina, a již se ke dveřím ubíral. Oba Počepičti jej následovali.

Prokop, zastaviv se u dvířek, vyňal z kapsáře svazek starých, zrezivělých klíčů, kterých bylo málokdy k otvírání používáno, a otevřel pevná, železem pobitá dvířka. Wildstein a oba Počepičti vešli do tmavé předsíně, kdežto Prokop se navrátil do jizby, aby jednu z loučí odtud vzav, v předsíní do zdi ji zarazil a tak prostor tento osvětlil. Předsín nebyla veliká, jednoduché dveře vedoucí do zahrady byly jen přivřeny a studený vítr řičel jimi do předsíně.

Sem tedy vešli naši tři rytířové a zůstavili tak shromáždění rozmanitým domyslům a úvahám o tajemném tomto počínání. Když Prokop se odstranil, zavřel rytíř z Wildsteina opatrně dveře do jizby vedoucí, aby nižádné zrádné slovo tam nedoletělo, a obrátil se pak k mladému Počepickému, jenž jako stroj na opatření Wildsteinovo pohlížel.

„Nuž, opakujte to ještě jednou, vy posle neštěstí, co jste mi řekl.“

„Mluv rychle, synu,“ pobízela rovněž netrpělivě starý Počepický, „sice úzkostí zhynu, dokud nenabudu jistoty!“

„Což mnohými slovy mám líčiti hrozné neštěstí toto?“ odpovídal hlasem malátným a s přízvukem takřka hrobovým mladý Počepický. „Žoldnéři z lomů do jediného pryč, zásoby a zbraně vesměs ohněm zničeny a vchody do lomů zasypany, právě jako by zemětřesení vše bylo pohltilo. Oh, toť hrozné pomýšlení, hrozné!“

„A komu máme vinu toho přičítati?“ vyrazil ze sebe rytíř z Wildsteina a divoce koulel očima. „Ó, kdož nám toto v posledním okamžiku způsobil? Kéž ho mám v těchto rukou a já jej rozdrtím!“

„Já přijdu o rozum při pomýšlení, jakého konce došlo naše namáhání!“ zaúpěl starý Počepický. „Ját obětoval vše onomu tajnému místu, a ono tak hořce mne zklamalo!“

„A nyní i kníže se vybavil z haší moci!“ zuřil dále Wildstein, „a možno, že to původem jeho se stalo, že sbor náš z lomů se rozprchl. Ó krátkozraký já, jenž na okamžik jsem jej opouštěl! Cím dále na to pomýšlím, nabývám jistoty, že zmizení knížete souvisí s neštěstím v lomech... však odkud vzal onen slaboch tolik odvahy k takovému činu, jenž před malichernějšími jak děcko se třásí? Tu zajisté jiná vzpruha jednati musí — a mně hlava moje tak vře, že nemohu ani souvisle přemýšleti... ó, toť kruté! toť strašné! ustati u samého cíle... ustati? Ne, nikoliv, babství takového Wildstein se nedopustí, já pomstě své musím zadost učiniti, a bohdá, dvojí pomsty se mi dostane!“

„Tak soudím i já, abychom v jednání svém pranic neustávali,“ dokládal starý Počepický; „vždyť posud chátra ona na naší straně, a podaří-li se jen smělý útok na Vladislava, pak již ručím za vše, neboť měšťáci nám pracovali statně do rukou a i zítra se osvědčí jak praví medvědi v ubíjení.“

„Pravdu dítě, pane Počepický,“ odpověděl jasnějším hlasem Wildstein, „nyní opět myslí nabývám, měť srovnání oněch dvou krutých zpráv tak dojalo, že jsem myslil, že o rozum přijdu. O, kníže Hynku, ty kruté mi splácíš za snahu mou; však i já strašně se tobě odměním! Již vzhůru k samotnému působení a zítřek nad námi rozhodne...“

Nedomluvil, neboť strašný hlomoz a křik z jizby ohlušoval jejich sluch. Volání: „Zrada! zrada!“ „Ve jménu krále! chopte se jich!“ vynikalo nad všeobecný hluk a řinkot zbraně.

Počepičti s hrůzou pohlédli na Wildsteina a ten zděšen chtěl vraziti do jizby. Však mladý Počepický uchopil jej u samých dvířek a táhl jej ke vchodu do zahrady.

„Což nepochopujete, že to zrada a všichni že tam zatčeni? Rychle odtud, náš úkol ještě nedokonán!“

Mezitím přiskočil starý Počepický ke dvířkům, zastrčil rázem závoru, aby nikdo je stíhati nemohl, a srazil pak i louč se zdi, která dosud osvětlovala předsín.

V jizbě však hluk a tepání zbraně, jakož i volání o pomoc stále se zdvojnásobovalo, a nedlouho nato snaženo se dvířka otevřít. Ta však vzdorovala dlouho návalu, a když po nějaké chvíli nastalo v jizbě jakési utišení, bylo dobře rozeznati velící hlas: „Svazte všechny a opatrně odtud je odved'te! Polovička z vás se mnou prohledá celý dům.“

Domyslí se již každý, že původem tohoto hluku v jizbě bylo královské žoldnéřstvo, které náhle na Šmerhov vrazivši nestřeženým vchodem až do jizby se dostalo, jelikož muž onen, jenž přede dveřmi na stráž stál, po odchodu rytířů vešel do jizby, aby zvěděl o příčině nenadálého poděšení celého shromáždění. Takž možno bylo žoldnéřům s opatrným vůdcem překvapiti spiklence v jizbě a v prvním náběhu se jich zmocniti, aniž by byl jediný z nich z jizby ušel. Nejblíže u dvířek chtěli ovšem touto cestou do zahrady se dostat, ale již Počepický zastrčil závoru a tak i poslední cesta k útěku zamezena. Někteří z měšťanů, kteří právě byli ozbrojeni, a pak i rytíř Podvinský postavili, se s počátku žoldnéřům na odpor, ale přesile takového brzo musili ustoupiti, při čemž mnohý z nich těžce poraněn a dva z měšťanů dokonce byli zabiti. V okolních domech nikdo netušil, co se této noci na Smehrově dalo, a jelikož i v piterně v přední části domu málokdo byl, nebylo nikoho, kdo by zvěst o událostech šmerhovských po Starém městě byl mohl roznést.

Takž zajati všichni účastníci spiknutí šmerhovského, mezi nimi i sám majetník pověstného Šmerhova, Prokop, avšak hlavním náčelníkům a vůdcům spiknutí, Alexandru z Wildsteina a oběma Počepickým, podařilo se uprchnouti. Ba ani stíhání nebyli, neboť vida vůdce žoldnéřů královských, že někteří ze spiklenců snaží se marně dvířkami z jizby vyraziti, domníval se, že tudy nižádný neuprchl a že byli všichni zajati.

To bylo příčinou, že Wildstein a oba Počepičtí mohli se bezpečně dostat do šmerhovské zahrady, aniž by jim v prvním okamžiku bylo potřebí se obávat, že v tuto stranu budou stíháni. I táhl mladý Počepický rytíř z Wildsteina do zahrady a starý v okamžení je následoval.

Leknutí všem takřka ochromilo jazyky a tak mlčky zahradou ubíhali k protější zdi. Zahrada byla dosti prostranná, neboť zaujímal celý okresek, na němž nyní se vypíná několik starých domků za radnicí, a severní stranou dosahovala právě naproti chrámu sv. Mikuláše. V tu stranu proti židovskému městu a k řece byly ve zdi zahradní nízké dveře, které však nyní byly zamčeny. Šlo tedy o rychlé otevření této poslední překážky; klíče po ruce nebylo, neboť ten zajisté již s Prokopem byl v zajetí, a tudíž nezbyvalo nic jiného, leč dveře mocí vypáčiti.

Mladý Počepický vytasil těžký svůj meč, vsadil jej mezi veřeje a dveře a snažil se tak je vysaditi; po některém namáhání úsilí toto se podařilo a všichni tři octli se na ulici a na svobodě.

Tma a pozdní čas podporovaly jejich útěk. Po několika skocích octli se v Kaprově ulici, odkudž se uchýlili do úzkých uliček vedoucích k Františku. Wildstein byl na útěku tomto vždy napřed a oba Počepičtí jej následovali. Když běh tento již po dlouhou chvíli a mnohými ulicemi trval, tázal se konečně Počepický Wildsteina, jenž stále temná slova vyrážel a sám s sebou mluvil: „Kam pak to vlastně prcháme? Vždyť nemůžeme po celé Praze běhati, což by ani bezpečné nebylo.“

„Právě proto vás uvedu v místa, kde nám nebude hroziti zkáza a zrada,“ odpověděl úsečně rytíř z Wildsteina a počal se kolem rozhlížeti, aby poznal, kde je. Byliť nedaleko břehu Vltavy, kde po jedné straně stálo několik nízkých domků a druhá strana tvořila nerovný břeh řeky. „Tu vejdemo k jednomu z našich sluhů, jenž nikdy se nestane naším zrádcem. Tu je kříž nad štítem, zde to tedy je.“

Po těchto slovech zastavil se před jedním z domků, jehož chatrný zevnějšek nijakž nesliboval pohodlí a vnitřní úpravu, a zatloukl jistým způsobem na nízké dveře. Po dlouhé době teprv ozvaly se uvnitř kroky a bylo slyšeti, jak se závoru odstrkuje. V temnu objevila se v pootevřených dveřích jakási postava a tázala se po příčině tak pozdní návštěvy.

„Je Dlouhý Křištof tady?“ tázal se rytíř z Wildsteina a chtěl vstoupiti do domku.

„Je tady,“ odpovídala postava a rychle dveře přivřela; „sem však dříve nemůžete, dokud Dlouhému o vás neřeknu a dokud on s vámi nepromluví.“

„Tedy spěchejte, abyste jej sem ke mně poslal!“ pravil Wildstein a obrátil se k oběma svým průvodcům. S trpkým smíchem pak řekl: „Hle, ti lotrasové jsou daleko nad nás opatrnější a mohou se nyní nám krátkozrakým vysmáti.“

Rázné zaklení obou Počepických bylo odpovědí na trpkou tuto pravdu a oba cosi do sebe hučeli.

Po nějaké chvíli opět se závorka odšoupla a jiná postava vystrčila opatrně hlavu ze dveří.

„Kdo mne zde hledá?“

„Rytíř z Wildsteina,“ odpověděl tento, jenž po hlase poznal hledanou osobu. „Rychle, vpusť nás do brlohu svého, Křištofe; jsouť to páni Počepičtí,“ doložil, když Křištof pohlížel nedůvěřivě na oba průvodčí Wildsteinovy.

„Oh, takovéto návštěvy bych se nebyl nadál,“ pravil Křištof a vpouštěl všechny tři do tmavého průjezdu. Pak opatrně závoru zastrčil a pravil: „Račtež jen okamžik posečkati, vzácní pánové, hned jsem tu s loučí, abyste nižádné pohromy neutrpěli.“

Nato jistým krokem odběhl a za malou chvíli přišel s čadící loučí. Vedl hosty své přes malý dvorek do nízké chatrče a tu je uvedl do úplně holé jizby. Pouze dvě lavice u zdi a trochu slámy na zemi bylo nářadím v tomto příbytku bída a nouze.

Teprv nyní mohli poznati oba Počepičtí muže, přivolaného pod jménem Dlouhý Křištof, a tu seznali, že jej už vídali častěji ve společnosti Wildsteinově. Laskavému čtenáři postačí připomenutí, že to tentýž třetí společník Fryčkův a Podvinského, který prvního dne zavítal s nimi na Šmerhov a Fryčkovi tak se znechutil. Rytíř Wildstein však velmi důvěrně s ním zacházel a přízní svou jej zahrnoval; byloť očividno, že lotrasa tohoto hodlá jednou k čemuś upotřebiti, což nikdo jiný tak snadno by nepodstoupil.

Protož upokojivše se poněkud nad svým okolím, tázali se rytíře z Wildsteina, zda celou noc zde hodlá ztráviti.

„Ano, Křištof bude po dnešní noc naším hostitelem,“ odpovídal rytíř z Wildsteina a obrátil se ke

Křištofovi, jenž udiven pohlížel na své hosty a v tváři své jevil velkou zvědavost, proč páni rytíři příbytek jeho tak pozdní návštěvou poctili. „My přicházíme ze shromáždění šmerhovského, Křištofe, a jelikož dalekou cestu na Hradčany v noci váží ti jsme nechtěli, rozhodli jsme se, že na Starém městě zůstaneme, jelikož naši přítomnosti zde za časného jitra bude potřeba. Budiž jen přichystán k svému úkolu, Křištofe, časné ráno se odtud odebereme na své místo. Zůstav nás již v této jizbě, jáť s pány Počepickými ještě o mnohém beze svědků musím pohovořiti, co k zítřejšímu podniknutí našemu se vztahuje.“

„Ale jakž mohu vzácné pány v takové holé jizbě po celou noc nechati?“ divil se Křištof; „vždyť zde není ani kusá stolu a místo lože trochu zdrchané slámy. Mně to bylo arciť dosti pohodlné; ale tak vzácné panstvo nijak...“

„Budiž bez starosti, Křištofe,“ odpověděl s úsměvem rytíř z Wildsteina, „i my uvyklí jsme podobnému pohodlí, a ostatně jeť tato noc poslední, kterou ztrá-víme v nedostatku; zítra již nám bude ustláno pohodlněji. Přines jen kus louče ještě, abychom tu potmě seděti nemusili a hled, by nikdo nás zde nevytrhoval. Nyní se jdi vyspat k zítřejší své práci.“

„Oh, jsemť já již dávno připraven k tomuto svátečnímu dni a ruka má již dostatečného cviku nabyla,“ odpověděl s ďábelským chechtotem tento zlosyn a máchl v povětří rukou, jako když dýkou po někom se bodne.

„Ráno si přijdu pro tebe a pak k činu na radnici,“ pravil mu rytíř z Wildsteina a kynul rukou, aby se odstranil.

Křištof odešel a dobrodruhově osaměli.

„Tak jsem nehodlal trávit dnešní noc,“ začal starý Počepický, „co nyní počítí? Vše vyzrazeno a i my můžeme královským pochopům padnouti do rukou.“

„Co počítí?“ tázal se úsměšně rytíř z Wildsteina. „Co od počátku bylo ujednáno, to se i dokoná. Ci myslíte, že na krok od předsevzetí svého upustím a jako kníže v rozhodnou dobu mysl ztratím? Kdo sám sebe opouští, ten jest ztracen a byť i vše mne opustilo, já vytrvám, byť bych i zhynouti měl. Což jest něco ztraceno tím, jestliže několik těch měšťáků je zavřeno a zoldněří naši se rozprchlí? Jediná pevná rána dýkou vše napraví a lid na náměstí k sedání četně shromážděný již bez rozvahy přejde na naši stranu, až uvidí nejhlavnější oběť na radnici sklácenu. Protož nižádných tu nevidím překážek a v několika hodinách dílo svoje dokonám!“

„Nuž, i my vás neopustíme, chrabrý Wildsteine,“ pravili oba Počepičtí a podávali mu pravice své. „Vytrváme statně na svých místech a na nás se můžete spolehnouti.“

„Vždyť jen tak o vlastní osoby svoje pečujete,“ podotýkal Wildstein; „rozvažte jen, co nyní ještě máme k ztracení. Úmysly naše jsou Vladislavovi prozrazeny, a možná, že kníže sám nás všechny udal, aby od krále milosti obdržel, protože tedy již na nejhorší odvážit se musíme. Padniž nyní on aneb my!“

„Padniž on!“ zvolali jednohlasně Počepičtí a nová přísaha spojila poznovu všechny tři k zločinnému úmyslu.

Dlouho ještě rokováno o blížícím předsevzetí, a když na východě již šeriti se počínalo, zastihlo jitro všechny tři muže v důvěrné a důležité rozmluvě, kteráž nyní měla se vtělit v čin.

Nastalo osudné jitra dne ustanoveného k zločinu.

Bylo to dne 14. února 1490 na začátek postu. Tuhá zima předešlého měsíce v únoru značně polevila a v polovici tohoto měsíce těšili se Pražané z počasí právě jarního. Slunce pohlíželo s jasné oblohy vesele na zemi, zimních pout nenáhle se zbavující, a cílý život povstával po všech ulicích lidnatého města.

Zvláště pak na náměstí Staroměstském od nejčasnějšího jitra již panoval neobyčejný ruch, neboť na veliké prostore této zřizovalo se ohradí pro kolbiště a po stranách budovalo se lešení pro královský dvůr a vznešené diváky, kteří sedání rytířskému měli býti přítomni. Takového divadla používali Pražané za dlouhé Vladislavovy vlády častokrát, neboť v kronikách starých mnohé zmínky se dějí o slavných sedáních na náměstí Staroměstském, které nádherymilovný Vladislav dával uspořádati, jednak, aby lid takovými divadly si nakloňoval, jednak, aby rytířstvu a panstvu byla podána příležitost, aby se zdokonalilo ve cviku rytířském.

Tak i svrchu zmíněného dne mělo se na náměstí konati slavné sedání, kteréž král přítomností svou slíbil poctiti, načež pak chtěl vejíti do radnice, aby nenáviděné konšely sesadil a sestavil radu z nových, oblíbených mužů. Takž tedy pojily se tu dvě příčiny, pro kteréž Pražané ze všech tří měst na náměstí se hrnuli a dávno před počtetím sedání celé náměstí naplnili. Byli to většinou měšťané se svými vyšňořenými manželkami a dětmi, kteří se hádali mezi sebou o příhodná místa; avšak mezi množstvím bylo pozorovati i četné postavy s odhodlaností a zpupností ve tváři, které se procházely mezi lidem a na pohled jakési tajné úmysly měly za lubem. S postupem jitra se těchto odvážlivců stále množilo a většina z nich významně na sebe pokyvovala.

Najednou počala proskakovati mezi shromážděným lidem zpráva o zatčení jakýchsi spiklenců na Šmerhově, kteří v domě tomto za minulé noci byli shromážděni a tu že všichni od královského zoldněřstva byli zajati. To vzbudilo pozornost mezi lidem, a roznášely se rozličné pověsti o příčině zatčení, a jakož to obvyčejně při takových příležitostech bývá, v nesmírných pravděpodobných variantech obíhaly po náměstí. Mnozí hnali se k Šmerhovu, ale dům tento byl zavřen a okenice všechny posud také uzamčeny, což podalo nový důkaz, že se zde stalo něco neobyčejného, neboť Prokop byl vždy mezi prvními, který hostinský dům svůj lidu všemu hned za časného rána otvíral.

Tak rozšířilo se mezi lidem jakési tajemné kvašení, v jednotlivých hromadách důtklivě se mluvilo proti libovolnosti králově a šibalství konšelů a četné množství odvážlivým řečníkům hlasitě přizvukovalo. Roztrušovány klamné zprávy o úmyslu králově, že nijakž upřímně nemyslí sesaditi obecní radu, nýbrž že na Pražany velice jest rozhněván, jelikož tito rázně se opřeli nové dani z piva na zapravení královských dluhů. Mnozí z povážlivějších a opatrnějších předpovídali možnou srážku mezi pražským lidem a mocí královskou,

kteríž veliké rozhořčení na sebe chovali, a tak každý očekával s napětím následek dnešního příjezdu krále na Staré město.

Asi k deváté hodině ranní přibyla na náměstí tlupa královských žoldnérů, kteří kolem kolbiště se rozestavili a lid udržovali v náležité vzdálenosti; nedlouho nato přišli panští sluhové, herolti, zbrojnoši a mečonoši, kteří v kolbištích a na lešeních vše připravovali, neboť brzo již mělo přijeti panstvo i rytířstvo. A skutečně asi v půl hodině ozvaly se od Menšího náměstí zvuky trub a polnic, mezi lidem vzrůstal hluk a šum a tu již počalo velkolepé divadlo vjezdu pánů a rytířů v nádherných oblecích a oděvech. Každý z panstva měl v průvodu svém několik zbrojnošů, kteří nesli štít, přílbu a dřevce svého velitele. Za panstvem jel na vysokém komoní král Vladislav, vesele kol sebe pohlížeje a s průvodem svým důvěrně hovoře. Po stranách průvodu kráčelo velké množství žoldnéřstva, kteréž vzbudilo podivení měšťanů, neboť nikdy ještě při takovéto příležitosti nebylo potřebí vojska, což nyní zavdalo látku k rozličným domněnkám. Závěrek dlouhého průvodu tvořilo opět četné oddělení zbrojenců královských v úplné zbroji a ti všichni pak rozestavili se kolem kolbiště, že tvořili nepřestupnou hráz a všemu nepřátelskému návalu statně se mohli opřít.

Neobyčejná tato opatrnost a zbrojné tyto přípravy potvrdily domněnku lidu, že se u dvora zajisté něco obzvláštního přihodilo, což vyvolalo tuto ostražitost.

Brzo však byla pozornost všech upoutána k slavnému sedání, kdež páni a rytíři o závod se snažili, aby osvědčili svou sílu a obratnost, častá pochvala paní a dívek zaznívala s lešením a pobízela bojující k vytrvalosti; každý sledoval napjatým zrakem pohyby rytířů a král sám jevil velkou spokojenost s tímto divadlem.

Nebudeme širě popisovati slavné toto sedání, kterážto zábava rytířstva se konala ke konci středověku s tím větším přepychem a okázalostí, čím více pozbývala svého původního rázu a stávala se pouhým divadlem. Dlouho přes poledne trvaly jízdy pánů a rytířů proti sobě, a když i král již se byl s křesla svého pozvedl, aby se odebral do radnice, zůstali ještě někteří ze zápasníků v kolbišti a zasazovali se o vítězství.

Zbrojnoši královští učinili volný průchod od kolbiště k hlavnímu vchodu do radnice, jenž byl na jižní straně, a tu kráčel král s celým svým dvorem a četným průvodem do vnitřku radnice. V nejbližším okolí krále byli tu: Jan z Šellenburka, nejvyšší kancléř, Jan z Janovic, nejvyšší purkrabí, Jan z Cimburka, nejvyšší komorník, Petr z Rožmberka, nejvyšší hejtmán Království českého, a mnoho jiných proslulých toho času pánů a rytířů, kteří tvořili králův dvůr. Vladislav hovořil nejvíce s nejvyšším komorníkem Janem z Cimburka a předmětem jejich rozprávky bylo spiknutí, kterémuž král tak šťastně ušel, ač posud náčelníci jeho v moci jeho nebyli. Z předběžného vyšetřování, ještě téže noci předsevzatého, seznalo se, a výpovědi jednotlivých zajatých to dosvědčily, že se podařilo Alexandru z Wildsteina a oběma Počepic-kým ze Šmerhova uprchnouti, aniž by se jim dosud přišlo na stopu. Ovšem uchopeno bylo ihned všech prostředků, aby byli vypátráni, avšak podle posledních, králi donesených zpráv, bylo posavadní hledání marné, jelikož jich nehledáno tam, kde dobrodruhové ti byli.

Takž došel král se svým průvodem až ke vchodu do radnice, tu se první řady zastavily, neboť nenadálá jakási překážka postavila se průvodu královskému v cestu. Shromáždilo se tu pojednou nedlouho před příchodem královým množství jakýchsi mužů, kteří v celém zevnějšku svém nejevili nic dobrého a k radnici k nížádnému šlechtnému účelu se nesešli. Ti tedy, když král do průjezdu vešel, srazili se v jednu hmotu a postavili se přichozím v cestu. Nepořádek tím povstálý nedal se hned napravit, a jelikož zbrojnoši po stranách krácející mocí tyto podezřelé chlapy chtěli rozehnati, srazilo se vše v jedinou směs a tohoto okamžení použil jakýsi zakuklenec, aby vytasil dýku ukrytou pod pláštěm a hnal se po králi Vladislavovi. I byl by zajisté dýku v prsa krále vhloubil a životu jeho pojednou konec učinil, kdyby po straně králově stojící pán z Cimburka nebyl chlapa tohoto uchopil za rámě a je obrátiv dýku v prsa vražedníka samého vrazil, takže tento, vydav strašný všesk, skácel se na zem a vychrlil černou krev z úst.

Strašným útokem tímto zděšená družina pohlížela na dokonávajícího zlosyna a jižjiž myslili všichni, že po všem nebezpečí, když ze směsi žoldnérů a oněch zbojníků vyrazil jiný zakuklenec a jediným skokem u Vladislava se octnuv, dýkou jej poranil na rameni, ale v témž okamžiku od přistojících byl sražen k zemi a odzbrojen. Tu se octl vedle mrtvého těla prvního vražedníka a surové zaklení vyletělo mu z úst. „Zabte mne, proklatí biřici hanebníka královského! Já chtěl vás zbavit té zmije a vy mne ubíjíte!”

A trhal sebou v rukou skličujících jej žoldnérů, kteří stěží jej zuřícího mohli udržeti. V boji tomto sletěl mu klobouk s hlavy a objevil se jeho bledý obličej.

„Rytíř z Wildsteina!” zvolal král, jenž byl vraha poznal, a někteří z okolních pánů, kteří osobně jej znali, skutku jeho se zděsili.

„Ano, jsem Wildstein, jenž věčnou ti pomstu přísahal, hanebníče!” zvolal v největším vzteku rytíř z Wildsteina a snažil se poznovu na krále se vrhnouti.

„Přivolejte sem žoldnéřstvo a zajmte všechny, kteří jsou v radnici!” rozkázal král a vycházel z průjezdu na venek.

A věru byl již nejvyšší čas, aby zbrojnošům královským uvnitř zbojníkům odporujícím na pomoc se přispělo; neboť tito, vidouce útok na krále, vytasili se ihned s ukrytou zbraní a počali do zbrojnošů tepati, pobádání jsouce slovem i skutkem dvou zakuklenců, kteří statně meči svými máchali. Ale když pak tito uzzeli, že rytíř z Wildsteina přemožen leží na zemi, obrátili se s několika druhů na tlupu, v které i Vladislav byl, a zvolali: „Vysvobodíme Wildsteina! Smrt králi!” S chladným pohrdáním smrti vrhli se na své protivníky a v prvním okamžiku by se jim útok jejich byl podařil, kdyby v rozhodnou dobu nebyl s posilou přikvapil pán z Cimburka a zbojníkům na odpor se nepostavil. Zajatý Wildstein byl v četném průvodu odveden, mrtvola najatého vraha, kterýž nikdo jiný nebyl leč Dlouhý Křištof, stranou odnesena a zachráněný král objevil se před radnicí shromážděnému lidu, kterýž jižjiž se domníval, že král jest zavražděn, a byl by se dopustil výstupků, kdyby ohromné množství zbrojenců královských nebylo zmařilo

všecky pokusy o vzbouření a spiklence mezi lidem roztroušené nerozehnal. Převaha tato přemohla konečně i zbojníky ve vnitřku radnice, takže tito byli do posledního zajati a na místě odzbrojeni a svázáni.

V oněch dvou zakuklencích poznání byli oba páni Počepičtí, a tak se octli všichni tři náčelníci v rukou spravedlnosti. Když již vše nebezpečí minulo a spoutaní zbojníci na hrad byli odvedeni, vešel král Vladislav poznovu na radnici a tu pak v obecní síni shromážděným konšelům a starším oznámil, že úřadů svých prázdní jsou a nazítří již že bude ustanovena nová obecní rada. Nečekaje na dojem zprávy této na uleklých konšelech, spěchal král s dvorem svým na hrad, kdež mělo začít vyšetřování s hlavními náčelníky spiknutí.

Takového skončení tedy došlo spiknutí Wildsteinovo, kteréž od Šmerhova později šmerhovským nazýváno, a kteréž přineslo účastníkům tak bídnou odměnu. Hrdelní vyšetřování začalo, ale dlouho se nemohlo přijíti k nižádnému konci, neboť ač zajatí měšťané brzo ke všemu se přiznali, co v schůzkách šmerhovských osnováno, přece to vše soudcům nepostačovalo, aby celé zločinné předivo prohlédli a podle toho patřičný trest každému z účastníků přisoudili.

Neboť právě jak měšťané upřímně ze všeho se vyznávali, takž opět tvrdošíjně a zatvrzele Wildstein, Počepičtí, Podvinský a Prokop se Sylvestrem před soudci se chovali, že vyšetřovatelé královští musili se uchopiti násilných prostředků, by vina těchto urputníků vlastním doznáním jejich nade vše jasno byla dokázána.

Z rozkazu krále Vladislava, jenž velice naléhal na ukončení tohoto soudu, byli onino tvrdošíjníci odvezeni s počátku března na hrad Křivoklát a tam skřípec a katanské mučení mělo je donutiti k vyznání. Strašně trápení, konečně všichni vyjma Wildsteina k zločinům svým se přiznali a s počátku května nazpět do Prahy byli přivezeni, aby zde vytrpěli svůj trest. Wildstein, ač přes všechno trápení k nižádnému přiznání se nemohl býti přiveden, byl výpověďmi soudruhů svých a nalezenými listinami v domě Počepických překonán a jako původce spiknutí odsouzen k nejkrutější smrti. Během vyšetřování ovšem přišlo najevo, že i kníže Hynek Poděbradský byl v spiknutí zúčastněn jako hlavní osoba; ale tu král se vyjádřil, že toto účastenství knížete Hynka s vědomím jeho se dalo, aby o piklech Wildsteinových a Počepických důkladně se mohl přesvědčiti a zločinné zámysly jejich překaziti. Tak ovšem byl rozhodnutím tímto kníže Hynek ze všeho spolku s těmito zlosyny vybaven a královská strana jej velebila jako ochránce králova a jemu přála štěstí k podařenému záměru.

V zasvěcených kruzích smýšlelo se ovšem o věci jinak, a mnohým byla známa vlastní příčina toho, proč král Vladislav jedinému knížeti Hynkovi z Poděbrad udělil milost, kdežto všichni ostatní spiklenci měli býti potrestáni celou přísností zákona.

Přísnosti této bylo při nich také krutým způsobem onoho věku užito.

Rozsudek zněl u všech obžalovaných nejen na smrt, ale aby také poprava na některých z nich byla vykonána nejpotupnějším způsobem, totiž čtvrcením, načež roztrhané údy těl měly býti nastrhány na popravišti na koly, a aby tam tak dlouho byly ponechány, až by zetlely nebo až by dravé ptactvo maso těla jejich rozneslo na všechny strany.

Po několik dní již byli odsouzenci ve věži královského hradu pražského v tuhém vězení a každým dnem očekávali příchod katův. Bylo to dne 10. května 1490, v pondělí před křížovými dny, kdy Wildstein, oba Počepičtí a Podvinský vyvedeni byli na plac na Hradčany k popravám určený, aby zločin svůj zaplatili hanebnou smrtí.

První byl rytíř Alexander z Wildsteina. Trest jeho zněl, aby byl čtvrcen a údy jeho aby byly na témž místě na koly nastrhány.

Po něm přišli oba Počepičtí. Starý rovněž čtvrcen a údy jeho rovněž na koly nastrčeny. Mladý pak pouze čtvrcením potrestán. Tentýž trest podstoupil i rytíř Podvinský, a tak smrtí náčelníků bylo učiněno spravedlnosti zadost.

Druhého pak týdne nato v křížové dny byli vyvedeni Prokop, pak měšťané Sylvestr a Pečený na Staré město, a ti před Šmerhovem na lešení s'ati a těla jejich vyvezena na popravní místo za Hradčany.

Bylo to ironií osudu, že popravní lešení na rozkaz rychtáře Starého města pražského bylo zbudováno právě před Šmerhovem, poněvadž soudním vyšetřováním vyšlo najevo, že právě v tomto domě započalo jednání spiklenců, a proto před průčelím téhož měla vina odsouzených od kata býti ztrestána.

Kat pak ještě to zvláštní podívání přítomným tisícům zvědavých Pražanů způsobil, že s'av hlavu první z obětí svých chopil ji za vlasy do výše a obličejem obrátil ji proti Šmerhovu.

Podobně učinil též s hlavami obou s'atých měšťanů, při kterémžto divadle okolostojící dav vždy vypukl ve hlučný smích.

Mnozí však přece, jak současný letopisec dokládá, při krvavém divadle ronili slzy a rychle ubíhali pryč ze Staroměstského náměstí.

Ostatní pak byli na statcích trestáni a katem z města vyšleháni neb dlouholetým vězením pokutováni.

Tak skončilo „spiknutí šmerhovské“.

Bylo-li za těchto dnů smutné podívání na popravu spiklenců šmerhovských, bylo naopak veselé živobyťi na poděbradském zámku asi za měsíc po těchto událostech v Praze.

Slavili se totiž s nádherou a okázalostí nebývalou sňatek jediné dcery knížete Hynka z Poděbrad a z Kunštátu, kněžny Anny, s panem Hynkem z Jindřichova Hradce, kterémuž mimo veškeré téměř české panstvo byl přítomen i král Vladislav. Dlouho ještě mluvilo se o této svatbě, neboť plných čtrnácte dní trvalo veselí a konány slavnosti, jakýmiž dvůr Poděbradských slynul odedávna.

Mladí manželé byli opojení vrcholem svého štěstí a i kníže Hynek předešlé veselosti a čilosti své nabyt, ač častěji mysl mu zachmuřovalo pomyšlení na smutný konec bývalých přátel. Avšak nedočkal se toužebné radosti té, aby s vnoučaty svými se mohl radovati. Zemřeli totiž hned příštího roku 1491 dne 10. července a

tělo jeho pochováno v Kladsku v klášteře mnichů řehole sv. Františka.

Anna z Kunštátu a Hynek Hradecký požívali pak dlouhá léta ještě nezkaleného blaha a štěstí lásky.

O B S A H

Úvod	5
1. Na Smerhově	9
2. Úkryt lásky	35
3. Na zámku poděbradském.....	79
4. Spiklenci šmerhovští	109
5. Vděčnost králova	140
6. V lomech strahovských	175
7. Otec a dcera	206
8. Král a kněžna	254
9. Na Smerhově a na radnici.....	278

JOSEF SVÁTEK

ANNA Z KUNSTÁTU

Román z patnáctého století

Obálku nakreslil Josef Vodrážka Vytiskla Politika v Praze podle typografické úpravy A. B.
Kohouta pro nakladatelství L. Mazáč v Praze Vyšlo roku 1940